"Simon Kernick hiç hız kesmeden, son sürat ilerliyor. Sıkı tutunun!"
-Harlen Coben

SIMON KERNICK

GERÇEKLE YÜZLEŞME VAKTİ

3:01

SENİ İSTİYORLAR
VE SENİ ÖLÜ İSTİYORLAR

OLİMPOS

3:01
Simon Kernick

Orijinal Adı: Relentless
© 2015, Simon Kernick

Çeviri: Özlem Menemencioğlu
Redaksiyon: Peri Dinçer - Seda Durdu
Bilgisayar Uygulama: Olimpos Yayınları
Kapak Tasarımı: Yasin Öksüz

1. Baskı: Eylül 2016
ISBN: 978-605-9609-18-0

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Intercontinental Literary Agency aracılığı ile Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 13718
www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: MY MATBAACILIK San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / istanbul
Tel: 0212 674 85 28 Sertifika No: 34191

GERÇEKLE YÜZLEŞME VAKTİ

3:01

SIMON KERNICK

OLİMPOS

BÖLÜM: 1

Cumartesi

1

Telefonu arka kapı açık olduğu için duydum. Dışarıda, çocuklar arasında baloncuk makinesini kimin alacağıyla ilgili çıkan ve gittikçe kötüleşeceğine dair bir izlenim yaratan kavgayı ayırmaya çalışıyordum. Yaşadığım sürece, eğer o kapı kapalı olsaydı ya da çocukların gürültüsünden telefon sesini duymasaydım ne olurdu diye merak edeceğim.

Mayısın sonlarına doğru, bulutlu bir Cumartesi günüydü ve saat yeni üç olmuştu, dünyam yıkılmak üzereydi.

Bahçeden, ekranında yeni başlayan futbol maçını görebildiğim televizyonun bulunduğu oturma odasına koştum. Yaklaşık dördüncü çalışında, arayanın bir müşterinin teklifindeki küçük bir detayı tartışmak isteyen, yanık tenli patronum pislik Wesley -Bana Wes de- O'Shea olup olmadığını merak ederek telefonu açtım. Hafta sonları, özellikle de televizyonda futbol maçı varken bunu yapmayı severdi. Bu ona garip bir güç duygusu verirdi.

Saatime baktım. 3.01'i gösteriyordu.

"Merhaba?"

"Tom, benim Jack." Nefes nefeseydi.

Bir an kafam karıştı. "Hangi Jack?"

"Jack... Jack Calley."

Bu geçmişten bir sesti. Okuldaki en yakın arkadaşım. Dokuz yıl önce düğünümdeki sağdıcım. Ama aynı zamanda yaklaşık dört yıldır konuşmadığım biriydi. Ama garip bir şey var-

dı. Acı çekiyormuş ve kelimelcri söylemekte zorlanıyormuş gibiydi.

"Konuşmayalı çok uzun zaman oldu Jack. Nasılsın?"

"Bana yardım etmelisin."

Koşuyor ya da çok hızlı yürüyormuş gibiydi. Arkada sesler vardı ama tam olarak ne olduğunu anlayamayadım. Kesinlikle dışarıdaydı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana yardım et. Etmek zorundasın..." Birden nefesi kesildi. "Oh Tanrım, hayır. Geliyorlar."

"Kim geliyor?"

"Oh Yüce İsa!"

Bu son sözleri o kadar bağırarak söyledi ki bir anlığına telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Televizyonda, hızla gole doğru giden bir futbolcu sebebiyle kalabalıktan bir uğultu yükseldi.

"Jack. Tanrı aşkına neler oluyor? Neredesin?"

Soluk soluğa, işkence görüyormuş gibi inleyerek, kesik kesik nefes alıyordu. Koştuğu belliydi.

"Neler oluyor? Söyle bana!"

Jack dehşet içinde çığlık attı ve bir itiş kakış duyduğumu düşündüm. "Lütfen! Hayır!" diye bağırdı ve sesi çatlak çıkmıştı. İtiş kakışma birkaç saniye sürdü ve sanırım telefondan uzaklaştı. Daha sonra yeniden konuşmaya başladı ama benimle değil. Başka biriyle. Sesi fısıltı gibiydi ama duymam için yeterliydi.

Altı kelime söyledi. Kalbimi durduran ve hayatımı sarsan altı basit kelime.

Kelimeler adresimin ilk iki satırıydı.

Sonra Jack kısa, çaresiz bir çığlık attı ve telefondan uzak-

laştırılıyormuş gibi geldi. Bunu nefes nefese gelen öksürükler takip etti ve hayatında çok ölüm görmemiş olan ben bile içgüdüsel olarak eski arkadaşımın öldüğünü anladım.

Ve sonra her şey korkutucu bir sessizliğe büründü.

Sesssizlik on saniye sürmüş olmalı ve ben orada oturma odamda, ağzı açık ne söyleyeceğini veya ne yapacağını bilemeyecek kadar şokta donmuş kalmışken, telefon sinyalinin kesildiğini fark ettim.

Adresimin ilk iki satırı. Dokuz yıldır karımla ve çocuklarımla sakin bir hayat yaşadığım yer. Kendimi güvende hissettiğim yer.

Bir an, sadece bir anlığına bu bir eşek şakası olmalı diye düşündüm, nasıl bir tepki verileceğini görmek için yapılmış zalim bir şaka. Ama dört uzun yıldır Jack Calley ile konuşmamıştım ve onu en son yolda gördüğümde, çocuklar çok daha küçüklerdi, hatta Max daha bir bebekti, arabalarında bağırıp, kımıldanırlarken çok kısa beş dakikalık bir sohbetimiz olmuştu. Onunla adam akıllı, düzgün bir sohbet etmeyeli – kibar arkadaşların yapacığı türden - beş, altı hatta yedi yıl olmuştu. Çok uzun zaman önce yollarımız ayrılmıştı.

Hayır, bu ciddiydi. Korkuyu sesinize bu kadar gerçekçi yansıtmanız mümkün değildi. Doğaldır, içten gelir. Ve bu kesinlikle öyleydi. Jack çok korkmuştu ve iyi bir sebebi vardı. Eğer yanılmıyorsam ve yemin ederim ki yanılmıyordum, onun son nefeslerini duydum. Ve son sözleri adresimin ilk iki satırıydı.

Kim benim nerede yaşamak istediğimi öğrenmek isteyebilirdi? Ve neden?

Size anlatayım: Ben açık bir ofiste sıradan işi olan sıradan bir adamım, dört kişilik IT yazılım satış ekibini yönetiyorum. Çok eğlenceli değil ve söylediğim gibi patronum Wesley, tam

bir aşağılık ama faturalarımı ödüyor, şehir dışında dört odalı yarı müstakil bir eve sahip olmamı sağladı, otuz beş yaşındayım ve şu ana kadar başım polisle hiç derde girmedi. Karımla iniş çıkışlarımız olur ve çocuklar bazen yaramazlık yapıyor ama genel olarak mutluyuz. Kathy üniversitede çevre politikaları bölümünde öğretim görevlisi ve yaklaşık on yıldır bu işi yapıyor. Çok sevilir, yaptığı işte iyidir ve muhtemelen bunu söylememden hoşlanmayacak ama çok hoştur. Aynı yaştayız, on bir yıldır beraberiz ve birbirimizden saklımız yoktur. Yanlış hiçbir şey yapmadık; vergimizi ödüyoruz ve beladan uzak duruyuz. Kısaca, herkes gibiyiz.

Sizin gibi.

Neden bir yabancı bizim adresimizi öğrenmek istesin? O kadar istiyor ki birini öldürmeye hazır.

Korkuyu hücrelerimde hissettim, kasıklarda bir yerlerde başlayan ve tüm bedeninizi ekspres bir tren gibi dolaşıp paniğe dönüşmeye hazır o korkunç dehşet hissi. İçgüdüsel uçuş mekanizması. Gece boş sokaklarda tek başınıza yürürken, arkadan gelen ayak seslerini duyduğunuzda sizi saran o hastalıklı his. Ya da barın köşesinde koca bira bardağını paraçlayan adam, size "Lanet olası neye bakıyorsun?" diye ısrarla sorduğunda hissettiğiniz o duygu. Gerçek korku. O an onu hissettim.

Telefonu yerine koydum ve az önce olanlarla ilgili mantıklı bir açıklama bulmaya çalışarak, olduğum yerde biraz daha durdum. Hiçbir şey çıkmadı ve dahası o anda en paranoyak açıklama bile anlamlı gelmedi. Eğer birileri benimle konuşmak istiyorsa, muhtemelen kim olduğumu biliyorlardı. Bu durumda nerede yaşadığımı, beni şu anda çok da tanımayan bir adama sormadan kolayca bulabilirlerdi. Başlangıç olarak rehbere bile bakabilirlerdi. Ama yapmamışlardı.

"Babacığım, Max durduk yere bana vurdu." Bu, koyu sarı saçları birbirine girmiş, dizlerinde çimen izleriyle eve doğ-

ni gelen Chloe'ydi. Beş yaşındaydı, kardeşi Max'ten sadece bir yaş büyüktü ama çok daha duyarlıydı. Sorun, kardeşinin çoktan fiziksel olarak onu geçmesiydi ve küçüklerin anarşik dünyasında bu, tartışmaları hep kaybetmek demekti. Diğer tüm çocuklar gibi tehlikeden habersiz, öfkeli bir şekilde "Gidip ona kızar mısın?" dedi.

Biri buraya geliyordu. En eski arkadaşımı öldürmüş biri.

Son hatırladığıma göre, Jack Calley buraya yaklaşık sekiz kilometre uzakta yaşıyordu, Londra'dan Green Belt'e giderken, Ruislipe'in dışında. Eğer beni evinin yakınlarından aradıysa, birinin günün bu saatinde buraya gelmesi on beş dakikasını alırdı. Eğer tarfik yoğun değilse ve aceleleri varsa belki de daha az.

"Babacığım, ne yapıyorsun?"

Politikacıları bile kıskandıracak yapmacık bir gülümsemeyle, "Bir saniye canım." dedim. "Sadece düşünüyorum."

Telefonu kapatalı iki dakika olmuştu ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Güm güm, güm güm, güm güm. Eğer burada kalırsam, ailemi riske atacaktım. Eğer gidersem, peşimde olanın kim olduğunu ve neden peşimde olduğunu nasıl öğrenecektim?

"Evet tatlım." dedim, sesimdeki gerginliğin farkında olarak "Şimdi dışarı çıkmamız gerekiyor, büyükanneye gidiyoruz."

"Neden?"

Yere eğildim ve onu kucağıma aldım. "Çünkü sizi görmek istiyor."

"Neden?"

Bazen beş yaşındaki bir çocukla diyaloğu uzatmamak en iyisidir. "Hadi canım, gitmeliyiz." dedim ve onu kucağıma alıp dışarıya çıktım.

Max'in baloncuk makinesini çimlerin ortasında bırakıp,

bahçenin alt kısmına gittiğini ve tırmanma oyuncağının tepesindeki bezden çadırın içinden kafasını çıkardığını gördüm. Dışarı çıkmasını çünkü gitmemiz gerektiğini bağırarak söyledim. Kafasını anında içeri soktu. Dört yaşındaki diğer erkek çocukları gibi, ona söyleneni yapmak istemedi. Genelde bu çok büyük bir problem olmazdı. Görmezden gelmeye ve istediğini yapmasına izin verirdim ama bugün ortada bir felaket vardı.

Jack'in söyledikleri kafamın içinde dönüyordu. "Oh Yüce İsa, hayır. Geliyorlar." Telaşı. Korkusu. Geliyorlar.

Buraya geliyorlar.

Saatime baktım. 3.05. Telefonu kapattığımdan beri dört dakika geçmiş. Vakit, her zamankinden daha hızlı geçiyor gibiydi.

"Hadi Max, gitmeliyiz. Şimdi."

Kollarımda Chloe, yakınmalarını umursamadan tırmanma oyuncağına koştum. Kollarımdan kurtulmaya çalıştı ama gitmesine izin vermedim.

Çadırın içinden "Ama ben oynuyorum." diye bağırdı.

"Umrumda değil. Gitmek zorundayız."

Ön tarafa bir arabanın park ettiğini duydum. Bu garipti. Evin önündeki yol U dönüşü olan çıkmaz bir sokaktı. Yol boyu arabayı sürdüğünüzde sonunda başladığınız yere dönersiniz. Evimiz, çıkmaz sokağın köşesindeydi ve en fazla her yirmi dakikada bir araba gelirdi.

Araba yavaşladı. Durdu.

Çıkmaz sokağın aşağısında bir araba kapısının kapandığını duydum. Aşırı derecede paranoyak davranıyordum. Ama kalbim güm güm atmaya devam ediyordu.

"Hadi Max. Ben ciddiyim."

Mutluluk içinde benim korkumdan bihaber kıkırdadı. "Gel ve beni al."

Chloe"yi yere koydum ve çadıra uzandım. Max, kıkırdayarak gidebileceği kadar geriye gitti ama benim yüzümü görünce onun da ifadesi değişti.

"Ne oldu baba? Sorun nedir?"

"Sorun yok ama hemen büyükanne'ye gitmemiz gerekiyor."

Endişeyle başını salladı ve dışarıya çıktı.

Olabildiğince sakin kalmaya çalışarak, ikisinin de elinden tuttum, evin içinden geçirdim ve arabaya götürdüm. İkisi de soru soruyordu ama ben onları dinlemiyordum. Daha hızlı gitmelerini diliyordum. Uzakta, ana yoldaki arabaları duyuyordum. Şu anda beyaz bulutlarla kaplı gökyüzünden geçen bir yolcu uçağının sesini duydum. Komşunun yeni köpeği havlıyordu ve biri çimleri biçiyordu. Normalliğin rahatlatıcı sesi ama bugün pek rahatlatmıyordu. Sanki tehlikenin her yönden üzerime geldiği korkunç paralel dünyalardan birindeydim ama bu tehlikeyi kimse ne görebiliyordu ne de duyabiliyordu.

Çocukları, araba koltuklarına oturttum sonra tam şoför koltuğuna geçerken birden, gece için onlara, uzun süre evden uzak kalma ihtimaline karşın kıyafet almamın iyi olacağını düşündüm. Kayınvalideme gittiğimde ona ne söyleyeceğime karar vermeye çalıştım. Düğünümdeki sağdıcım yıllar sonra ilk defa beni aradı; sonra biz konuşurken öldürüldü ve katili şu anda benim peşimde. Kulağa o kadar saçma geliyordu ki, gerçek olduğundan bu kadar emin olmasam, ben bile akıl sağlığımı sorgulardım. Ve Irene beni hiç sevmedi. Her zaman, iyi bir akademik kariyeri olan, Cambridge mezunu kızının parlak bir bilgisayar satıcısı için çok fazla iyi olduğunu düşünmüştü.

3.08. Telefonu kapatmamın üzerinden yedi dakika geçmişti.

Irene'e iş yerinde yapmam gerekenler olduğunu söylemek

zorunda kalacaktım. Eğer çocuklar gece onda kalacaksa bu en iyisiydi. Peki ya sonrası? Yarın ne olacak?

Kendi kendime her şeyi analiz etmeyi bırakmamı ve sadece harekete geçmemi söyledim.

"Arabada kalın, tamam mı? Sadece gece için bir şeyler alacağım."

İkisi de itiraz etmeye başladı ama ben kapıyı kapadım, içeriye ve yukarı odalarına koştum, her adımda zamanla yarıştığımı bilerek aceleyle ihtiyaçları olacak pijamaları, oyuncakları, diş fırçalarını toparladım ve bir çantaya tıkıştırdım.

3.11. Evden dışarı çıktığımda, Jack'in saldırıya uğradığında çıkardığı gürleyen öksürük sesini hatırladım. Ölümün sesi öyle olmalıydı. Kim dünyayı ateşe vermesi mümkün olmayan ılımlı avukat Jack Calley'i öldürmek istedi? Ve daha önemlisi, çok daha önemlisi kim ondan benim, mütevazı satıcı Tom Meron'ın ve ailesinin nerede olduğunu öğrenmek istedi?

Arabaya geri döndüğümde, küfrettim. İki çocuk da emniyet kemerlerini çözmüş, ortada dolanıyorlardı. Arkadan bir şey almaya çalıştığı için, Max'in havada harket eden ayaklarını görebiliyordum, Chloe de ön koltukların arasındaki boşluktan geçmiş, direksiyonla oynuyordu. İkisi de hayatlarında hiç sorun yokmuş gibi kahkahâlârla gülüyordu ki, yoktu. Sadece benim hayatım kontrolden çıkmıştı.

Kapıyı açtım ve gece için hazırladığım çantayı Chloe'nin üstünden ön koltuğa attım. Onu kaldırıp koltuğuna oturturken "Hadi çocuklar, gitmemiz gerekiyor." dedim. "Bu çok önemli."

"Ah. Canımı acıttın."

"Hemen yerine geç Chloe. Şimdi."

Arka kapıya doğru koşarak, kapıyı açıp, Tom'u kaldırıp yerine oturttuğumda terliyordum. Titreyen ellerle kemerini tekrar taktım, uzandım ve kız kardeşininkini de taktım.

"Ne oluyor babacğım?" diye sordu Chloe. Korkmuş görünüyordu, babasını böyle garip davranırken görmeye alışkın değildi.

Ben çabuk panikleyen biri değilimdir. Dürüst olmam gerekirse hayatımda panik olmama sebep olacak bir şey yoktur ki bu sebeple şu anda sakin kalmakta zorlanıyorum. Bütün bunlar kötü bir rüya gibiydi, sanki başka birinin başına gelmesi gereken bir şey. Kahkahalarla sonuçlanacak özenle hazırlanmış bir oyun.

Ama değildi. Olmadığını biliyordum.

Kotumun cebinde arabanın anahtarlarını aradım, buldum ve kontağı çalıştırdım. Kontrol panelindeki saat 3.16'yı gösteriyordu ama dört dakika ileride olduğunu hatırladım. Aramanın üzerinden 11 dakika geçmişti. Yüce İsa, o kadar olmuş muydu? Arabayı çalıştırdım, geri geri çıktım, ana yol istikametinde sola sinyal vererek kavşağa ulaştım. Gaza basıp, uzaklaştığımdaki rahatlama duygusu gözle görülebilirdi. Korkunç bir şeyden kurtulmuş gibi hissettim.

Aptalca davranıyordum. Az önce duyduklarımın mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Olmak zorundaydı. "Sakin ol." diye kendi kendime mırıldandım. "Sakin ol."

Derin bir nefes aldım, bu bana kendimi daha iyi hissettirdi. Çocukları Irene'e götürecek, orada bırakacak, Kathy'i arayacak ve eve geri dönecektim. Ve orada kimse olmayacaktı. Jack Calley'nin numarasını bulacak ve her şey yolunda mı diye onu arayacaktım. Hareket etmekte olan arabamın verdiği güvenle, aslında Jack'e hiçbir şey olmadığı konusunda kendimi ikna etmeye başladım. O gürleyen öksürmenin sadece ölümü göstermediğine. Her şeyin iyi olduğuna.

Tahminen düz olan yaklaşık yüz metre uzunluğundaki yol, bizim çıkmaz sokağımızın girişinden, Londra'ya giden ana yolla T şeklinde birleşen yola çıkarıyordu. Ona ulaştığımızda,

yavaşladım ve sağa dönüş işareti verdim. Tanka benzer, siyah bir Toyata Land Cruiser, belli bir hızla ana yoldan bize doğru geliyordu. Ön koltukta oturan güneş gözlüklü ve şapkalı iki kişi görebiliyordum. 10 metre uzaktayken, şoför anormal bir şekilde yavaşladı hiç sinyal vermeden eve doğru döndü. Nezaketsizliğinden dolayı tam ona küfür edecektim ki camlarının boyalı olduğunu fark ettim. Dehşete kapıldım. Tanıdık olmayan bir araba, Jack beni aradıktan on bir dakika sonra mahalleye gelmişti. Biraz zorlarsanız Jack on bir dakika ilerde yaşıyordu. Zamanlama çok tesadüfiydi.

Ağzımda kuru, ekşi bir tatla ve kalbimin yerinden fırlamasına sebep olan bir korkuyla, dikiz aynasından arabanın hareketlerini izledim. Bizim çıkmaz sokağımız sağdan üçüncüydü, yol keskince kıvrılmadan hemen önce. Land Cruiser ilk çıkmaz sokağı geçti, sonra ikincisini de geçti.

Bizimkinden 15 metre ötede, fren lambaları yandı.

Oh hayır. Lütfen hayır.

"Babacığım, neden hareket etmiyoruz?"

"Hadi babacığım. Hadi babacığım."

Land Cruiser bizim çıkmaz sokağa girdi ve görüş alanımdan çıktı. Kesinlikle emindim ki, içindekiler benim için gelmişti.

Ana yola çıktım ve gaza bastım, çocuklarımın ve Jack Calley'nin sesi, uzaktan gelen belli belirsiz sesler gibi kafamın içinde yankılanıyordu.

2

Korkunç kayınvalidem Irene Tyler "Önceden aramanı tercih ederim Tom." diyerek bana kızdı.

Saat 3.55'di, evimden ve arabadakilerden on bir kilometre uzakta ve sanırım güvendeydim. En azından şimdilik.

"Üzgünüm Irene. Son anda bir şey çıktı. Acil bir durum."

Kendisininki gibi, ön tarafı girift boyanmış İsveç stili görkemli evlerin olduğu ağaçlarla çevrili caddede bulunan, muhteşem Viktorya dönemine ait müstakil evinin koridoruna baktım. Burası Kathy'nin doğduğu ve her zaman dönmeyi arzuladığı bir yerdi.

"Ne çeşit bir aciliyet?" diye sordu, tek kaşını kaldırarak.

Irene Tyler sinir bozucu bir kadındı. Eski ortaokul müdiresinin, geniş ve güçlü omuzlarıyla desteklenen otoriter bir havası vardı. Her zaman çok iyi bir gardiyan ya da Eski Roma'da yaşasaydı iyi bir gladyatör eğitmeni olacağını düşünürdüm. Yetmiş yaşında bir kadına göre çekici değildi diyemem ama siz resmi anladınız. Yüz yüze uzun zaman geçireceğiniz biri değildi.

Ama çocuklar onu seviyordu ve koşup ona sarılmışlardı, ben orada olmamı açıklayacak uygun bir sebep düşünürken, onlar onun geniş bedenine yaslanmış kıkırdıyorlardı. On iki yıllık bir satıcı olarak iyi yalan söylerim ama kayınvalidemin boğan varlığı ve dalgalar hâlinde beni vuran korku birleşimi mantıklı bir hikâye uydurmamı zorlaştırıyordu.

"İşle ilgili bir şey." dedim. "Gitmem gerek. Müşterilerimizden biri doğru hareket etmiyor. Nasıl olduğunu bilirsin."

Tabii ki emekli bir devlet memuru olarak bilmiyordu. Ama bu benim için çok da garip bir senaryo değildi. Son birkaç ayda Wesley O'Shea, bir cumartesi takım liderlerini çağırarak, hayali bir problem üzerinde beyin fırtınasını yapmamızı istemişti. Eminim bunu sadece kendini önemli hissetmek için yapmıştı.

Irene ikna olmuş görünmüyordu. Çoğu insan gibi, hayatını bir şeyler satarak kazanan biriyle ilgili hep içinde bir şüphe vardı. Ayrıca, perakende ticaretinde olmayan insanlar ve cumartesi çalışan acil servisler kafasına pek oturmadı. Bu sefer oluruna bıraktı ve kızının nerede olduğunu sordu.

"O da işte..." diye açıkladım ve gece için hazırladığım çantayı, holün girişini kaplayan dolaplı süslü saatin yanına koydum. "Üniversitede. Yazdığı bir konu hakkında araştırma yapıyor."

Kathy'i aramak zorundaydım. Eve gitmediğinden emin olmalıydım. İşinin ne zaman biteceğini söylediğini hatırlayamıyordum ama muhtemelen daha bitmemişti.

"Peki çocukları ne zaman alacaksın?"

"Çaya kalabilir miyiz büyükanne?" diye sordu Chloe, büyükannesinin elbisesini çekerek.

"Tabi ki canım." dedi sonunda gülümseyerek ve Chloe'nin uzun saçlarını okşayarak.

"Her ikimizin de kaçta geleceğini bilmiyorum. Onlar için bir şeyler getirdim."

"Yani gece burada kalmalarını istiyorsun?"

"Evet. Lütfen. Yarın ilk işim onları almak."

"Neden cumartesi öğleden sonra çalışıyorsun babacığım?" diye sordu Max.

Irene, "Sanırım patronuna iş dışında da sorumlulukların olduğunu anlatmalısın." dedi.

Aniden durduramadığım bir dürtüyle bu soruşturmadan

kurtulmak ve eve dönüp hayatımda neler olduğunu öğrenmek istedim ve "Bir kereye mahsus." diye hemen cevap verdim. Saatime bakarak rol yaptım. "Dinle, Irene. Gerçekten gitmem gerek." Evimin önünde camları filmlenmiş bir Land Cruiser var. İçinde benden, ne olduğuna dair en ufak bir fikrimin olmadığı bir şey isteyen, bunun için öldürmeye hazır adamlar var. "Önümde uzun bir gece var ve ben geç kalmak istemiyorum."

Siyah gözlerinde beliren şüpheyle başını salladı, Tom ve Chloe'nin hizasına gelmek için eğildi. "Peki ne yapmak istersiniz çocuklar? Çaydan önce nehire inip, ördekleri beslemek ister misiniz?"

İkisi de "Evet, evet, evet!" diye bağırdı.

Alnımdan akan ter damlacıklarını hissedebiliyordum ve Irene'in bunu fark edip kendine göre sonuçlar çıkardığını da biliyordum. Çocuklara hoşça kal öpücüğü verdim ama onların aklı nehre gidip ördekleri beslemekteydi, ilgisiz ve baştan savma bir karşılık verdiler. Irene'e hoşça kal dedim, gözlerimi gözlerinden kaçırarak ona teşekkür ettim. Sonra ön kapısından çıktım ve arabaya doğru ilerledim.

Arabaya bindim, Irene'in evinin yolunun sonuna kadar sürdüm ki gözden kaybolayım ve hızlı aramadan Kathy'i aradım. Telefon mesaja düşmeden önce beş kere çaldı. Cevap vermemesine şaşırmamıştım. Eğer kütüphanede çalışıyorsa telefonun sesini kısardı ve acil bir durum olmadıkça rahatsız edilmekten hoşlanmadığını biliyordum. Mesaj bırakmadım ama ofisini aradım. Telesekreterin sesi gelene kadar uzun uzun telefonun çalışını dinledim.

Birkaç saniyeliğine ne yapacağımı bilemedim. Sonra vitesi değiştirdim ve evime doğru sürmeye başladım. Artık paranoyaklık yapmadığıma emindim ama Land Cruiser'm hangi evin önüne park ettiğini kontrol etmek ve benim evimin önünde olup olmadığını bilmek istiyordum.

Arabayı sürerken Jack Calley'i düşündüm. Onu çok uzun yıllardır tanırdım. Yetmişlerin sonlarında, ikimiz de sekiz yaşındayken bizim mahalleye taşındılar ve hemen kendini fark ettirdi. Gür, gereksiz uzunluktaki dağınık sarı saçlarıyla, biraz Led Zeppelin günlerindeki Robert Plan'e benziyordu ve yaşına göre iriydi. Babası birkaç ay önce ölmüştü ve annesi kendi ebeveynlerine daha yakın olmak için Doğu Anglia'dan taşınmışlardı. Babam ve annem ondan hiç hoşlanmadı. Sanırım sebebi saçlarıydı ve onunla vakit geçirmemi istemedikleri için özellikle onunla vakit geçirdim.

Anında kaynaştık. Babasını yeni kaybetmiş bir çocuğa göre dikkat çekici şekilde hayat doluydu. Jack en yüksek ağaca tırmanmak, en büyük riskleri almak isteyen bir maceraperestti. Ucunda ısırgan otuyla kaplı bir duvar olan, korudaki dik yokuş Sketty's George'dan bisikletiyle inen okuldaki ilk çocuktu. Ben bir kere denedim ve ısırgan otları battı ama Jack bunu bir ritüel hâline getirmişti; her zaman yapıyordu. Bu Jack'in umursamaz tavrını gösteriyor, onu heyecan verici bir arkadaş yapıyordu. Ve bir kere bile düşmedi.

Çocukluğumuzu arkadaş olarak geçirdik. O hukuk okumaya üniversiteye gittiğinde ben de fotokopi makinesi satıcısı olarak ilk tam zamanlı işime başladığımda ayrılmış olsak da, Jack gibi bir adamla takılmanın en uygun olacağı zamanda, yani yirmilerimizde arkadaşlığımızı tekrar yeniledik. Birçok çekici özelliği olan, uzun, yakışıklı ve paralı bir adam olmuştu. Kadınları kendine çekiyordu ve biz de Londra'daki barlarda ve kulüplerde beraber takıldığımız için kadınlar bana da yaklaşıyordu. Bazen, sanki onun artıkları bana kalıyormuş gibi geliyordu ama birçok erkek gibi ben de erdemimin, seksle arama girmesine asla izin vermedim. O zamanlar Jack Calley'e karşı saygıyla karışık bir hayranlık hissediyordum ve onun arkadaşı olmaktan hoşlanıyordum.

Evlilik, özellikle benim Kathy'le evliliğim, arkadaşlığımızın arasına mesafe girmesinin başlangıcı oldu. Yavaş yavaş birbirimizi daha az görmeye başladık. Jack kendini gözü yüksek lerde bir avukatla bir ilişki içinde buldu ve Kathy, Chloe'ye hamile kaldı. Büyük değişimler geçirdiğimiz bir dönemdi ve bizim buluşmalarımız sonunda iyice renksizleşene kadar yılda bir ikiye düştü. Her zaman bunun sebebinin benden çok Jack olduğunu düşünürdüm. Ona hiç geri dönmediği mesajlar bıraktım ve gönderdiğim e-postalar, kısa zamanda görüşelim gibi cümlelerle istekli bir şekilde cevaplansa da hiçbir zaman bir sonuca bağlanmadı. Hatırlayabildiğim kadarıyla, son birkaç yıldır birbirimize Noel kartı bile göndermemiştik.

Eve yaklaşık sekiz yüz metre kala, kanunları çiğnemeye karar vererek araba kullanırken Kathy'i aradım. Yine cevap yoktu ve bu durum beni endişelendirmeye başlamıştı. Ümitsizce, olanlar hakkında biriyle konuşmak istiyordum ve mantıklı bir açıklama yapacağına ya da bundan sonra ne yapılacağına dair uygulanabilir bir plan söyleyeceğine güvendiğim tek insan oydu. Çünkü eğer biri benim peşimdeyse, yarın da peşimde olmaya devam edecekti. Bir sonraki gün de. Diğer gün de. Bu da onların ne öğrenmek istediğini bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

Mahalleye döndüğümde saat dörde beş vardı. Genelde köşeyi dönerken, yorucu bir iş gününün ardından artık eve geldiğimin habercisi olduğu için, içimde derin bir memnuniyet duygusu olurdu. Hoş, iyi bakılmış 1960'lardan kalan evler özenle biçilmiş çimleriyle çok davetkar görünürdü, burası banliyo Londra'sının gürültüsü ve trafiği arasındaki sessiz bir vahaydı ama bugün orada bulacaklarımla ilgili korku ve dehşet içindeydim.

Yavaşlamadan çıkmaz sokağımdan geçerken, karşıya baktım ve filmli camları olan Land Cruiser'ın artık orada olmadı-

ğını gördüm. Tepenin altındaki virajdan dönerek devam ettim ve geri dönmeden önce birkaç yüz metre daha gittim. Diğer taraftan geri döndüğümde, yeniden baktım. Land Cruiser kesinlikle hiçbir yerde görünmüyordu. Muhtemelen orada olmadığımı anlamış ve gitmişlerdi. Karşımızdaki biri yedi diğeri dokuz yaşında olan gürültücü veletler Henderson çocukları, babalarının arabalarını yıkıyorlardı. Martin Henderson bana bir keresinde bunu oyuna çevirerek onlara yaptırdığını anlatmıştı. Biri bir tarafını temizliyordu, diğer çocuk diğer tarafını ve en iyi temizleyen oyunu kazanıyordu. Güzel tarafı sonunda ödül olmamasıydı, böylece Martin bedavadan tertemiz bir arabaya sahip oluyordu. Manzaranın normalliği acı veriyordu.

Yavaşladım ve çıkmaz sokağın girişinden birkaç yüz metre ötede, arka bahçemi çevreleyen duvara paralel durdum. Arabayı çalışır durumda bırakarak çıktım ve sarmaşıklarla kaplı çardağı görebileceğim bir noktada durdum. Bu noktadan arka bahçemi ve evimin arkasındaki yemek odasını görebiliyordum. Yemek odası açıktı, koridoru ve ondan sonraki ön kapıyı görebiliyordum.

Otuz saniye kadar baktım. Hiç hareket yoktu. Evim boş görünüyordu. İçeri girip, Jack'in numarasını bulmaya çalışsam pek bir anlamı olmayacaktı. Telefona cevap vermeyeceğini biliyordum.

Şapkalı ve gözlüklü bir adam, ne yaptığından emin bir şekilde koridordan geçti ve çalışma odama girerek kayboldu. Siyahlara bürünmüştü ve sanırım eldiven takıyordu. Sadece birkaç saniyeliğine görüş alanıma girmişti. Hayal görmüş olabilirdim ama görmediğimi biliyordum.

Evimde siyahlar giymiş bir adam vardı.

Bekledim ve izledim. Hiçbir şey hareket etmedi. Arkamda rölantide çalışan arabamın sesini duyabiliyordum. Kendi evime bakıyor olmama rağmen, kendimi evi dikizliyen bir erkek

kedi gibi hissettim. Ve ilk kez öfkelendim. Piç kurusunun biri evime girmişti ve kendi yeriymiş gibi ortalıkta dolanıyordu.

Ona sessizce küfür ederken, koridorda durarak yeniden görüldü. Görüş alanımı kapatan sarmaşığı kenara ittim ama yine de onu iyi göremedim. Orta boylu ve orta yapılıydı. Elinde kesinlikle dosya dolabımdan almış olduğu bazı dosyaları tutuyordu. Orada önemli bir şey yoktu sadece faturalar ve eski vergi indeleri gibi şeyler vardı. Lanet olası bu adam neyi arıyordu?

İzlerken, dosyalardan birini açtı, içeriğine göz attı ve orada önemli bir şey olmadığından emin oluca, bir diğerine bakmadan önce dosyayı yere attı, kağıtlar halıya dağıldı.

"Seni piç!" diye fısıldadım ve bir karar verdim.

Tekrar arabaya bindim, numaram izlenmesin diye 999 yerine 141'i çevirdim. Operatör telefona çıktığında, polisle görüşmek istediğimi söyledim ve polis kontrol odasına bağlandım.

Hattın diğer ucundaki kadına, adresi vererek, "Şu an gerçekleşmekte olan bir hırsızlığı ihbar etmek istiyorum." dedim. "Şüpheli, bıçaklı ve ev sahibine saldırabilir." Olabildiğince telaşlı konuşmaya çalışıyordum ama bu şartlar altında başarılı olduğum söylenemezdi. "Orada küçük çocuklarla bir kadın yaşıyor. Orada adamın yanında olabilirler."

Endişelenmiş görünüyordu ki yapmak istediğim de buydu. Polisin adam evi terk ettikten iki saat sonra değil -ki eğer ben abartmasaydım olacak bir şeydi- beş dakika içinde oraya gelmesini istiyordum. Kadın adımı sorduğunda, bir çığlık duyduğum için ona acele etmesini söyledim. Sonra kapattım ve vitesi attım.

Kathy"i bulmanın zamanı gelmişti.

3

Karımın çevresel politikalar -hiç ilgilenmediğim bir alan olduğunu kabul etmeliyim- üzerine ders verdiği üniversite kampüsüne gitmek genelde yirmi beş dakika sürerdi ama bugün yirmi dakikada gelmeyi başardım. Trafik normalden daha azdı ve ben acele ediyordum. Seyahatin yarısında, üçüncü kez Kathy'i aradım. Hâlâ cevap yoktu. Ofisi de cevap vermiyordu. Kırk dakikadır ulaşılamıyordu. Sıradışı değildi ama tüm bu olanlarla birlikte endişe vericiydi. Bu sefer iki telefona da, beni hemen aramasını söyleyen iki mesaj bıraktım. Sesimdeki telaşı bastırmaya özen göstermedim. Eve gitmesini engellemeliydim. Davetsiz bir misafire rastlayacak olursa, neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum ama çok hoş karşılamayacağına dair güçlü hislerim vardı.

Üniversite kampüsü estetikten yoksun 1960'ların kırmızı tuğlalı, oturmamış gibi görünen büyük siyah çatılı bir yapıydı. Bu ana binanın diğer tarafında, büyük bir otopark vardı ama bugün Cumartesi olduğu için sadece dörtte biri doluydu. Arabayı ana girişe olabildiğince yakın park ettim ve içeriye koştum.

Danışmada bir kadın vardı ama o da iki Çinli öğrencinin sorularını cevaplamakla meşguldü ve benimle hiç ilgilenmedi. Emekli olmaya hazır, sıkılmış bir güvenlik görevlisi sanırım giren çıkanları kontrol etmek için resepsiyonun girişinde bir sandalyede oturuyordu – bu birkaç yıl önce bir kızın tecavüze uğramasının ardından uygulamaya konulmuştu. Gerçi kontrol etme yeteneğini sanırım kaybetmişti; sağa dönüp koridora doğ-

ru yönelerek, solumdaki derslikleri, kafeyi ve internet alanını geçerken bana zorla ikinci kez baktı. Birçok konferans ve ders üniversitenin bu binasında veriliyordu ama bugün diğer günlere göre sessizdi, etrafta birkaç öğrenci vardı.

Orada bulunan herkesten en az on iki yaş büyük olan ben, etrafa bir göz attım ama kimse kütüphaneye ve politika bölümüne giderken beni durdurmadı. Ben de burayla alakası olmayan başka yaşlı bir adamdım. Ama yine de herhangi biri olabilirdim. Birkaç yıl önceki tecavüzcü olabilirdim ama kimse önemsiyor gibi görünmüyordu. İnsanlar sadece fark etmek istedikleri şeyi fark eder sözünde doğruluk payı var; kendi hayatları içinde o kadar kaybolmuşlarki, çoğu zaman etrafında olanları görmezden geliyorlar. Acaba son zamanlarda ben de böyle miydim diye düşündüm ve önemli bir şeyleri kaçırdım. Bana neler olduğunu açıklayabilecek bir şeyleri.

Kafe ve internet alanını da geçtikten sonra, insanların sayısı azalmıştı. Sola dönüp, merdivenden birinci kata çıktığımda kendimi tek başıma buldum, düzenli ayak seslerim yankılanıyordu. Koridor tamamen sessizdi ve birden bir tecavüzcünün böyle bir yere girmesinin çok kolay olmuş olabileceğini düşünüdüm. Çünkü ilk başta genelde insanlarla dolu olduğu için güvende hissettirecek bu yer, aniden arkasına herhangi birinin saklanabileceği kapılarla dolu karanlık bir koridora dönüşüyordu.

Endişelendim. Kendim için değil -kimse burada olduğumu bilmiyordu- ama buraya gelip burada yalnız çalışan Kathy için. Bana bina boyunca CCTV kameraları yerleştirdiklerini ve bu kameraların bir güvenlik şirketi tarafından sürekli izlendiğini, bu yüzden endişe edecek bir şey olmadığını söylemişti. Ama aptal suçluları ve dürtülerine engel olamayanları kameraların engellemeyeceğini biliyordum. Eğer durum böyle olsaydı, her-

hangi bir ülkeden daha fazla CCTV kamerası olan İngiltere daha güvenli ve huzurlu bir toplum olurdu. Ama öyle değildi.

Koridorun sonunda, Politika Bölümü'ne gittiğinizi gösteren çift kanatlı cam bir kapı vardı. Kapalılardı ve ardında herhangi bir hareket ne görebildim ne de duydum. Burası tamamen sessizdi.

Durdum ve saatime baktım. Saat 4.25'ti. Camın arkasında, sonunda yay şeklinde bir pencere olan başka bir koridor vardı. Koridorun sol tarafında dört kapı, sağ tarafında bir kapı vardı. Kathy'ninki soldan ikinciydi ve kapalı olduğunu fark ettim. Tüm kapılardan sadece biri açıktı.

Çift kanatlı kapıyı ittim ve açıldılar. İçeri girdikten sonra, sessizliği bozan bir silah patlaması gibi arkamdan kapandılar. İçimdeki merhaba diye bağırma isteğini bastırdım, gidip Kathy'nin odasını açmaya çalıştım.

Kilitliydi ki bu garipti. Hata yapmadığımı biliyordum. Adı paslanmaz çelikten isim levhasına işlenmişti: DR. KATHERINE C. MERON PH.D. C harfi Cyhthia'nın kısaltılmışıydı, nefret ettiği bir isim. Bu ismi neden eklediğini merak etmiştim.

Ağzım kupkuruydu. Bir şeyler ters gidiyordu. Sessizlik ağır ve anormaldi. Dışarıdaki trafiğin gürültüsünü bile duyamıyordum. Sonra hatırladım. Buradaki duvarların yalıtımı, akademisyenler huzur içinde çalışabilsin diye çok iyi yapılmıştı.

Köşeyi dönünce bölümün kütüphanesine açılan kapıya yöneldim. Işıklar kapalıydı ve boş görünüyordu. Kolu çevirdim ve içeri girdim, kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

Büyük bir odaydı, muhtemelen on beş metre kareydi, kapıdan en sondaki pencereye kadar giden bir yürüyüş yolu vardı. Alanın üçte biri, büyük diktörgen masalarla kaplanmıştı, üzerlerinde birkaç bilgisayar vardı ve hepsi boştu. Birilerinin etrafta olduğunu gösterecek herhangi bir kitap ya da palto yoktu ve

bilgisayarların ekranları karanlıktı. Masalardan sonra, yerden tavana kadar, soldan sağa doğru uzanan, yürüyüş yolunun her iki tarafında raflar vardı, doğal ışığı kapatıyorlardı ve kütüphanelerde genelde hissettiğiniz o kasvetli havayı veriyorlardı. Odanın sonunda, pencerelerin yanında uzakta bir sıra daha masa vardı. Onlar da boştu.

Bu sefer seslendim. "Merhaba, kimse var mı?"

Cevap yoktu.

Cepimden telefonu çıkardım ve hızlı aramadan Kathy'nin numarasını tekrar çevirdim. Aynı anda çoğunu kalın politik kitapların kapladığı raf boyu yürüdüm. Tekrar mesaja düştüğünde şaşırdım ve endişem arttı. Eğer burada değilse, hangi cehennemdeydi?

Sakin kalmak zorundaydım, bunu biliyordum. Belki erken çıktı ve telefonunu açmayı unuttu. Tabii bu da eve çoktan gitmiş olduğu ve eşyalarımızı kurcalayan her kimse onunla karşılaşmış olduğu anlamına geliyordu. Ne yönden baksam, olaylar iyi görünmüyordu.

Telefonu cebime koyduktan sonra, yerdeki bir şey gözüme çarptı. Hemen raflardan birinin önünde. Yeşil halının üstünde görmesi zordu.

Bir leke, birkaç santimden daha uzun değildi.

Zor yutkundum, eğildim, parmağımı içine soktum ve ıslaklığı hissedince parmağımı geri çektim. Parmağımın ucunu inceledim. Hiç şüphe yoktu. Hiç yoktu.

Kan.

Ve tazeydi.

Gözlerim yavaşça halıyı takip etti. İkinci bir kan lekesi daha vardı, ilkinden daha küçük, sonra bir tane daha. Kalın kan damlacıkları. Bir iz.

Bedenim kaskatı kesildi. Lütfen hayır. Lütfen Kathy olma-

sın. Hiç kimseyi incitmemiş olan benim karım olmasın. Herkes olabilir ama o olmasın. Bu sefer sesli bir şekilde, "Sakin ol." dedim. "Panik yapma."

Yukarı baktım ve yaklaşık dört buçuk metre ilerde, rafların sonunda bir kapı gördüm. Otuz santim kadar açıktı ve ardındaki karanlığı görüyordum. Tekrar halıya baktım. Kan izi kapıya doğru devam ediyordu. Bir hareket görmeye çalışarak dikkatle baktım.

Cep telefonum çalmaya başladı. Hayır bu benimki değildi. Bu başka birinindi. Farklı bir ses. Benimki oldukça normaldi; bu çok daha havalıydı. Sinir bozucuydu. Ve kapının ardından geliyordu.

Sonra durdu.

Sessizlik o kadar ağırdı ki, üzerime baskı yapıyordu. İçgüdülerim kaçmam gerektiğini söylüyordu, o cehennemden çıkmam gerektiğini. Peki ya yaralı olan Kathy ise. Bu onun cep telefonu değildi. Bunu biliyordum. Ama bu kapının arkasındakinin o olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bir adım öne gittim. Durdum. Silahım yoktu. Eğer biriyle karşılaşırsam ne yapacaktım? Yardım almalıydım. Şimdi.

Kapı hızla açıldı ve uzun boylu, üzerinde boya lekeleri olan gök mavisi tulumu ve kafasında yüzünü kapatan kar maskesiyle bir adam önümde duruyordu. Elinde bir bıçak vardı. Bıçağın sarı sapı, uzun ve kavisli bir ucu vardı, fileto bıçağına benziyordu. Ucu kana bulanmıştı.

Bir an ikimiz de, birbirimizi inceleyerek kıpırdamadık. Sadece beş metre uzaktaydık. Korkmaya fırsat bile bulamadım. Kabus gibi bir şok nedeniyle olduğum yerde donakaldım. Sonra birden kapıdan geçti ve bıçak öldürme pozisyonunda havada, kararlı uzun adımlarla bana doğru gelmeye başladı.

İçgüdüsel olarak, en yakınımdaki raftan bir kitap aldım ve ona fırlattım. Sonra döndüm ve koştum ama panikle yanlış yöne doğru ilerledim. Kendimi kapıya doğru koşarken değil, odanın sonundaki pencereyle yüz yüze buldum. Geri gitmek için zaman yoktu, tam arkamdaydı; bu yüzden pencerelere doğru gitmeye devam ettim, nefesinin ve botlarının lamine plastikte çıkardığı ses beni daha da hızlandırıyordu.

Raflardan birinin yanında, tahtadan bir el arabasında kitaplar vardı, yanından geçerken ucundan tuttum ve geldiğim yola doğru ittim. Arabanın ona çarptığını, kitapların yere düştüğünü, sonrada onun arabayı kenara itişini duydum, bu gecikme sanırım bana ekstra bir-bir buçuk saniye kazandırdı. Arkama bakmaya cesaret edemedim, pencerelere ulaşmaya odaklanmıştım. Pencerenin kollarını görebiliyordum ve dışarıya açılma ihtimalleri olabileceğini düşündüm hatta bunun için dua ettim. Kütüphane üst kattaydı, yerden yedi metre yukarıdaydı belki de daha fazla. Fark etmezdi. Dışarı çıkmak zorundaydım.

Pencerelerin önündeki yuvarlak masaların arasından koşarak geçtim ve ulaştığım ilk kolu umutsuzca çektim. Lanet şey kilitliydi. Peşimdekinin ayak sesleri yaklaştıkça yükseliyordu. Döndüm ve oradaydı hemen önümde, bir buçuk metre uzaktaydı. Koşuyordu ve bel hizasındaki kanlanmış bıçak bana doğrultulmuştu. Beni doğramaya hazır.

Kendimi korkuyla çığlık atarken duydum ama aynı zamanda hayatta kalmak için içgüdüsel olarak en yakındaki sandalyeyi aldım ve ona vurdum. Ayaklarıyla yüzünü ve bedenini iterek dengesini kaybetmesini sağlamaya çalıştım. Geriye doğru sendeledi, savunmak için kollarını kaldırdı ve bu da bana biraz alan açtı. Gözümün ucuyla, tuvalet yazan açık kapıyı gördüm. Potansiyel bir kaçış rotasıydı ama düşünecek zaman yoktu, avantajımı değerlendirdim, sandalyeyle bir kez daha ona vurarak, hızla öne atıldım. Ama bu sefer hazırdı. Çevik bir ha-

reketle kenara çekildi, sandalyenin ayaklarında birini tutarak döndürdü ve beni uzaklaştırdı.

Sandalyeyle birkaç saniye daha güreştik, ben şimdi daha savunmasızdım ve birden bıçağını çekti, dirseğimin altını yaraladı. Bir yanma hissettim ama acı değil. Bu adrenalin benim için çok fazlaydı. Dişlerimi sıktım ve kolumda açtığı yaradan akan kanı gördüm, yeni bir bıçak darbesi havada savrulurken ona saldırmak üzereydim. Bıçak yüzümü yaraladı. Yine yanma hissini ve yanağımdan akan kanı hissettim.

Olanların gerçekliği şu anda dank etmişti. Hayatım için savaşıyordum. Bu adam beni öldürmeye çalışıyordu ve tüm bu zaman boyunca da odaya ölüm sessizliği hakimdi. Ayağını arkama dolayarak bana çelme taktı, tökezledim sonra sandalyeyi yine aniden çekti, kenara itti ve bıçağı karnıma doğru salladı. Kıvrılarak kaçarken en yakındaki kitaplığa çok sert bir şekilde çarptım, o şartlar altında gösterebileceğim en yüksek kuvvetle sandalyeyi iterek bıraktım. Bunu beklediğini sanmıyorum çünkü geriye doğru sendeledi ve neredeyse düşüyordu.

Bu benim için bir şanstı. Döndüm ve doğruca tuvaletleri gösteren kapıyı hedef alarak, eğer bundan kurtulamazsam öleceğimi bilerek hiç koşmadığım şekilde koştum. Bıçaklanarak öldürülmek gibi garip bir korkum vardı. Bir bıçakla kesildikten sonra, kanın aktığını görerek hayatımın tükenip gittiğini seyrederken, elimin kolumun bağlı olmasından çok korkuyordum. Bu aynı okula gittiğim çocuğun, on yıl önce yerel bir gece kulübünde ölümcül bıçak darbeleri aldığından beri böyle. İki darbe, direkt kalbine. Koruma daha ne olduğunu fark etmeden çocuğu dışarı attı ve orada dışarıda kaldırımda öldü. Beni bekleyen kader buydu. Yalnız, korkunç, pis bir ölüm.

Açık kapıdan geçer geçmez, hemen arkamdan hızlıca kapattım. O an iki kapıyı daha fark ettim: biri soldaydı diğeri de

tam karşısında. Tam karşıda olanı tercih ettim. Erkekler yazanı. Arkamdan kapı hızlıca açıldı. Hâlâ peşimdeydi.

Erkeklerinkine girdim ve tam önümde yan yana dizilmiş bölmeler gördüm, sağa kıvrıldım, fayans döşenmiş yerde kaydım ama bir şekilde dengemi sağladım ve üzerinde yarım daire hâlinde çiş izlerinin bulunduğu duvarın köşesinden döndüm. Hemen üstte, yedi santimetre yükseklikte dar bir pencere vardı. Altında eski bir sürgü vardı, boyası neredeyse tamamen çıkmıştı. Pisuvarın üstüne çıktım, tek bir hareketle sürgüyü açtım ve pencereyi açabilmek için kuvvetlice iki elimle ittim. Sonra sürünerek geçmeye başladım, önce başım, ayaklarım havada. Bedenimin üst kısmı pencereden açık havaya çıktığında, iki metre aşağıda tek katlı bir ek bina gördüm. Güvenlik. Bedenimin yarısı dışarıdaydı, kollarım dışarıda kendimi itmeye hazırlanırken içerden botlarının çıkardığı sesi duydum, ayaklarımdan yakaladığını hissettim, kotumu çekince baldırlarım açıkta kaldı. Bıçağı tenimde hissettim ancak beni yaralamadı, diğer ayağımla ona vurdum ve etkisinden anladığım kadarıyla yüzüne isabet etti. İlk defa çığlık attığını duydum ve tekrar bir eşek gibi tekme attım, sonra ellerimle duvardan destek alarak, bir rekor dalışı yapıyormuş gibi kendimi havaya bıraktım.

Çatı birden sanki daha uzak geldi, ellerimin üstüne düştüm, acı bileklerimi yaktı. Ayaklarım tehlikeli bir şekilde havada kaldı, sonra aniden düştü ve takla atarak düşüşüm sonlandı, kafamdan yaralandım. Saldırganımın arkamdan gelip gelmediğini kontrol etmek için dönüp bakmak aklıma bile gelmedi. Binanın ucuna yarı emekleyerek, yarı koşarak gittim, ellerimden destek alarak duvardan aşağı kendimi bıraktım, sonra yere atladım.

Tuğladan yapılmış on metrelik bir duvarla çevrili küçük bir kaldırımdaydım. Duvarın önünde, büyük bir kısmı dışarı taşmış çöplerle dolu, araba büyüklüğünde iki tane yeşil tekerlekli

çöp bidonu vardı. Çok keskin kokuyordu. Duvarın ötesinde bir arabanın geçtiğini duyabiliyordum. Özgürlük.

Birkaç saniye olduğum yerde nefes nefese durdum, çatıdaki hareketi hissettim. Sanki bir kabusun içinde sıkışmıştım. Piç kurusu hâlâ geliyordu.

Kalan tüm gücümü toplayarak, çöp kutularının arasından geçtim ve duvara bitişik olanın üstüne çıkmaya çalıştım. İlk denememde başarısız oldum. Eskisi kadar formda değildim. Spor merkezi üyeliğim üç yıl önce bitmişti ve yazın zaman zaman oynadığım tenis benim tek egzersizimdi. Garip bir şekilde, ikinci denememde, eğer normal hayatıma dönebilirsem spor merkezi üyeliğimi yenileyeceğime dair kendi kendime yemin ettim.

Son bir gayretle karnımın üstünde plastik çöp kutusunun üzerine çıkabildim. Ayaklarımı çektim, duvarın üstüne çıktım, üzerinden sürünerek öbür tarafa geçerken arkamdaki manzaraya baktığım yarım saniye içinde peşimdeki adamı göremedim.

Ayaklarımın üstüne düştüm ve teraslı evlerin bulunduğu tanımadığım bir ikametgâh bölgesinde olduğumu fark ettim. Yanımdan bir araba geçti ama şoför beni görmedi. Üniversiteden daha önce hiç bu taraftan çıkmadığım için yön duygumu kaybetmiştim. Tek bildiğim arabamdan çok uzakta olduğumdu.

Yüksek sesle hızlı hızlı soluyordum, koşarak yolun karşısına geçtim ve arabamın bulunduğunu düşündüğüm yere doğru yöneldim. Perişan görünüyor olmalıydım. Yüzümdeki yaradan akan kanının, yakama doğru aktığını hissedebiliyordum. Bu arada kolumdaki yara daha çok kanıyordu. Yanıyordu, sanki biri sıcak iğneler batırıyordu. Ağzım açık havayı içime çekip, caddeden aşağı yarı sendeleyerek yarı koşarak ilerlerken bir an yarama baktım. İlk defa midem bulandı. Bana ne oluyordu? Bunu hak edecek ne yapmıştım?

Otuzlarında, uzun çingene eteği ve boyundan bağlı bir bluz

giymiş çekici bir kadın, evinden çıktı, bana baktı ve anında telaşla eve geri girip, arkasından kapıyı kapattı. Burası Londra'ydı. Her zaman sadece kendi işinle ilgilenmen gereken ve beladan uzak durman gereken en doğru yerdi. Kathy'nin arkadaşlarından biri beş yıl önce, öğleden sonra dörtte Metro İstasyonu'nun önünde kapkaç saldırısına uğramıştı. Çantasına sıkı sıkı asılmaya çalışmış ve iki saldırgan onu tekmeleyerek yere düşürmüş, ondan çantayı almak için dakikalarca boğuşmuşlar, bu arada direndiği için de birçok darbe almıştı. Bu esnada, yanından en az elli insanın yürüyerek geçtiğini tahmin ediyordu. Hepsi de aceleyle geçmiş. Bir çift daha iyi görebilmek için yavaşlamış. Hiç kimse karışmamış. Kathy oradan geçenlerden biri olsaydı kesinlikle bir şeyler yapacağına dair yemin etmişti. "Eğer yardım etmezsem kendimle yaşayamazdım." dedi. "Eğer arkanı dönersen sen de yenilmiş sayılırsın ve bunu asla yapamazdım." Bu Kathy'nin tipik özelliğiydi. Prensipli bir kadındı, duyarlı bir kadın. Ama şimdi neredeydi? Daha da önemlisi o çılgın adamın bulunduğu kütüphanedeki halının üstündeki onun kanı mıydı?

Nerede olduğunu bulmak zorundaydım. Ona ulaşmak zorundaydım.

Koşarken cebimden telefonu çıkardım. Lütfen bu sefer cevap ver. Lütfen.

Bir araba daha geçti yanımdan. Bu sefer şoför yavaşladı ve gözlerimiz buluşur buluşmaz, onunkiler fal taşı gibi açıldı. Ciğerlerimdeki acıyı önemsemeyerek devam ettim. Arkamda arabanın durduğunu ve şoförün indiğini duydum.

"Arkadaşım!" diye bağırdı. "Arkadaşım! İyi misin?"

Onunla konuşmak istemedim. Karımdan başka kimseyle konuşmak istemiyordum. Ona ulaşmak zorundaydım. Telefonu çıkardım ama arkamdan gelen adamın ayak seslerini duyuyordum.

Hayır, hayır yine değil. Bu onlardan biri miydi? Piç kuruları her yerde gibiydi. Evimde, lanet olası evimde. Karımın iş yerinde.

Hızlandım, kavşağa geldim. Elimde telefon, adamın bağırışlarını duymazdan gelirken tökezledim. Sağımda bir arabanın sesini duydum. Korna ve lastiklerin ani frenle çıkan sesi. Gözümün ucuyla üstüme doğru beyaz, büyük bir şeyin geldiğini ve beni ezeceğini gördüm. Sadece tepesindeki mavi ışıkları görebiliyordum. Sonra birden patinajdan dolayı çıkan bir patlama sesiyle bana çarptı. Kaputa yapıştım, üstünden düştüm, sanırım diğer tarafından kaydım ve ölümcül bir yuvarlanmayla yola düştüm.

Kapı açıldı ve ben iyi cilalanmış bir çift polis botuyla karşı karşıya geldim. "Merhaba, merhaba, merhaba." dedim ve sonra bilinmeyen bir nedenle, bedenime bir düzine farklı acı veren şekillere sokan kahkahâlâr atmaya başladım.

Artık kaçmayı bırakabilirdim. Bu ani rahatlama; polis, kollarımı acı veren bir şekilde arkada birleştirerek, beni eğip cinayet şüphesiyle tutuklu olduğumu söyleyene kadar devam etti.

4

Dedektif Mike Bolt'un Ulusal Suç Ekibi, üçte biri tanınmaz hâlde olan, yağmur yağdığında korkunç gürültü çıkaran, oluklu saç levhadan bir çatısı olan iki katlı gri tuğlalı, 1970'lerden kalma bir binada çalışıyorlardı. A4 otoyolundan çıktıktan hemen sonra Hayes'de gelişmekte olan sanayi bölgesindeydi ve Heathrow Havaalanı'na birkaç kilometre uzaklıktaydı. Penceredeki levhada BEYAZSARAY DİZAYN DANIŞMANLIK yazıyordu ve iki tarafında bulunan şirketlerin her ikisi de -matbaa ve işe alım acentası- ön kapıdan çıkan kadınların ve erkeklerin sivil kıyafetli polis olduğunu bilmiyordu. Kendilerini saklamışlardı ve organize suçun karanlık dünyasında olması gerektiği gibi dikkat çekmek istemiyorlardı.

Ama bugün Beyazsaray Dizayn Danışmanlık'ın tek ziyaretçisi Bolt'un kendisiydi ve şu anda üzerinde çalıştığı suçun organize olmakla alakası yoktu, en azından görünürde. Gerçek bir suç bile olmayabilirdi. O an bunu söylemek zordu.

Görünürde, dava üst düzey bir yargı mensubunun intihar etmesiydi. Kurbanın yüksek profili ve bıraktığı notun bilgisayarda yazılmış olup, imzalanmamış olması nedeniyle, ölümünden önce olanlar hakkında derin bir soruşturma yapılmasına karar verildi. Ve Bolt'un ekibi bir kara para aklama çetesini yakaladıkları davada çok başarılı olduğu için, bu davayı araştırmakla görevlendirildiler.

Bu yüzden aylardır planlandığı gibi, eski ekip arkadaşlarıyla balığa çıkmak yerine, bir cumartesi öğleden sonrasını elektrikli eşya toptancısı ve sıvı yağ ihracatçısı manzaralı sıkıcı,

açık ofisinde, bir saat önce fakslanmış olan ilk otopsi raporu üzerinde kafa yorarak geçiriyordu. Vücut ısısıyla, kimyasallarla ve midesindekilerle ilgili bir sürü ıvır zıvır yazıyordu ama raporun can alıcı noktası; kurbanın akşam 8 ile sabaha karşı 4 arasında öldüğü ve ölüm sebebinin aşırı dozda uyku ilacı dilantin olduğuydu. İlacın vücuda nasıl girdiğini anlamak için başka testler de yapmak gerekiyordu ama kurbanın sol kolu altındaki hafif morluk, ilacın muhtemelen şırıngayla verildiğini gösteriyordu.

Bolt iç geçirdi ve sandalyesine oturup arkasına yaslandı. Bunların hiçbiri ona bir anlam ifade etmiyordu. Önceki sabah, kurbanın yardımcısı bedeni bulduktan sonra, ekibi davayı almakla görevlendirildiğindeki ilk hissi, bunun gerçekten bir intihar olduğuydu. Bunun için sebeplerse şöyle sıralanabilir: Cesedin bulunduğu Mayfair binasına zorla girildiğine dair bir işaret yoktu, ön kapıdaki sağlam kilitleriyle güvenli bir binaydı, bir başkasının evinden geçmediğiniz sürece arkadan girişi yoktu ve her odada panik butonlu alarm sistemi vardı. İki, herhangi bir boğuşmadan eser yoktu. Kurban örtüleri açık, modaya uygun ipek pijamaları ve havludan sabahlığıyla, huzurlu bir ifadeyle yan dönmüş yatıyordu. Ölmek için harika doğal bir pozisyon. Bunula beraber, odadaki hiçbir şeye dokunulmamış görünüyordu. Tepetaklak olmuş lambalar, çekilmiş çekmeceler yoktu, şüpheye sebep olacak hiçbir şey.

İnsanların kafasını karıştıran şey intihar notuydu. Elle yazılmak yerine bilgisayarda yazılmış olması anlaşmazlık konusuydu. Kurbanın daha önceki meslektaşlarından biri mektubun sadece iki satır uzunlukta, çok kısa olduğunu söyledi. Ölü adam, muhtemelen hukuk geçmişiyle bağlantılı olarak sistemli düşünen biriydi. Olaylar için araştırmayı, açıklamalar getirmeyi severdi ve kamuya, yaşamanın ağırlığına dayanamıyorum gerekçesinden daha doyurucu bir sebep vermek isteyeceğini

iddia ettiler. Son olarak, mektup imzalanmamıştı ki bu da doğruluğuna gölge düşürüyordu.

Bunların hiçbiri Mike Bolt'u etkilemedi. Çoğu intihar notu kısaydı. Bazıları sadece bir satırdı. Bazen de imzalı olmuyorlardı. Gerçek olan, insanlar hayatlarını sonlandırmaya karar verdiklerinde, doğru düşünmeye meyilli olmuyorlardı.

Ama iş, işti ve şu ana kadar Bolt, kurbanın özel hayatını bir bütün olarak görebilmek için ekibini onun arkadaşları, ailesi ve meslektaşlarını soruşturmakla görevlendirmişti. Kurban yirmi yıldan fazla bir süre önce boşanmıştı, çocuğu yoktu ve karısı şu anda Cayman Adaları'nda yaşıyordu. Bu noktada, biri onunla konuşmak zorunda olacaktı. Altında çalışan dokuz kişinin de bu göreve gönüllü olacağı şüphesizdi ama böyle bir şeye gerek görülürse, kendisi birkaç günlüğüne oraya uçacaktı. Hatta balık oyununa bile katılabilirdi, oralarda kılıç balıklarının iyi olduğunu duymuştu. Eğer bazen böyle ayrıcalıklarınız yoksa patron olmanın bir anlamı yoktu.

Gerçi o an için, onu güneydoğu İngiltere'de tanıyan insanlara yoğunlaşmışlardı. Bolt bugün çoktan bir hakimle ve üst düzey bir politikacıyla konuşmuştu, biri Londra'nın merkezinde, diğeri ailesinin yanında Hampshire'da. Şimdi de 5.30' daki görüşmeye gitmek için meslektaşı Dedektif Mo Khan'ı bekliyordu. O da hâlloldığu zaman, gün bitmiş olacaktı. O akşam için çoktan planlarını yapmıştı. Cerkenwell'deki dairesine gidecek, akşamı sıcak bir duşla başlayacak, köşedeki Tay restoranından ısmarlanmış demirhindi sosuna batırılmış deniz levreğinin ardından, Bayan Marple'ın, ITV'de yayınlanan yeni versiyonuyla takip edecekti. İnsanlar ona Bayan Marple'ı, Poirot'u ve hatta lanet olası Wycliffe izlediği için gülüyorlardı. Ama anlamadıkları, onun her gün maruz kaldığı suçun, her gün gereksiz sebeplerle işlenen cinayetlerin, zalim olayların yaşandığı umutsuz, soğuk dünyasından kaçma isteğiydi. Ve eğer

konu kaçışsa, hiçbir şey koltuğu, birkaç içkiyi ve sonrasında da Agatha Christie'yi geçemezdi.

Saati kontrol etti. Beşe beş vardı. Mo az sonra burada olacaktı. Kurbanın Feltham'da yaşayan hizmetçisiyle ikinci görüşmesini yapıyordu. Önceki gün pek kendinde değildi, özellikle kurbanın hayattayken çalıştırdığı şirket hakkında daha detaylı konuşmak gerekiyordu. Mo'nun teorisine göre kurban geydi ama Bolt hizmetçisiyle bu konu hakkında konuşurken yavaş olmasını söyledi. Filipinliydi ve kendini dinine adamış bir katolikti, bu yüzden iş verenin onuruna yapılacak herhangi bir hareket onu gücendirebilirdi.

Otopsi raporunu bir kenara itti ve daha önce yaptığı kahvesini içerek arkasına yaslandı. Önünde tonlarca zeytinyağından başka bir şeyin stok edilmediği uçak hangarı büyüklüğündeki depo vardı. Bolt sık sık 'Eğer burada bir yangın çıksa ne olur acaba?' diye düşünürdü. Zaman zaman hayalini kurardı, bu çirkin yapının büyük kötü kokulu alevlerin içinde yok olduğunu. Bu ekibini daha iyi bir yer bulabilmeleri için özgür bırakacaktı, tercihen şehre daha yakın bir yer.

Bolt'un şu anda oturduğu açık ofis çirkin ve dağınıktı -alanın alabileceğinden daha fazla masa vardı- ve dekorasyon kesinlikle kötüydü. Ama iyi bir tarafı vardı: Rengi solmuş sunta duvarlardan birinin üzerine monte edilmiş otuz altı inçlik bir plazma. Şu anda İngiltere takımının, Bolt'un daha önce adını hiç duymadığı bir ülkeye karşı son derece kötü bir şekilde, dostça ve düşük performanslı oynadığı bir maçla şereflendiriliyordu. İkinci yarının ortasına gelmişlerdi ve skor hâlâ 0 – 0'dı.

Bu televizyonun ilginç bir hikâyesi vardı, şu anda ekranında olandan daha ilginç bir hikâye. Birkaç yıl önce, bir kış gecesinde, karısını altı parçaya ayıran ve daha sonra kollarını ve bacaklarını, Highgate mezarlığında Karl Marx'ın mezarının yakınlarına, gövdesini Upper Caddesi ve şehir yollarının kesiş-

iği yere yakın bir yerlere ve başını da Stoke Newington'da çocuk parkına gömen, -ki bunu çok düşüncesizce bulabilirsiniz- çekici yaşlı bir centilmene aitti. Pugh tutuklandığında hemen suçu kabul etti ve avukatına tüm mal varlığının kız kardeşine geçmesine dair talimat verdi. Kız kardeşi de bu ölümün izlerini taşıyan bir kermes düzenledi. Satılanların arasında Japon mutfak bıçakları da vardı ama bir bıçak eksikti -cinayet silahı- ve kermeste, cinayetten kısa süre önce aldığı ve iddialara göre karısının ölümüyle sonuçlanan tartışmanın çıkmasına sebep olan plazma televizyon da vardı. Hep çok iyi pazarlık yapan, ekipten Dedektif Matt Turner, oradaki koleksiyoncularla yaptığı küçük savaştan sonra 200 pound gibi çok iyi bir fiyata televizyonu aldı. Bıçaklar bile beş yüz poundun üstüne satıldı.

Bolt'un telefonu son bir saat içinde ilk kez çaldı. Cevap verdi. Arayan Mo'ydu.

Bolt, "Neredesin?" diye sordu.

"10 dakika uzaklıktayım."

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun? Toplantımız beş buçukta ve kaçması için bir fırsatı olsun istemiyorum. Yerini tespit etmek zaten çok zor oldu." Kurbanın avukatı en başından beri bir baş belasıydı, iki kere iş yoğunluğu nedeniyle görüşmeleri erteledi ve Bolt onu kanunlara engel olduğu için tutuklamayla tehdit edince bugünü ayarladı.

"Patron, aslında o kadar acil bir durum da yok." dedi Mo.

"Ne demek istiyorsun?"

"Jack Calley hiçbir yere gidemez. O öldü. Ve bunu kim yaptıysa, ölümünü intihar gibi göstermek istemiş."

Bolt küfretti. Bu işleri gerçekten değiştirmişti. Teorilerinin çok üstündeydi.

"Şöyle düşün patron." dedi Mo. "En azından biz gittiğimizde orada olacak."

5

Polis arabasının arka koltuğunda Colindale Hastanesi'ne götürüldüm. Beni tutuklayan biri genç beyaz polis, diğeri daha da genç zenci polis, kimi öldürmüş olabileceğim hakkında herhangi bir bilgi vermedi. Kanamam olmasına rağmen kelepçelerimi de çıkarmadılar ve Kathy'i aramama izin vermediler. Ceplerimi boşalttılar ve aldıklarını torpido gözünden çıkardıkları temiz plastik delil poşetine koydular.

Onlara çaresizce, "Karımı bulmaya çalışıyorum." dedim. İlgisizlikleri beni şaşırtmıştı. "Adı Kathy, Katrine, Meron. Bu sebeple üniversitedeydim. Onun iyi olup olmadığından emin olabilir misiniz? Lütfen?"

"Şu anda hiçbir şeyi teyit edemeyiz, bayım." dedi arabayı süren beyaz adam.

"Tutuklu olduğunuz dışında." diye ekledi meslektaşı.

Onlarla konuşmaya çalıştım ama bana kibarca soruşturmayı beklememi söylediler. Daha sonra siyahi polis, telsizle karşısındakine, üniversitedeki cinayetle ilgili bir şüpheli olduğunu söyledi. Beni, 35 yaşında kahverengi saçlı, mavi gözlü, 1.78 boyunda erkek ve üzerimde taşıdığım kimliğe göre Thomas Davi Meron olarak tarif etti.

Meslektaşı konuşmaya devam ederken, arabayı kullanan polise, "Ama ben kimseyi öldürmedim." dedim. "Üniversite kütüphanesinde eli bıçaklı bir adam tarafından saldırıya uğradım. Bu kesikleri o yaptı. Karıma da saldırabileceğini düşünüyorum. En azından kurbanın kadın olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

"Şu an için hiçbir şey söyleyemeyiz." dedi şoför.

"Katil hâlâ kayıp." diyerek yalvardım. "Şu anda onu arıyor olmalısınız."

"Her sokağı arıyoruz bayım, endişelenmeyin."

"Endişeliyim." diyerek sözlerine karşılık verdim. Karım kayıptı ve kurbanın o olmadığından emin olmak istiyordum.

Bu sefer beni duymazdan geldi.

Yirmi dakika sonra hastanedeydim. Acildeki herkesin aksine, beni direkt, tutuklayan polislerden daha da genç olan bir doktorun bulunduğu, penceresiz antiseptik kokan bir odaya aldılar. Şimdi yaralar gerçekten canımı yakıyordu. Çenemdeki yara çok yanıyordu ve yüzümün nasıl göründüğüne bakmaya korkuyordum. Birçok erkek gibi ben de kendimi beğenmişimdir. Tam olarak kadınlar için Tanrı'nın bir lütfu olduğumu düşünmüyorum ama her zaman oldukça yakışıklı olduğum söylenmiştir ve karşı cinsle de ilişkilerim kötü olmamıştır. Hayatımın geri kalanında yüzümde bir yara izi olması beni korkuttu. Şu anda sahip olduklarımdan birinin izi kesin kalırdı.

Doktor yaraları bandajladı ve ağrı kesici verdi. Bana dehşet ve nefret karışımı bir duyguyla bakıyordu. Karşısında yardıma ihtiyacı olan bir hasta ve aynı zamanda bir katil zanlısı görüyordu. Ona, "Hiçbir şey yapmadım." dedim. "Ben masumum."

Çok orijinal bir cümle değildi ve yanımdaki polisler gibi o da bu cümleyi çok duymuştu sanırım. Cevap vermedi, onun yerine beyaz polise döndü ve soruşturma için hazır olduğumu söyledi. Siyahi polis kelepçeleri yeniden taktı, sonra kolumu tuttu, eli kolumdaki yaraya denk geldi. Refleksle kendimi geri çektim ve gönülsüzce özür diledi. Bunu yapmak istemediği belliydi.

Doktora, "Aynanız var mı?" diye sordum. "Yüzümün neye benzediğini görmem gerek."

Bunu der demez, dediğime pişman oldum. Sanki Kathy'nin başına gelenlerden çok, kendime ne olduğuyla ilgileniyormuşum gibi göründü ki bu doğru değildi. Sadece bilmem gerekiyordu. Doktor ters bir şekilde başını salladı ve masasının üstündeki aynayı alarak yüzüme tuttu.

Yine geriye doğru sıçradım, bu sefer daha belirgin bir şekilde. Kötüydü, çok kötüydü. Saçlarım Edward Scissorhands tarafından şekillendirilmiş, yüzüm de sanki bir mezbahanın yerlerini temizlemek için kullanılmış gibi görünüyordu. Ter, kir, toz ve her yeri kan lekeleriyle kaplanmış bir yüz. Çenemi saran bandajdan aşağı doğru akan kanlar, boynumda kurumuştu. Gözlerim griye dönmüş ve dehşet içindeydi, göz bebeklerim neredeyse iğne deliği kadar küçülmüştü. Aynı hissettiğim gibi görünüyordum.

Götürülürken, beyaz duvarda asılı saat öğleden sonra beşi gösteriyordu. İki saat içinde, çok sıradan, normal seyrinde olan ve deli gibi özlediğim hayatım birleştirilemez bir şekilde parçalara ayrılmıştı. İki saat önce, güzel ve kolay bir hayat yaşayan, normal çalışan bir insandım. Şimdi karım kayıp ve büyük olasılıkla ölü; bilmediğim bir sebepten dolayı peşimde insanlar var ve cinayet suçuyla tutuklanmak üzereyim.

Bildiğim şey bunun sadece bir başlangıç olduğuydu. Eğer inanabilirseniz, işler çok daha kötüye gitmek üzereydi.

6

Bolt, Mo'ya, günün o saatinde şaşırtıcı derecede sakin olan trafikte, M25'te yol alırken, "Calley'e ne olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu.

Mo başını salladı. "Şu anda çok az detay var. Gittiğimizde orada olacağını garanti etmek için evini aradım ve başka bir polis telefona cevap verdi. Bu, saat beş olmadan hemen öncesydi, sonra da seni aradım. Kim olduğumu, neden aradığımı açıkladım ve o da bana Calley'nin cesedini, evinin arkasında birkaç yüz metre uzaklıktaki korulukta, kemerle boynundan bir ağaca asılı olarak bulduklarını ama oraya çıkmak için yardım almış olması gerektiğini söyledi. Bunu düşünmelerine neyin sebep olduğunu sorduğumda, bir mücadele yapıldığına dair net işaretler olduğunu söyledi."

"En büyük müşterisinin gizemli bir şekilde öldürülmesinin üzerinden daha kırk sekiz saat bile geçmemişken. Bunun bir tesadüf olduğunu düşünüyor musun?" Mo'nun düşüncesi, Bolt'un ilgisini çekti. İki yıldır birlikte çalışıyorlardı ve genç ekibinde, Bolt'tan sonra en deneyimli memur Mo'ydu.

"Kesinlikle şüpheli görünüyor." diye cevap verdi. "Calley'nin kurbanımız için neler yapmış olduğunu bulabildiniz mi?"

"Bugün bununla ilgili bir şeyler bulmayı umuyordum."dedi Bolt. "Dün telefonda ona sorduğumda, bildiğimiz müşteri gizliliği saçmalığından bahsetti ama Calley daha çok yatırım gibi alanlarda uzmanlaşmıştır. Finans avukatıydı bu yüzden

adamımızın vergi kaçırmasına yardımcı olmuş olabileceğini düşünüyorum."

Mo kıkırdadı. "Bir finans avukatı. Yani elimizde kârlı bir iş var."

"Çok doğru. Ama sana bazı düşmanlar kazandıracak bir iş gibi de görünüyor. İş bağlantılarının derinine inmemiz gerekiyor." Bolt iç geçirdi. "Biliyorsun bu akşam için planlarım var."

"Bayan Marple, değil mi?"

"Evet. Kütüphanedeki Ceset."

"Çok vahşi bir hayat yaşıyorsun patron."

"Hayata sadece bir kere geliyorsun. Peki ya sen? Beklemesi gerekecek herhangi bir şey var mı?"

"Her zamanki şeyler. Ayrılma tartışmaları, alt değiştirme, gece mamaları."

"Kahretsin, Calley'nin ölmüş olduğuna sevindiğine bahse girerim. Dışarı çıkmak için bahanen oldu."

Mo yine kıkırdadı. "O kadar değil patron ama etrafında ince gümüş çizgisi olan çok karanlık bir bulut diyelim."

M25 yolundan, Maple Cross 17. Kavşağa geldi ve Ruislip'e giden arka sokaklara saptı. Sonra tarlaların ve etraflarında eski bahçeli ve ihtişamlı güzel evlerin bulunduğu ağaçlık bir bölgeye doğru giden üç şeritli, dar bir yola döndü. Sonunda yol düzleşip genişlediğinde, sağ tarafında birbirinden uzakta dört evin bulunduğu yere geldi. Evlerin arkasında ağaçlıklı bir tepe, önlerindeyse bir sürü koyunun huzur içinde otladığı engebeli bir arazi vardı. Çok hoş pastorik bir İngiliz manzarasıydı. Şu anda yolu çevreleyen cinayet mahallidir yazan sarı bant, üçüncü evin önünün dışında, her yere park etmiş polis arabaları ve karavanlarıyla ortam bozulmuştu. Daha yaşlı bir çift, büyük olasılıkla komşular, birçok beyaz önlüklü suç mahallindeki

polis arabalarının yanına sıralanmışken, kendilerine soru soran dedektiflere cevap veriyorlardı.

Mo, komşuların yanından geçti ve polis arabalarının birinin arkasına park etti. "Hoş ev." dedi hayranlıkla, Jack Calley'e ait olan ferfoje pencereli, saman çatılı iki katlı beyaz eve bakarken. Çakıllı yola, oldukça hoş görünen siyah bir BMW 7, çok rahat üç arabalık bir yeri kaplayacak şekilde park edilmişti.

Bolt arabadan inerken, "İşte finans avukatı olunca sahip olacağın şey." dedi.

Yirmili yaşlarda görünen üniformalı bir polis, kolunun altında şapkasıyla onlara doğru yaklaştı. Bolt daha şimdiden tepesinin kelleştiğini fark etti ve zavallı herif için üzüldü.

O ve Mo kimlik kartlarını gösterip, kendilerini tanıtırken, ın, "Buraya sorumlu dedektifle konuşmaya geldik." dediler.

"Milli Suç Ekibi, öyle mi? Bunun yeraltı dünyasıyla bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Genç memur çok heyecanlı görünüyordu ve Bolt bu heyecanını söndürmek istemedi, «O yüzden olabilir." diye cevap verdi.

"Ceset nerede?" diye sordu.

Genç üniformalı, ağaçlıklara doğru arkasını işaret etti.

"Yolu takip et, görürsün. Dedektif de orada."

Bir karavanın arkasına doğru gittiler. Olay yeri ekibinden bir memur onlara tulum, bone, eldiven ve galoşların olduğu bir paket verdi ve bunları giydikten sonra Calley'nin evini çevreleyen dar yola doğru ilerleyip, kayın ağaçlarının gölgeleri arasında kayboldular.

İkisi çok garip bir çift oluyordu. Bolt, bir kürekçi gibi geniş omuzlara, aralarına yeni yeni grilerin karışmaya başladığı külli sarı saçlara sahip, otuzlarının sonlarında uzun boylu ince bir

adamdı ve asla tartışmak istemeyeceğiniz bir yüz ifadesi vardı. Kesinlikle ne yaptığını bilen birinin ifadesini taşıyan, sert hatlı ince uzun bir yapısı vardı. Neredeyse çenesi boyunca uzanan belirgin S şeklinde bir yara izi, sol yanağında da üç yıl önce hayatının dönüm noktası olan bir geceden kalma, biçimsiz iki iz daha vardı. Ama sonuçta yakışıklı sayılırdı. En dikkat çekici tarafı gözleriydi. Eski karısı şu ana kadar gördüğü en etkileyici gözleri olduğunu söylerdi. Karısının bu yorumunun objektif olmadığı düşünülebilir ama gök mavisi gözleri insanları etkilerdi ve gülümsediğinde ki bu günlerde sıkça oluyor, etrafında derin çizgiler oluşurdu.

Mo, tam tersine, bazen kafası bedenine göre büyükmüş gibi görünen minyon tıknaz bir adamdı. Siyah mı beyaz mı olacağına karar verememiş sonunda da ikisinin uyumsuz bir birleşimi ile sonuçlanmış kıvırcık saçları vardı. Bolt'tan birkaç yaş küçüktü ama büyük bir ihtimalle kırkını geçmişti. Yüzü yuvarlaktı, hep neşeli görünürdü ve büyük tazı gözlerinin altında, son yıllarda yorgunluklar ve sıkıntılardan sonra daha da belirginleşen torbalar vardı. Beş yaşından küçük üç oğlu, ergen olduğunu düşünen on yaşında bir kızı vardı, bu da neden sürekli yorgun olduğunu açıklıyordu. Sigarasız ve kahvesiz yaşayabileceği şüpheliydi ve insanlar, ilk çocuğundan sonra diğerlerini yapmak için neden bu kadar beklediğini sık sık sorarlardı. Hiçbirini planlamadığını söylerdi, sadece hazır olduklarında geldiler ve bu onun için bir ceza değil lütuftu. Mo, çocuklarını çok severdi. Onun böyle iyi bir polis olmasının sebeplerinden biri de yaptığına inanması ve çocuklarının yetişmesi için daha iyi bir toplum yaratmaya çalışmasıydı. Ekibin içinde en çalışkan muhtemelen oydu. Hiçbir zaman fazla mesaiden, mesai parası alımamaktan şikayet etmedi ki Bolt bu sebeple onunla çalışmaktan çok keyif alıyordu.

Patika yol onları, son yağmurdan dolayı yer yer çamur ol-

mış, çoktan fosforlu suç mahalli bandı ile çevrelenmiş, yarım ve tam ayak izleri olan dik bir yokuşa çıkardı. Bandın bir tarafı yolun tam kenarından geçiyordu ve ekip muhtemel bir delili bozmamak için bandın sağ tarafından yürümeye çalıştı. Bant boyunca yürürlerken ayak izlerinin en az üç çift ayakkabıya ait olduğunu gördüler. Birinin kaymış olduğu çok net görülen yolda, zaman zaman ayaklarını sürüyerek yürüdüler. Calley'nin iki kişi tarafından, muhtemelen de ayakkabı izlerinin biçimlerine ve büyüklüğüne bakıldığında adamlar tarafından kovalandığını anlamak zor değildi.

Bir köşeden döndüler, patika genişledi ve tam burada adamın cesedi ile yüz yüze geldiler. Yaklaşık on metre uzakta, patikanın sol tarafında bir kayın ağacının alt dallarından birine asılmıştı, ayakları yaklaşık otuz santim yüksekliğinde havada kalmıştı ve deri bir kemerle asılmıştı. Üzerinde kot pantolon, basketbol ayakkabıları ve üstünde kan lekeleri olan beyaz bir İngiliz ragbi forması vardı. Yüzünden yaralanmış gibi görünüyordu ama başı öne doğru eğik olduğundan bundan emin olmak zordu. Kalın koyu sarı perçemi yüzünün üzerine bir perde gibi düşmüştü.

Tüm suç mahallerinde olduğu gibi cesedin başına toplanmış beş veya altı kişi, fotoğraf çekip kanıt topluyorlardı. Bolt ve Mo gelince suç mahallinin kenarında duran adamlardan biri yüzünde meraklı bir ifade ile onlara yaklaştı. Ellili yaşlarda, bakımlı bir bıyığı olan ve hafif gösterişli tavırlarına bakınca, eski bir asker olduğunu düşündüren bir adamdı.

Önlerinde durarak, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Soruyu düşmanca sormamıştı ama gülümsemiyordu da.

Mike, başıyla selam verdi. "Ben Dedektif Mike Bolt, NCS'den, bu da benim meslektaşım Dedektif Mo Khan. Biz Jack Calley'i sorgulamak üzere gelmiştik." Bolt cesede baktı. "Sanırım biraz geç kaldık."

"Geciktiniz, ben Dedektif Keith Lambden Ruislip CID, bu davanın yetkili dedektifiyim." Elini uzattı ve el sıkıştılar. "Bay Calley ile tam olarak ne hakkında konuşmak için geldiğinizi öğrenebilir miyim?"

Bolt davaları ve Calley'nin intihar ettiğini düşündükleri kurbanlarıyla olan ilişkisi hakkında kısa bir bilgi verdi. Yüksek yargıcın adını söylediklerinde Lambden'in kaşları yukarı kalktı ama konuşmadı.

Bolt cesede tekrar bakarak, "Şu ana kadar bu iki davayı birbirine bağlayabilecek herhangi bir şey buldunuz mu?"

"Bunun için çok erken." diye cevap verdi Lambden. "Köpeğini gezdiren bir kadın sadece bir saat önce onu buldu ki bu büyük bir şans çünkü bu yol çok kullanılan bir yol değil. Biz dört buçukta buraya geldik ve daha yeni her şeyi mühürlemeyi bitirdik. Doktor tahmini ölüm saatini iki buçuk-üç buçuk arası olarak belirledi yani kısa bir süredir bu şekilde."

"Ayak izlerine bakınca, iki kişi tarafından kovalanmış gibi görünüyor." dedi Mo. "Yukarı çıkarken spor ayakkabıları çamurda iki kere kaymış."

"Üç kere aslında ve haklısın iki kişi gibi görünüyor. Bay Calley'nin evinin alt tarafını kontrol ettik, yan kapısı sonuna kadar açıktı. Ayrıca direkt bu patikaya çıkan bahçesinin sonundaki kapının yanında taze bir ayak izi var. O kapı da açıktı. Öyle görünüyor ki şüpheliler onu evde karşıladı ve Calley yan kapıdan çıkarak arka bahçeye doğru giden limonluğun içinden kaçmayı başardı. Onu bu patikaya kadar takip ettiler ve burada yakaladılar. Mücadele oldu. Kavga kanayan bir burun ve yüzündeki morluklarla sonuçlandı. Gömleğindeki yırtıkları görebiliyorsunuz." Cesedi işaret etti ikisi de ragbi tişörtünün kolunun altından aşağıya doğru giden büyük yırtığı gördüler. Belli ki tam bu noktadan kolunu tutmuşlardı. "Tahminime göre biri onu tutarken diğeri kemeri boynuna doladı, ikisinden biri

boğdu ve sonra oraya astılar ya da hâlâ canlıyken astılar, sonra da o şekilde ölüme terk ettiler."

Hepsi sessizliğe gömüldü, ne taraftan bakılırsa bakılsın, çok kötü bir ölüm şekliydi.

Bolt, "Onu öldürmeye kararlı oldukları belli." dedi. "Ama kimse bir şey görmemiş mi?"

"Görgü şahitleri için her zamanki cazip teklifleri yapacağız ama Calley'i bulana kadar kimse bizi aramadı."

Mo ayağa kalkarak, "Zavallı piç kurusu." dedi. "Sanırım hırsızlığı listeden çıkarabiliriz. Eğer sadece evini soymak isteselerdi, buralara kadar onu kovalamazlardı."

"Ayrıca da hiçbir şey çalınmış gibi görünmüyor." dedi Lambden. "Sanırım katillerini tanıyordu. Evin kapısında da zorla girildiğine dair bir işaret yok."

"Profesyonel bir iş o zaman patron, değil mi?" dedi Mo.

"Yani, sıradan bir olay olduğuna dair bir kanıt yok. Sen ne düşünüyorsun Keith?"

"Yine çok erken diyeceğim." dedi Lambden sanki biz, acele eden iki çaylakmışız gibi uyaran bir ses tonuyla. "Emin olabileceğimiz bu insanların fiziksel olarak çok güçlü ve çok kötü oldukları. Karanlık bir gecede karşılaşmak istemeyeceğiniz türden."

Bolt cesede yaklaştı. Fotoğrafçı Calley'nin yakın plan fotoğraflarını çekerken bekledi ve cesetten gelen keskin kokuya aldırmayarak birkaç metre öteden inceledi.

Calley genç görünüyordu; muhtemelen otuzlarının başlarında. Yapılı vücudu ve temiz yüzündeki orta sınıf hatlarıyla yakışlıydı da. Bir başarı hikâyesi olmalıydı ve muhtemelen öyleydi. Bir cinayetin kurbanı olmayı ona yakıştıramazdınız. Ağzının kenarları hafif kederli bir şekilde aşağıya doğru büzülmüştü, gözleri Bolt'a doğru boş boş bakıyordu.

Ölümü, saldırının kendisi gibi Bolt'u dehşete düşürdü. Hristiyan değildi, ilk ergenlik yıllarında, dünyanın sırlarının ruhani şeylerle değil de bilimle daha iyi açıklanabileceğine inanmıştı. Aynı şu anda düşündüğü gibi o zaman da biri öldü mü her şey biter diye inanıyordu. Yolculuklarının sonu: büyük uyku. Onu bu kadar korkutan da bu inançsızlığıydı. Bazen gerçekten, yaşları onları sona doğru yaklaştırdığında yapanlar gibi dini kucaklıyor olabilmeyi istiyordu ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. İnandığı şey içine işlemişti. Burada durup beklenmeyen bir ölüme bakmak, korkularını su yüzüne çıkarmıştı. Birkaç saat önce, Jack Calley yaşamak için her şeyi olan zengin bir adamdı. Şimdiyse hareketsiz ve ruhsuz bir et yığını.

Bolt'un gözüne bir şey takıldı ve gözlerini kısarak eğildi.

Mo, birkaç metre öteden, "Nedir o?" dedi.

Dedektif Lambden'a, "Cesedi hareket ettirmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Lambden fotoğrafçıya işini bitirip bitirmediğini sordu ve o da bittiğini söyledi, "Ama dikkatli ol. Hiçbir şeyin bozulmasını istemiyorum."

Bolt Lambden'ın rahatsız edici tavrını görmezden geldi. Eyalet dedektiflerinin bu sahiplenici tavrına alışkındı, sanki Milli Suç Ekibi'nin gelmesi ünlerini hafife almak gibi oluyordu. Eldivenli elleriyle yavaşça Calley'nin bacaklarını ayırdı. Diğer iki adam yaklaştı ve anında fark ettiler.

Lambden olması gerekenden bir oktav daha yüksek sesle, "Bu da nedir?" diye bağırdı. Mo sadece derin bir nefes aldı. Birkaç yıldır organize suçlarda çalışıyordu ve hem canlılarda hem de ölülerde işkence görüntüleri görmeye alışıktı.

Calley'nin kasıkları yakılmış ve ayrı ayrı yerlerinde bozuk para büyüklüğünde siyahlıklar vardı. Belli ki biri Calley'e ateş

bulmuştu ve bunu bir kez yapmamıştı. Yanıklara bakılınca beş ya da dört kez yapıldığı görülüyordu.

Bir süre hiç kimse bir şey söylemedi. Olay yeri memurları ve fotoğrafçısı geldi, keşfedilene baktılar, fotoğrafçı birkaç resim daha çekti. Bolt, Calley'nin kollarından birini kaldırdı ve bileklerini inceledi. Bileğinin çevresinde, yaklaşık bir santim kalınlıkta, solgun ama fark edilebilir bir çizgi vardı. Diğer bileğini de inceledi. Aynı renk değişimi orada da vardı. Bağlama izi.

Memurlardan biri, "Gerçek düşmanları olduğu kesin." dedi.

"Ya öyle..." dedi Bolt iç geçirerek, " Ya da birinin delice istediği bir şeye sahipti."

7

On yedi yaşındayken, Jack'le araba çalma şüphesiyle tutuklandık. Çalmamıştık. Boktan eski beyaz bir Ford Escort'tu ve Jack'e aitti. Ehliyet sınavını geçtikten sonra, dördüncü ya da beşinci el olarak 100 bin liraya almıştı ve o yıl yaz akşamlarının çoğunda gelip bizi alır ve hepimizi karavanına bindirirdi. İlk kimi alırsa ki bu genelde ben olurdum, beni aldıktan sonra bir kilometre gitmiş olsa bile ön koltuğa otururdu, diğer iki kişi de aylar önce arkaya yığılmış araba parçalarının ve paslı aletlerin arasına serilmiş eski pis bir kilimin üstüne otururdu. Kendimize, 'Karavan Çetesi' derdik ve gecelerimizi karavan sürüp, yapacak bir şeyler arayarak ki bu bizi içeriye alabilecek yerel barlardan birine, bir kızın evine gitmek olabilirdi veya gözlerden uzak bir yere giderek, ergen isyankarlığının gerektirdiği gibi marihuana içmek ve aynı zamanda boş boş gülmek olabilirdi. Sonuçta güzel günlerdi, göründüğünden çok daha masumdu. Kısa bir süre uyuşturucu kullandım ama üzerimde kötü bir etkisi olduğunu hatırlamıyorum.

Her neyse, Jack'in karavanının sinyalleri çalışmıyordu ve bir gece, yazın sonlarına doğru yine amaçsızca dolaşırken, yol kenarında park etmiş bir polis arabasının önünden, sinyal vermeden sağa döndü. Polisler peşimizden geldi ve Jack'in kenara çekmesini istedi. İkisi de işgüzar tiplere benziyordu ve lider olan polis, düzen ve kanun koruyucusundan daha çok bir muhasebeciye benziyordu. Üzerimde uyuşturucu ya da herhangi kanunsuz bir şey olmamasına rağmen korktuğumu hatırlıyorum. Beni korkutan, sanki benim ergenliğe ait diğer yersiz dav-

ranışlarımı bir şekilde bulacaklar da, bunlar için hesap vermek zorunda kalacakmışım gibi polisin dikkatini çekmiş olma düşüncesiydi.

Muhasebeci polisin sorduğu ilk soru karavanın Jack'e ait olup olmadığıydı.

Jack, "Benim." diye cevap verdi.

"Bana anahtarları verebilir misin?"

"Memur bey, aslında bir süre önce kaybettim ve bayağıdır da bu şekilde kullanıyorum." Kontak yerinden cep büyüklüğünde bir tornivida çıkardı ve onu memura gösterdi.

İnanılmaz ama olayın bu kısmı tamamen doğruydu, Jack'in karavanı dökülüyordu ve hiçbir polis bunu gördükten sonra gitmemize izin vermezdi. O günlerde bilgisayarlar daha yavaş olduğu için, kayıt veri tabanına girmek çok zaman alıyordu. Jack çok cesurca ve içten bir hamleyle masum olduğunu anlatmaya çalışsa da hemen tutuklandık. Polislerin yaptıkları işten çok memnun olduklarını görebiliyordum. Tek seferde dört tutuklama, sicillerinde çok iyi görünecekti ve evrak işi de bir süreliğine karakola dönmeleri gerek demekti. Ayrıca hem araba hırsızından çok öğrenciye benzediğimiz için hem de Jack'in yalvarışları nedeniyle bize inanır gibi olduklarını da söyleyebilirim.

Evrak işlerini takiben tüm kontrollerin yapıldığı kırk beş dakikayla birlikte toplam dört saat tutulduk. O sırada, gerçekten de bizimle işlediğimiz bir suç için değil de sadece istatistiki bir rakam olarak ilgilendikleri belli oldu. Kendimi rahatlamış hissettim. Bizi hücreye bile koymadılar, sorgulama odalarından birinde zamanın geçmesini beklerken sessiz sinema oynadık. Karavanımıza, araç trafiği için güvenli olmadığından el konulunca eve gitmek için başka bir seçeneğimiz kalmamıştı. Sabahın 4.30'unda bizi gelip almaları için babamı aramak zo-

rında kaldım. Bizi aldı ama bu durumdan hiç memnun olmamıştı ve o olaydan sonra da Jack'le aylarca konuşmadı.

Farklı bir karakolun sorgu odasında otururken o zamanları düşündüm, bu sefer tek başıma ve cinayet suçlamasıyla buradaydım. Tahmin edebileceğiniz üzere çok yalnız hissedeceğiniz bir yerdi. Beni buraya getiren polisler ve gözaltı memuru kesinlikle hikâyeme inanmamışlardı. Her şeyi, şüphelilerin yalvarmalarına aldırmadan, hiçbir şeye ikna olmayacaklarını gösteren soğukkanlı bir tavırla profesyonelce yaptılar. Bir telefon görüşmesi talep ettim. Beni koridordaki telefona götürdüler. Yeniden Kathy'i aramaya çalışırken yanımda siyahi bir polis bekledi ve telefon bir kez daha mesaja düştü. İçinde bulunduğum zor durumu anlatan ve benimle olabildiğince çabuk iletişime geçmesi için yalvaran bir mesaj daha bıraktım.

Ayrıca bir avukat talep ettim. Kibarca ama kararlı bir şekilde. Kızmaya başlıyordum. Tabii ki hâlâ kendim ve Kathy için korkuyordum. Ama yapmadığım bir şey için burada tutuluyor olmak sinirlerimi bozmuştu ve kimse beni dinleme tenezzülünde bulunmuyor ya da karımın akıbetiyle ilgili hiçbir bilgi vermiyorlardı.

Gözaltı memuru yorgun bir şekilde, "Arayacak ya da aramamızı istediğin biri var mı?" dedi.

Geçtiğimiz on iki yıl içinde, üç saat öncesine kadar bana bu soruyu sorsaydı, Jack Calley derdim ve her şeyi benim için çözeceğinden emin olurdum. Jack öyle bir insandı. Güven verirdi. Uzun zamandır ilk defa ona ihtiyacım vardı ve çok geç kalmıştım.

"Hiç kimsem yok. Bir avukat aramanız gerekiyor."

Bu arada da beni yakalayan iki polis tarafından sorgu odasına indirilmiştim ve işte şimdi karımın, çocuklarımın annesinin hayatta olup olmadığını ya da onun cinayetiyle suçlanıp suçlanmadığımı merak ederek beklerken buradaydım. Aynı za-

manda Jack Calley'nin neden beni aradığının, neden saldırıya uğradığının ve neden telefon görüşmesini tamamlayamadan muhtemelen öldürüldüğünün merakı içinde. Ve neden kukuletalı bir adamın, karımın çalıştığı üniversitede, politika departmanında kan lekeli bir bıçakla bana saldırdığının.

Ve sorgulama odasının kapısı açıldı, ellilerinde, gri kalın telli saçları omuzlarına kadar inen -o kadar gür ki içinde bir hazine saklayabilir- şişman hoş bir adam içeri girdi. Boynuz çerçeveli gözlükleri vardı, lacivert ince çizgili bir takım elbise ve üzerine yapışmış, kalın beli sebebiyle zor kapanmış bir yelek giyiyordu ve yüzünde bir süredir görmediğim bir gülümseme vardı. Yüz hatları yumuşaktı, yüzü ilginç bir şekilde bir baykuşu andırıyordu, sanki bir köpek sürüsünün saldırısına uğramış gibi yıpranmış deri bir çantası vardı. Çantayı gürültülü bir şekilde masaya koydu ve elini uzattı.

Daha büyük bir seyirciyi hak eden bir İskoç erkek şarkıcısı edası ve tonuyla, gözlüklerinin üzerinden dikkatle bana bakarak "Bay Meron." dedi. "Ben Douglas McFee, nöbetçi avukat. Sanırım benim yardımımı talep etmişsiniz."

Ayağa kalktım ve uzatılan eli sıktım, elinin terli olmasına şaşırdım. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Sanırım yardımınıza ihtiyacım olacak."

Douglas McFee yeniden güldü ve karşıma oturdu. Çantasını yere koydu, sanki dua ediyormuş gibi ellerini birleştirerek dirseklerini masaya koydu, parmaklarının ucuyla alt dudağına vurmaya başladı. Yüzünde şaşırtıcı derecede düşünceli ama aynı zamanda cana yakın bir ifade vardı.

"Şimdi..." diye devam etti. "Cinayet mahalline çok yakın bir yerde, kanayan yaralarla yolda koşarken nasıl tutuklandığınızı anlatın."

"Size bir şey anlatmadan önce karımın iyi olup olmadığını

söyleyebilir misiniz? Eğer öldürdüğüm düşünülen kişi oysa..." Sesim tireyerek gitti, başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

Sempatik bir şekilde bana güldü. Ağlamak istedim. Sonunda biri bana inanmış mıydı? "Sanırım bu konuda sizi rahatlatabilirim." dedi.

Ani bir rahatlama hissettim. "Gerçekten mi? O değil mi?"

Başını salladı. "Hayır, polisin öldürdüğünüzden şüphelendiği kadın karınız değil. Adı Vanessa Blake daha doğrusu Vanessa Blake'di."

Rahatlamam şokla karıştı. "Vanessa?"

"Tanıyor musunuz?"

"Evet tanıyorum. Üniversitede politika öğretim üyesi. Karım Kathy gibi. Yıllardır orada çalışırdı."

Vanessa'yı hiç sevmezdim. Kathy'den birkaç yaş küçüktü, ciddi derecede çekiciydi ve katıksız bir lezbiyendi. Erkekleri sevmezdi ve bunu da saklamazdı ve bazen karımı bana karşı kışkırttığını düşünürdüm. Aslında, sanırım Kathy'den hoşlanıyordu. Ve şimdi ölüydü. Ama onun ölümünü düşünecek zamanım yoktu. Çok rahatlamıştım.

McFee kötü haberi verirken başını ciddiyetle salladı. "Cesedi, size saldıran maskeli adamla karşılaştığınız yerde, kütüphanenin yanındaki odada bir öğrenci tarafından bulundu. Tekrar tekrar bıçaklanmış. Doğal olarak öğrenci şok geçirmiş ama polisi arayabilmiş. Bu siz binadan ayrıldıktan birkaç dakika sonra olmalı, çünkü aradığı polisler sizi tutuklayan polisler."

Başımı ellerimin arasına aldım ve yeniden kaldırmadan önce birkaç derin nefes aldım. Çenemdeki yara aniden kanamaya başladı. "Tanrıya şükür Kathy iyi. Vanessa için çok kötü, iyi bir insandı ama Kathy'nin yerine onun olmasına sevindim. Kulağa çok korkunç geldiğini biliyorum ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi? Evli misiniz Bay Mcfee?"

"Uzun süreli bir ilişkim var, bu yüzden evet ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Tanrım çok korktum."

Yavaş yavaş konuşan McFeee, "Evet bu iyi haber, tabii buna iyi haber denebilirse."

Burnumu çektim. "Kötü haber var mı?"

"Ne yazık ki, evet. Cinayet silahı, şu on beş santimetrelik ucu olan bıçak, cinayet mahallinde bulundu."

Zor nefes alıyordum. "Ve?"

"Ve bana söylenildiğine göre üzerinde karınızın parmak izleri var."

8

Bolt, ne kendisinin ne de Mo'nun Jack Calley'nin cinayet mahallinde hoş karşılanmadığını biliyordu. Dedektif Lambden kibar olmaya çalışmıştı ne de olsa NCS'nin davasıyla kendisininki arasında bir bağlantı vardı, bu yüzden o soruşturmadan iki kişinin varlığını kabul etmek zorundaydı ama bunun sadece bir çaba olduğu çok belliydi. Lambden işkencenin tam olarak nerede ve nasıl yapıldığını kafasına oturtamamıştı. "Herhangi bir şeyle ilgili olup olmadığını bilmiyoruz." dedi dikkatlice. "Kendini yanlışlıkla yakmış olabilir. Herhangi bir sonuca varmak için çok erken."

Bolt'a göre Lambden'ın az konuşmasının iki sebebi vardı. Birincisi, dedektifin biraz ağır kanlı olması ve davanın vahşetiyle dehşete düşmüş olmasıydı. İkincisi profesyonel rekabetti. NCS'nin büyük çocuğu Bolt cinayet mahalline geleli daha birkaç dakika olmuştu ki, önemli bir şeyi keşfetti. Ve çoğu insan gibi, Lambden bundan hoşlanmadı.

Aslında bu doğaldı. Bolt onu anlayabiliyordu. Kendisi de böyle bir durumdan hoşlanmazdı.

Lambden'a ve toplanmış diğer memurlara, "Tahminime göre, işkence gördüğü evde delil bulabiliriz. Bileğindeki izler kısa bir süredir bağlı olduğunu gösteriyor. Şüpheliler ona evin içinde aşırı güç gösterdi, muhtemelen de bilgi almak için işkence yaptı. Kurbanımız kaçtı, buraya kadar onu takip ettiler ve dışarıda sorgulamaya devam edemedikleri için, onu öldürdüler."

"Ve eğer işkenceye uğradıysa, senin davanla ilgili nasıl bir bağlantı kuruyorsun?"

Bu, Bolt oraya gittiğinden beri kafasını kurcalayan iyi bir soruydu. "Belki hiçbir bağlantısı yok ama onun kırk sekiz saatten daha az bir süre önce sıra dışı şartlar altında intihar eden başyargıcın avukatı olduğunu unutmamalıyız. Şimdiyse, işlerinde profesyonel olan en az iki katil var gibi görünüyor. Bu bir soygun değildi, bundan emin olabiliriz ve kurbanların kimliklerinin karıştırılmış olması da muhtemel değil. Katiller bu adamla zaman geçirdi; kim olduğunu biliyorlardı. Bu da özel olarak hedef alındığını gösterir. Birçok düşmanı tabii ki olabilir, bilmiyorum. Aynı sizin gibi ben de onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama zamanlamanın, adamımız kendini öldürdükten hemen sonra olmasını sevmedim."

Lambden bir süre hiçbir şey söylemedi sonra yavaşça başını salladı. "Calley'nin geçmişini ve yaptıklarını en ince ayrıntısına kadar araştıracağız ve eğer davanla ilgili herhangi bir bağlantı bulursak hemen seni bilgilendireceğiz." Tulum giymiş memurlara döndü. "Bill ceplerini boşaltır mısın? Her şeyi delil poşetine koy." Daha yaşlı olan, kalın bıyıklı Dedektif Bill, Lambden Bolt'la konuşurken söylenileni yaptı. "Başka görmen gereken bir şey var mı?" diye sordu.

"Eğer yapabilirsek, eve bakmak isteriz."

Dedektif bundan pek hoşlanmış görünmüyordu ama sorun çıkarmaktan daha iyi bir şey yaptı. "Tabii, oradaki adamlarımın işini engellemeyin."

Bolt yemi yutmadı. "En özenli şekilde hareket edeceğiz." dedi.

Eve doğru dönerken Mo, Bill'in dikkatle Jack Calley'nin ön ceplerini boşaltmasını izledi. Bill bir kredi kartı cüzdanı, birkaç anahtar, buruşmuş bir on dolar ve bozuk para çıkardı.

Mo, Lambden'a, "Cesetin yakınlarında bir cep telefonu buldunuz mu efendim?" diye sordu.

Dedektif başını salladı. "Burada yoktu. Eğer ceplerinde değilse, eminim ki evdedir."

Mo, "Geçtiğimiz birkaç gün içinde kimleri aradığını öğrenmek çok faydalı olacaktır." dedi olabildiğince diplomatik bir şekilde, "Ve onu arayanları."

"Zamanı gelince bununla ilgileneceğiz."

İki NCS adamı eve doğru giderken, Mo Dedektif Keith Lambdon'ın kısa bir tarifini yaptı. "Adamın hiç vizyonu yok." dedi. Ve ardından, "Ayrıca da burnu büyük bir aşağılık." diye ekledi.

Bolt bir iç çekişle onu onayladı. "Hiçbir zaman azalmayacaklar. Sanırım olaya el atmalı ve Jean'le iletişime geçmeliyiz."

Yirmi dört yaşındaki Dedektif Jean Riley, Bolt'un ekibinin en genç ve en son alınan elemanıydı. İngiltere'nin çeşitli telefon şirketlerinde güçlü insanlarla çok iyi bağlantıları ve ağ sağlayıcıları vardı ve bu sebeple her zaman şüphelinin telefon kayıtlarını takip etme görevi ona verilirdi. O sabah ölü hakimin, sabit hat ve cep telefon numaraları kendine iletilmişti, aranılan ve arama yapılan numaraların detaylarını öğrenmesi istenilmişti. Ama ekipleri küçük olduğundan bu görevinin yanı sıra politikacının kardeşiyle konuşmak için de Suffolk'a gitmek zorunda kalmıştı, bu yüzden henüz ona dönmüş olmaması şaşırtıcı değildi. Ancak burada yaşananlar, çabalarını iki kat artırmak zorunda olacağı anlamına geliyordu. Telefon kayıtlarını almak zor olabilir. Zaman alır ve İngiltere Bilgi Koruma Yasası sağolsun, genelde evrakişi ve yüksek seviye otorizasyon içerir. Ama zorlamaya kararlıysanız, genelde sonuç alırsınız.

Bolt telefonunu çıkardı ve Jean'in numarasını çevirdi.

Jean ikinci çalışında telefonunu açtı. "Her şey nasıl gidiyor efendim?"

Calley'e neler olduğunu anlatarak, "Birkaç gelişme var." dedi. "Şu anda neredesin?"

"Merkezdeyim. Kurbanımızın Lowesoft'taki kardeşinden pek bir şey öğrenemedim. Oldukça cana yakın, evli dört çocuklu yaşlı bir kadın ama onu sadece yılda bir kere Noel'de görürmüş ve bana pek yakınlarmış gibi gelmedi. Birazcık kendini beğenmiş olduğunu söyledi."

"Bu beni şaşırtmadı. Her zaman televizyondaydı. Telefon kayıtlarıyla ilgili bir gelişme var mı?"

"Şu anda önümdeler." dedi. "Sabit hat ve cep telefonu. Genel olarak sabit hattı kullanmış gibi gözüküyor. Son yirmi dakikadır onları inceliyorum ve herhangi bir şey gözüme çarpmadı."

"Peki ya Jack'e gelen telefonlar ya da Jack'in aradıkları?"

"Bir dakika bekle, bir bakayım." Bolt, Jean kontrol ederken birkaç dakika bekledi. Çalışırken kendi kendine bir şarkı mırıldandı. Diamonds are Forever'a benziyordu. "Son altı haftada Renfrew, Calley ve Partners ofisi sabit hattan üç kez aranmış. İkisi yaklaşık on dakika kadar sürmüş, en sonuncusu dört dakika dokuz saniye. Pazartesi öğleden sonra aranmış."

"Bunda garip bir şey yok. Peki ya cep telefonu?"

"Tekrar kontrol ediyorum, ama..." Jean sustu. "Hayır, hiçbir şey."

Yani, başyargıçla avukatı arasında ne defalarca yapılan ne de uzun bir konuşma vardı. Bolt, bu avukatın intihar ettiği teorisini güçlendirdiği için kendini iyi hissetmiş olmalıydı. Eğer durum böyleyse, eve gidebilir, dışarıdan yemeğini ısmarlayabilir, bir şişe Shirbaz açabilir ve Bayan Marple'ı işinin başında izlemek için oturabilir, gerçekten işlerin nasıl yapıldığını gö-

ürdü. Ama garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. İki katil, genç bir adamı hayatının en güzel yıllarında vahşice öldürdü. Mevzubahis bir avukat olsa bile ki Bolt'a göre bu mesleği yapanların çoğu hilekâr ve şarlatandı –tabii ki konu bu değildi. Bir adama işkence yapabilen biri ve daha sonra ölmesi için onu asabilen biri bu hayatta yaşamayı hak etmiyor ve Bolt, Dedektif Keith'in tüm bunları çözmek için doğru bir adam olduğunu düşünmüyordu.

"Jean bana bir iyilik yapabilir misin?" diye sordu.

"Tabii ki efendim. Nedir?"

"Calley'nin ofisinin, ev telefonun ve cep telefonunun kayıtlarını alabilir misin?"

"Cep telefon numarası var mı?"

"Henüz yok ama sen bulabilirsin, değil mi?"

"Eğer adına kayıtlıysa evet ama biraz zaman alacaktır." İlk defa, onun sesinde hayal kırıklığı hissetti. Kamuda, kendi yaşlarında bir erkek arkadaşı olduğunu biliyordu ve acaba bu akşam için plan mı yapmışlardı diye düşündü. Bu planlara Bayan Marple'ı izlemek dahil mi diye merak etti. Vazgeçmeyi düşündü. Jean iyi, istekli bir çalışandı ve bundan faydalanmak istemedi ama aynı zamanda bazı cevaplar istiyordu ve saat hâlâ altıya yirmi vardı. Eğer hızlı çalışırsa, hâlâ güzel bir gece geçirebilirdi.

"Neler yapabileceğine bir bakarsan harika olur."

"Bunun davamızla bir bağlantısı mı olduğunu düşünüyorsun?"

"Eğer varsa, bunu bizim bulmamızı istiyorum." dedi ve kapattı.

Şimdi yeniden evin önündelerdi. Katillerin hangi yönden kaçtığına emin olmak için -bu Bolt'un sormadığı bir şeydi- köpek timiyle beraber daha çok polis arabası gelmişti. İzler pati-

kanın yukarısına doğru gidiyordu ve bu da Calley'i öldürdükten sonra büyük ihtimalle ormana doğru kaçtıklarını gösteriyordu. Ölü avukatın evinin önü üniformalı bir polis tarafından korunuyordu ve olay yeri memurları ellerinde araç gereçleriyle eve girip çıkıyorlardı.

Kimliklerini üniformalı bir polise gösterdiler ve içeri girdiler.

Jack Calley'nin evi dışarıdan göründüğü kadar büyük değildi ama yine de bugünlerde moda olduğu üzere etkileyici bir şekilde minimalist stilde döşenmişti ve bu da orayı hiç yaşanmamış gibi gösteriyordu. Yerler cilalı parkeydi, duvarlar krem rengiydi, siyah ve beyaz kilimler vardı, koridor ve yemek odası mobilyaları pahalı maun ve dökme demir birleşimiydi. Bolt'a her şey kirlilik fobisi olan bir adama aitmiş gibi geldi. Oturma odasında V şeklinde mükemmel bir simetri içinde konumlandırılmış, keten kanepelerin karşısındaki duvarda fütüristik bir süs gibi duran plazma, kendi ofislerindekinden daha büyük ve parlaktı.

Bolt ve Mo, DNA izlerini bulabilecekleri kıyafet parçası gibi, daha doğrusu katilleri tanımlamalarına yarayacak herhangi bir küçük delil arayan bir düzine olay yeri memuruyla dolup taşan evde, onları engellemeden yarım saat kadar evi incelediler. Böyle bir evi aramak üç gün sürerdi ve eğer herhangi bir delil varsa mutlaka bulunurdu. Polisin elindeki teknoloji her yıl çok daha fazla ilerliyordu ve artık sadece en zeki suçluların başarılı bir şekilde operasyon yapabilecekleri bir noktaya yaklaşıyordu. Bu tabii ki iyi bir şeydi. Bu şekilde, herhangi bir itirazı anlamsız hâle getiren, suçlarını sabit kılan delillerle kötü adamların yakalandığını görmek tabii ki güzel bir şeydi ama dedektiflerin işinin bir kısmını da ellerinden almıştı. Suç artık bir bulmaca olmaktan, dedektif de sürecin önemli bir parçası

olmaktan çıkmıştı. İşleri genellikle CCTV operatörleri ve olay yeri memurları tarafından yapılıyordu.

Calley'nin devasa boy yatağının büyük bir bölümünü kapladığı ana yatak odasında aradıklarını buldular. Yatak başlığının her iki tahta kolunda da düğüm atılmış bir çift kravat vardı. Bunlar belli ki onu zaptetmek için kullanılmıştı ve muhteşem beyaz çarşaflardaki birkaç siyah leke Jack Calley'nin kasıklarının burada ateşe verildiğini gösteriyordu. İki olay yeri görevlisi dizlerinin ve ellerinin üzerinde, yatağın etrafında yeri inceliyorlardı ve artık NCS adamlarının yapacak bir şeyleri olmadığı kesindi.

Ayakta durmuş yatağa bakarlarken Mo, "Sence neler oldu patron?" diye sordu. Olay yeri memurları onları yok sayıyordu.

"Bence Calley katillerini içeri aldı ve onlar da Calley'i buraya sürükledi. Onu hareketsiz hâle getirmek için kravatlarını kullandılar ve çakmaklarıyla ya da bilgi almak için ne kullandılarsa onunla çalışmaya devam ettiler."

"Ama bir şekilde, iki kişi olmalarına ve onu yatağa bağlamalarına rağmen Calley kaçmayı başardı, merdivenlerden indi ve arka kapıdan çıktı." dedi Mo şüpheli bir şekilde.

"Yardım aldığını mı düşünüyorsun?"

Mo omuzlarını silkti. "Ona burada işkence yapıyorlardı ve o iki yüz metre uzakta öldü. Bir şeyler yanlış."

Bolt yeniden yatağa baktı. Jack Calley'i, katilleri ona işkence yaparken ve çığlık atarken hayal etti ve Mo'nun haklı olduğunu düşündü.

9

Calley'nin ön kapısından dışarı çıkarken, Bolt'un yine cep telefonu çaldı. Arayan Jean'dı, dışarıya çıkmamıştı.

"O2'deki memuru aradım ve onu bir futbol maçından alıkoydum." dedi. "O2 Calley'nin ağ sağlayıcısı ve bugün telefonundan bazı yerleri aramış. Toplamda dokuz kez konuşmuş ve yedi farklı numarayı aramış. Sonuncusu üç saat önce kaydedilmiş, konuşma üçü bir geçe yapılmış. Otuz üç saniye sürmüş."

"Ya arayanlar?"

"En son arayan çok daha önce. 13:16'da ve Micheal Calley aramış, sanırım aileden biri."

"Tamam olabilir. Calley'nin son aradığının kim olduğunu söyleyebilir misin?"

"Evet, Tom ve Katherine Meron'a ait sabit bir hat."

Bolt cebinden bir defter çıkardı ve bu bilgiyi yazdı, Jean'den adresi ve Meron'ın telefon numarasını aldı. Ona çok iyi iş çıkardığını söyledi ve telefonu kapattı. Bolt Jean'ın ona anlattıklarını aktarırken, Mo bir sigara yaktı. Mo, Bolt bitirince, "Bu Meron denen adam hakkında bir şeyler biliyor muyuz?" diye sordu. "Şu anda hiçbir şey."

"Ne bulabiliriz bakalım mı?"

Bolt saatine baktı. Saat altıyı çeyrek geçiyordu ve hava biraz serinlemişti. Gökyüzü ufukta kara bulutlarla kaplanmıştı ve yağmur geliyor gibiydi. O anda, şehrin kalbindeki evi ona çok davetkâr geliyordu. Merakına yenilerek, "Tabii ki." dedi. "Neden olmasın?"

10

Sorgu odasının kapısı açıldı ve siyahlar içindeki iki adam ağır ağır odaya girdi. Sanki girişlerinin etkisini daha da artırmaya çalışan iki aktör gibiydiler. Kırmızı gri karışımı saçları olan, kırklarının ortalarındaki daha yaşlı memur kendini Dedektif Rory Chaplin diye tanıttı. Meslektaşı Dedektif Ben Sullivan daha uzun, yapılı, kısa siyah saçlı ve kaba tavırlı otuzlarında bir adamdı. Bana, özenle traş edilmiş yüzündeki soğuk ve sert ifadeyle saklamaya gerek duymadan küçümseyerek bakıyordu. Tabii ki elimi sıkmadılar.

Şu anda yanımda, bütün akşamüstü bana gösterdiği babacan gülümsemesiyle avukatım Douglas McFee oturuyordu. Bu bana pek iyi bir işaretmiş gibi gelmedi. Savunma avukatlarını ne zaman televizyonda bir sorguda görsem, kanun ve düzen güçlerine hep agresif bir tavırla yaklaşırlar, onlara sırıtmazlar. Bugünkü şansımı göz önüne alınca, birbirlerinin üstüne atlayıp çak bir beşlik yapmadıkları için şükretmeliydim. Dedektif Chaplin, duvara monte edilmiş kaydediciye uzaktan kumandayı doğrultmadan önce, nezaketen başıyla selamladı. Kaydedicinin kırmızı ışığı yandı ve çalışmaya başladı.

"Vanessa Charlotte Blake'in ölümünün şüphelisi Thomas David Meron'un sorgusu." dedi Dedektif Chaplin, şaşırtıcı bir şekilde yumuşak Kuzey İrlandalı aksanıyla, "Altıyı yirmi geçe 21 Mayıs Cumartesi başlıyoruz." Orada var olan diğer insanların adını da söyledi, sonra da sempati ve güven duymadığını gösteren bakışlarla gözlerini bana dikti. "Bugün üniversitede ne yapıyordun?" diye sordu.

Bir an cevap vermedim. Hâlâ McFee'nin birkaç dakika önce bana söylediklerini düşünüyordum: Karımın parmak izleri, meslektaşını öldürmek için kullanılan bıçağın üzerinde bulunmuş. Parmak izinin alındığını bile bilmiyordum. Endişelerle dolu bir gün içerisinde endişelenmem gereken başka bir şey daha çıkmıştı.

McFee soruya cevap verebileceğimi söylemek için başını salladı ve ben de gerçeği anlattım: Karımı arıyordum.

"Karınızı sık sık iş yerinde ziyaret eder misiniz?" Şu anda konuşan Dedektif Sullivan'dı. Konuşurken öne doğru eğildi, şu anda bana hem merakla hem de küçümseyerek bakıyordu.

"Hayır." diye cevap verdim.

"Onu en son iş yerinde ne zaman ziyaret ettiniz?"

McFee'ye baktım yine cevap vermemi istediğini göstererek başını salladı. "Hatırlayamıyorum." dedim. "Aylar önce."

"Bu yıl?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen hayır." Endişeli göründüğümün farkındaydım ki öyleydim. Ve aptal değildim. Bu sorularla nereye varmak istediklerini anlıyordum. "Bugün oraya gitmemin geçerli bir sebebi vardı."

"Yüzüne ve bedenine iki bıçak darbesi almanın da geçerli bir sebebi var mı Tom?" diye sordu Dedektif Chaplin.

Sakin kalmayı dileyerek, "Evet." dedim. "Var." Ve nasıl saldırıya uğradığımı anlatırken, Chaplin'in kahrolası yüzündeki şüpheyi ve Sullivan'ın yüzünde açıkça görülen kuşkuyu fark ettim. Sanki onlara Harry Potter tarafından yönetilen yağmacı goblin çetesinin saldırısına uğradığımı anlatıyordum. Hikâyeyi, ne kadar çok anlatırsam o kadar garip geliyordu, bana bile. Daha önce McFee'ye anlattığımda o da tamamen ikna olmamıştı.

Chaplin yavaşça başını salladı. "Yani sana saldıran bu kar

maskeli adam tek gördüğün kişiydi. Üniversitedeyken kurban Bayan Blake'i ya da karını görmedin?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Şu anda sence karın nerede?"

64.000 dolarlık soru. "Gerçekten bilmiyorum. Onu cep telefonundan aramayı denedim ama cevap vermiyor." Bunun Kathy için iyi olmadığını biliyordum ama zaten polisin onunla kaç kere irtibat kurmaya çalıştığımı anlaması uzun sürmezdi. "Ama bildiğim tek şey onun masum olduğu. Ben elinde sarı saplı fileto bıçağı olan bir adam tarafından saldırıya uğradım ve Vanessa'yı öldüren de o olmalı."

Olayın bu tarafını hiç tartışmadılar. Bunun yerine beni Vanessa hakkında sorguya çekmeye başladılar. Benim onunla olan ilişkim. Karımın onunla olan ilişkisi. Ben boşlukta gibiydim. Onu o kadar iyi tanımadığımı söyledim ki bu doğruydu. Bildiğim kadarıyla karımın onunla iyi geçindiğini söyledim. Teknikleri bir sistemi takip ediyordu. Sullivan agresif sorularla araya girerken, Chaplin benden görece nezaketli bir şekilde yavaş yavaş bilgi almaya çalışıyordu. Klasik iyi polis, kötü polis tekniğiydi, bu beni şaşırttı çünkü acımasız avukat dünyasının aksine ben bunu sadece dizilerde yaptıklarını düşünüyordum. Tabii çok da etkili değildi çünkü ben gerçeği anlatıyordum.

Aynı soruyu başka şekillerde sorarak beni sıkıştırmaya çalıştılar. Tabii ben yalan söylemediğim için, çok büyük sıkıntı yaşamadan ve davama olan ilgisi hızla düşen McFee'den çok az yardım alarak bunu atlattım.

"Dışarıda bana saldıran ve Vanessa'yı öldüren adamı arıyor olmalısınız." dedim süreçte bir sessizilik olunca. "Ve bana karımı bulmamda yardımcı olmalısınız."

Sullivan suçlarcasına, "Karını bulmaya çalışıyoruz." dedi.

"Hiçbir şey yapmadı. Size yemin ediyorum."

"Peki neden cinayet silahında parmak izleri var?"

Beni orada sıkıştırdılar. Nereden bakarsam bakayım ki her açıdan baktım bu soğuk gerçeğe bir açıklama getiremedim. Sonunda sesimdeki yenilgiyi saklamaya çalışarak, "Bilmiyorum." dedim. Konuşurken McFee'ye baktım ama tavandaki bir şeyi büyük ilgiyle inceliyordu. Uzunca bir süre kendimi dünyada tamamen yapayalnız hissettim.

Sullivan, yeniden öne eğilip, gözlerini kısarak, "Neden bize gerçeği söylemiyorsun?" dedi.

Gözlerinin içine baktım. Başka şansım yoktu. "Söylüyorum, yemin ediyorum. Ben gerçeği söylüyorum."

Chaplin tuhaf bir şekilde babacan bir tavırla arkasına yaslanarak sessizce, "Olanlara bizim açımızdan bakmalısın Tom." dedi. "Senden başka kimse bu bahsettiğin adamı görmedi ama buna karşılık üniversitede suç mahallinden kaçan ve senin tanımına uyan bir kişiyi gören birkaç görgü tanığımız var."

McFee, "Müvekkilim orada olduğunu ve kaçtığını reddetmiyor." dedi.

"Hayır, ben oradaydım."

Chaplin herhangi bir anlaşmazlığı önlemek için elini kaldırdı. "Senin ve kurbanın da orada olduğunu biliyoruz. Ayrıca, sen anlattığın için aldığın yaraların cinayet silahından olduğunu biliyoruz ama bahsettiğin sözde maskeli adamı gören tek görgü tanığı sensin."

Sullivan, "Bay Meron siz de maskeli adamın var olmadığına inanmaz mıydınız?"

"Ben de size soruyorum, o zaman ben bu yaraları nasıl aldım?"

Sullivan'ın yüzünde yapmacık bir gülümseme belirdi. "Görebildiğimiz kadarıyla bu yaraları almanın tek bir yolu var Bay Meron. Vahşi bir mücadele sırasında karınız tarafından yapıldı.

Ya onu Vanessa'ya saldırırken durdurduğunuz için ya da daha muhtemelen o sizi durdurduğu için."

McFee İskoç aksanıyla "Saçma." kelimesinin üstüne bastırarak, "Bu çok saçma beyler." diye araya girdi. "Müvekkilim size neler olduğunu anlattı."

"Ama Doogie sorun şu; biz ona inanmıyoruz. İnanılması güç bir hikâye."

"Sizin kabul ettirmeye çalıştığınızdan inanılması daha zor değil." dedim. "Ben Vanessa Blake'i çok tanımazdım. Son beş yılda belki sadece beş kere karşılaştım ve bu bile abartı bir sayı. Ben karım tarafından yaralandıysam ve ona saldırdıysam onu neden bulmadınız?"

Son sorduğum zekice sorudan memnun kalmıştım. Teorileriyle dalga geçmiştim ama ne yazık ki iki adam da bunu kabul etmemişti. Önemsemediler.

Chaplin, birkaç dakika önce kaldırdığı eliyle ilgisizce bir hareket yaparak, "Ama bu maskeli adam olayı..." diye devam etti. "Bundan daha iyi bir şeyle karşımıza çıkmalısın. Bize bir şeyler sakladığını düşündürtüyor. Gerçekten bize ne olduğunu anlatırsan herkes için daha iyi olacak."

Sullivan yuvarlak ve parlak gözlerini McFee'ye çevirerek, "Onu konuşmaya ikna edersen, müvekkiline bir iyilik yapmış olacaksın Doogie." dedi.

"Bay Sullivan müvekkilim zaten size gerçeği anlattı." diye tekrar etti McFee. İsteği sonunda dibe vurmuştu ve uzun süreli partnerinin yanına dönmekten çok mutlu olacağı hissine kapıldım.

Odadaki hiçbir adamın hikâyeme inanmadığı çok belliydi ve bugün birçok kez olduğu gibi yine sinirlenmeye başlıyordum. Sullivan bana ikinci veya üçüncü kez, söylememin hepimiz için en iyisi olacağını da ekleyerek karımın nerede ol-

duğunu düşündüğümü suçlayıcı bir şekilde sorunca, patladım. Kararlı bir şekilde, "Lanet olsun." dedim. "Yetti artık. Size bildiğim her şeyi anlattım ve elinizde benim bu cinayetle bağlantılı olduğumu gösterecek, herhangi bir gerçek, elle tutulur kanıtınızın olmadığı çok açık. Ayrıca karım da kimseyi öldürmedi. Nokta. Ben onu on yıldan fazla bir süredir tanıyorum ve bir kere bile şiddete başvurduğunu görmedim. Kan görmeye bile dayanamayan, iyi bir aileden gelmiş, iyi kalpli biridir ve Vanessa Blake'le de hiçbir sorunu yoktur. Başı polisle hiç derde girmemiştir. Şimdi siz beni Vanessa cinayetinin şüphelisi olarak tutuyorsunuz değil mi?"

Cevap veren Chaplin'di. "Evet sizi bununla ilgili sorguluyoruz."

"Beni hangi delile dayanarak tutuyorsunuz? Eğer Vanessa Blake'i öldürdüysem neden bıçağın üstünde parmak izlerim yok."

"Çünkü eldiven giyiyordun." dedi Sullivan bunun çok aptalca bir soru olduğunu gösterir bir edayla.

"Sanırım elinizde benim kamera görüntülerim var. Orada eldiven takıyor muyum?"

"Cebinde olabilirler. Cinayet mahalline geldiğinde de çıkarmış olabilirsin?"

"Ama öyle yapmadım. Ben bugün eldiven takmıyordum. Aylardır takmıyorum." Artık hiçbir şey umrumda değildi, bana sorulan sorulardan da korkmuyordum. İçinde bulunduğum adeletsiz durum öfkemi artırıyordu. "Peki eldiven giymiyorsam ve parmak izlerim cinayet silahında yoksa, hangi delile dayanarak beni burada tutuyorsunuz?" McFee'ye döndüm. "Bu adamlara, tam olarak ne için tutulduğumu öğrenene kadar hiçbir şey anlatmayacağımı söyle. Eğer yeterli delilleri yoksa, şimdi serbest bırakılmak istiyorum."

Tekrar iki dedektife döndüğümde, Chaplin elinde plastik bir torba tutuyordu. "Bunları tanıyor musun?" diye sordu. "Cinayet mahallinin yakınında bulundular."

İçinde siyah deri bir çift eldiven olduğunu görebiliyordum. Daha yakından baktım, aslında bakmama gerek yoktu. Son birkaç yıldır onları hiç giymemiş olabilirdim ama hemen parmaklar üzerindeki köşeli dikişleri tanıdım ve kalbim ağzımdan fırlayacaktı.

Lanet olası şeyler benimdi.

11

Bolt'un telefonu çaldığında Heathrow yakınlarındaki M4 yolundan merkezlerine doğru gidiyorlardı. Telefonunu cebinden çıkardı ve ekrandaki numarayı kontrol etti. Tanıyamadı ve ters bir tonla "Alo" dedi, tanımadığı birine adını vermek istemiyordu.

Tanımadığı bir kadın sesi, "Mike Bolt'la mı görüşüyorum?" dedi.

"Kiminle görüşüyorum?"

"Ben Tina Boyd. Eski bir polis memuruyum."

Bolt ismi hemen tanıdı. Tina Metropolitan Polis Teşkilatı'nın küçük dünyasında ünlüydü. İyi zamanlarında, genç, çekici, uyanık kadın polis olarak Polis Dergisi'nin kapağına çıkmıştı. Bu her şey kötü gitmeden önceydi. Şimdi insanlar ona Kara Dul diyordu.

"Siz sanırım Tina Boyd'sunuz." dedi Bolt Mo'yla bakışarak. "Polis Dergisi'nin kapağından."

"Evet, o benim."

"Olanlar için çok üzüldüm." Bolt bir şekilde geçmişini konuşmanın gerekeceğini biliyordu ve bunu hemen aradan çıkarmaya karar verdi. "Bence siz çok iyi bir polistiniz."

"Elimden gelenin en iyisini yaptım." dedi, çok net bir şekilde hoş sözlerle ilgilenmediği belliydi. "Sizi arıyorum çünkü anladığım kadarıyla başyargıcın intiharıyla siz ilgileniyorsunuz."

Bolt, dikkatlice ve bu konu hakkında bilgisi olmasının ver-

diği şaşkınlıkla, "Bu doğru." diye cevap verdi. Bu çok gizli bir soruşturma değildi ama propagandası da yapılmamıştı.

"Elimde bazı bilgiler var."

Bolt polis antenlerinin harekete geçtiğini hissetti. "Ne tür bir bilgi?"

"Telefonda konuşmak isteyeceğim türden bir bilgi değil ama kesinlikle duymak isteyeceğiniz bir bilgi. Daha önce aramalıydım ama numaranızı bulmak zor oldu ve tabii bu bilgiyi verecek kadar güvenilir misiniz ondan emin olmam gerekiyordu."

"Sanırım testi geçtim."

Hiçbir mizah belirtisi olmadan, "Geçtin." dedi. "Ve bu sebeple şu an telefondayım."

"Ve söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorum. Sorduğum için bağışlayın ama bu bilgiye nereden ulaştınız?"

"Sizi gördüğümde her şeyi anlatacağım ve zamanınızı boşa harcamayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Çok merak ettim. Nerede buluşabiliriz."

"Bu akşam Londra'da mısınız?"

"Olabilirim."

Bunu derken, Mo çalışma binalarının önüne arabayı park etti. Hiç araba yoktu ve içerisi boş görünüyordu. Jean kesinlikle eve gitmişti.

Tina, "Highgate'te yaşıyorum." dedi. "Griffin adında bir bar var, hemen caddedenin sonunda. Orada buluşalım mı? Sekizde gelebilir misiniz?"

Bolt saatine baktı. Yediye çok az vardı ve zihni çalışmaya başlamıştı bile. "Dokuz diyelim. Yapmam gereken birkaç şey var.

"Tamam, dokuz ve bir şey daha var. Size söylediklerimin kayda geçmesini istemiyorum. Bu sadece size vereceğim bir

ipucu. Benden bahsetmek yok, en azından şimdilik. Bunun için sizden söz istiyorum. Aksi takdirde vazgeçerim ve siz de aradığımı unutabilirsiniz."

Bolt şaşırmıştı. Bu pek de polis konuşmasına benzemiyordu. Eğer bir şeyler olursa anlaşmasını bir daha gözden geçirmesi gerekebileceğini bilerek, "Tamam, anlaştık." dedi. "Ama memurlarımdan birini beraberimde getirebilirim, tamamen güvenilir birini." Bunu söyledikten sonra Mo'ya göz kırptı, Mo gülümsedi ve kompliman sebebiyle şımarmış bir yüz ifadesi takındı. Tina bunu düşünürken bir sessizlik oldu. "Tamam." dedi gönülsüzce. "Dokuzda buluşuruz o zaman."

Bolt kapatmadan, "Bir soru." dedi. "Şimdi sadece birkaç saat önce işlenmiş vahşi bir cinayetin suç mahallinden geliyoruz. Kayıt dışı –ve bu yüzde yüz kayıt dışı– kurban başyargıcın avukatıydı. Bunun bize vereceğiniz bilgiyle alakası olabilir mi?"

Telefonun diğer ucunda derin bir iç çekiş duydu ve yeniden sessizlik. Sonunda Tina konuştu. Telefonu kapatmadan önce, "Mümkün." dedi.

Bolt telefonu kapatır kapatmaz, "Evet?" dedi Mo. "Tina Boyd ne istiyor?"

"Benimle buluşmak istiyor. Bir ipucu varmış. Büyük bir ipucu olabilir."

"Bunların hepsi bugün mü oluyor? Kara Dul bile bu işin içinde olmak istiyor."

"İstemiyorsan benimle gelmek zorunda değilsin. Bugün bu davaya yeteri kadar zaman ayırdın."

"Ne? Ve bütün zaferi senin göğüslemene izin mi vereceğim? Senin tek başına köle gibi çalışmana izin vermeyeceğim ve eğer iyi bir ipucuysa ben de bunun bir parçası olmak istiyorum. Boyd'la barda mı buluşuyoruz?"

"Evet."

"Ve resmi olmayan bir konuşma, değil mi? O zaman bir şeyler içebilir miyim?"

"Sanırım."

"O zaman varım. Diğer patrona haber vereyim. Ona neler olduğunu anlatayım."

Bolt, Mo arabadan inip evi ararken onu izledi. Mo'nun karısıyla sadece bir kez karşılaşmıştı, eve iş için onu almaya gittiğinde. Kısa, fiziği güzel, güldüğünde parlayan çok çekici bir yüzü olan ve sürekli etrafı küçük çocuklarla çevrili bir kadın olarak hatırlıyordu. Çok dost canlısı, sakin ve kolay anlaşılabilir biri gibi duruyordu ve Bolt anneliğin gerektirdiklerinin onda fazlasıyla olduğuna karar vermişti. Mo açıkça ona hayrandı, çocuklarını öpmeden önce, onu başından öpüp, şaşırtıcı derece şefkatli bir şekilde saçıyla oynamıştı hoşça kal öpücüğü verirken. Bolt karısının ona olan bakışlarından, onun da kocası için aynı duygulara sahip olduğunu hissetmişti.

Ve şimdi Bolt onları birbirinden ayrı tutuyordu. Bolt, Mo'nun onunla bu akşam çalışmayı ona üzüldüğü için kabul ettiğini biliyordu. Herkes, o üç yıl önce olan, Bolt'da, büyük ihtimalle hiç iyileşmeyecek, hem fiziksel hem de ruhsal yaralar bırakıp hayatını değiştiren olayı biliyordu ve bu da hepsinin ona kaçınılmaz olarak daha farklı davranmalarına sebep oluyordu. Çalıştığı tüm insanlar içinde sadece Mo doğal görünebilmeyi başaranlardan biriydi ve Bolt da bu sebeple onu çok seviyordu. Ama bazen Mo bile bu durumun davranışlarını etkilemesine izin veriyordu, bunda olduğu gibi. İronik olansa Bolt'un bu akşam yalnız olsa daha mutlu olacağıydı. Tek başına olmayı severdi, hep sevmişti. Buna dayanabilmesinin ve devam edebilmesinin sebebi buydu.

Arabadan çıktı ve ofisin kapısını açtı. Milli polis bilgisayar

sistemi PNC'de Tom ve Kathy Meron hakkında bir şeyler olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Aynı zamanda, binanın önünde ileri geri adımlar atan Mo, telefonu kapatarak geldi.

Bolt, "Saira iyi mi?" diye sordu.

Mo başını salladı. "İyi. Ayağının altında dolaşmayacağım için mutlu. Beni beklememesini söyledim."

Bolt bunu söylemediğini biliyordu. Yüzünde saklamaya çalıştığı bir hayal kırıklığı vardı ama beceremiyordu. Belli ki Saira ona birkaç zor dakika yaşatmıştı ve Mo onu suçlayamazdı.

Ofis kapısından içeri girerken, ipucunun gerçekten buna değmesini diledi.

12

On beş dakika sonra, batı Londra'nın sokaklarında Jack Calley'nin öldüğü yere arabayla on beş dakika uzaklıkta olan Meron'ların evine, kuzeye doğru ilerliyorlardı. Bilgisayar sistemi Thomas David Meron'ın hiç polisle başının derde girmediğini, karısının da öğrenciyken Cambridge şehir merkezinde katıldığı bir gösteride, engel olma suçundan eski bir tutuklanması olduğu bilgisini verdi. 25 poundluk bir ceza almıştı. Çok büyük bir suç değildi.

Ama Calley'den gelen telefonun zamanlaması onu rahatsız ediyordu. Suç mahallindeki polis, o öğleden sonra 3.30'dan önce öldüğünü söylemişti. Bu yüzden Calley kendini öldüren adamlarla 3.30'dan önce karşılaşmıştı. Evine gelmişler, onu zorla yukarı çıkarmışlar, yatağa bağlamışlar ve ona işkence yapmışlardı. Tüm bunlar on dakika sürmüş olmalıydı belki de daha uzun çünkü bir şekilde Calley kaçmayı başarmış, bu da bir süreliğine yalnız kaldığını gösteriyordu. Sonra da patikada yakalanmadan önce bir beş dakika daha kovalamaca olmuş olmalı. Bolt'a göre katillerin geliş saati en geç 3.10'du ve dokuz dakika sonra Calley son aramasını yapmıştı. Ama eğer tam olarak 3.30'da öldüyse o zaman aramanın, katilleriyle karşılaştıktan sonra yapılmış olması muhtemel. Eğer öyleyse Meron'lar bir şekilde bu işin içindeydi.

Tom ve Katherine Meron'ın evlerine geldiklerinde saat sekize on vardı. Evi çevreleyen kozalaklı ağaçlar, evin görünmesini de engelliyordu. Çitin yanında asfaltlanması gereken

ve çift arabalık garaja giden bir yol vardı. Girişi hemen fark edemiyordunuz.

İki dedektif Mo'nun arabasından inerken, görünmeyen arka bahçelerden serin esintiyle birlikte gelen çim biçicilerin ve oynayan çocukların sesini duydular. Daha önceki bulut duvarı incelmiş, yer yer dağılmış ve batan güneşin son ışıklarında parlayan pembemsi bir maviye dönüşmüşlerdi.

Ağaçların oluşturduğu üçgenle saklanmış yolun sonunda, intercom sistemli tahta bir güvenlik kapısı buldular. Şehir dışındaki bir mülkte, böyle bir kapı görmek pek rastlanılan bir şey değildi. Genellikle zengin ve paranoyak insanlar bunlarla uğraşırdı. Bolt bunun bir anlamı olup olmadığını merak etti. Zile bastı. Cevap yoktu. Bir daha bastı.

"Sence üzerinden atlayıp, içeri bakmaya değer mi patron?" diye sordu Mo.

Ama Bolt'un buna cevap verecek zamanı olmadı. Arkalarında ayak sesleri ve özgüvenli bir kadın sesi duydular. "Beyler, size yardımcı olabilir miyim?"

İki adam döndü ve yirmili yaşlarının ortasında, üniformalı hoş bir polisle karşılaştılar. Yaklaşık 1.50 uzunluğundaydı, orantılı bir vücudu vardı ve eğer çirkefleşmek isteyen kötü adamlar olsalardı sanki baş etmekte zorlanacaklarmış gibi gözüküyordu. Sonra ikinci üniformalı erkek memur, yolun karşı tarafındaki Meron'ların evini izledikleri evden çıkarak yaklaştı.

Bolt en iyi gülümsemesiyle kimlik kartını gösterdi. Mo da aynısını yaptı. Kendilerini tanıttılar ve Bolt ona adını sordu.

Kartları dikkatlice incelerken, "Ben memur Nicki Leverett." dedi ve üstlerindeki resimlerin onlara ait olduğundan emin olmak için iki kere kontrol etti. Bolt eğer herkes onun kadar dikkatli olsaydı, ülkede suç oranı aniden yüzde yirmi ke-

silirdi diye düşündü. "Ve bu..." dedi kadın memur, diğer üniformalı yaklaşırken, "Meslektaşım memur Phil Coombs. Phil, bu arkadaşlar Milli Suç Ekibi'nden. Meron'ları arıyorlar."

Bolt, "Onlarla bir cinayetle bağlantılı olarak konuşmamız gerekiyor." diye açıklama yaptı.

Memur Leverett başını salladı. "Üniversitedeki kızdan bahsediyorsunuz. NCS'nin buna dahil olduğunu bilmiyordum."

Bu bilgiyle şaşırmış olan Bolt başını salladı. "Hayır." dedi, "Ben bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

Leverett, "Bugün üniversitede bir kadın öldürüldü." diye açıkladı. "Bay Meron bu cinayetle bağlantılı olarak tutuklandı ve şimdi onun karısını arıyorlar. Ölen kadınla çalışıyormuş. Geri dönebilir diye buraya gelip, evi gözetlememiz söylendi."

"Üniversitedeki kurbanın adını biliyor musunuz?"

Kadın memur adını söyledi ama Bolt onu tanımadı.

Mo, "Ne kadar zamandır buradasınız Nicki?" diye sordu.

"Beş buçuktan beri, ama ilk gelen sizsiniz."

Phil Coombs, "Aslında buraya ikinci gelişimiz. Bu öğleden sonra, burada bir hırsızlık ihbarı aldık. Arayan hırsızın hâlâ içeride olduğunu söyledi. Buraya geldiğimizde, kapının üstünden atladık ve etrafa baktık, içeriye zorla girildiğine dair bir iz yoktu, yanlış alarmdı. On beş dakika içinde buradaydık, zorla girildiğine dair bir işaret yoktu, tüm kapı ve pencereler kapalı ve kilitliydi."

"Ve herhangi bir görgü tanığı şüpheli bir şey görmemiş mi?"

Kafasını salladı. "Kapı kapı dolaştık ve hiç kimse bir şey görmemiş."

Bolt ve Mo birbirine baktı. Bu olayların ne demek olduğu, tüm bunların başyargıcın intiharıyla nasıl bir ilişkisi olduğu hakkında kimsenin fikri yoktu. Ama bunları birbirine, sonunda

da Meron'lara bağlayan belli belirsiz bir zincir vardı. Kadın kayıp olabilirdi ama kocası gözaltındaydı. Onunla konuşmaları gerekiyordu.

Nicki Leverett, onlara tutulduğu karakolun telefon numarasını verdi ve Mo, hâlâ gözaltında olduğundan emin olmak için oradaki görevliyi aramak için bir adım geri çekildi.

Bir dakikadan daha kısa bir zaman içinde, Coombs Bolt'a özel birimi birleştirip, teröristleri yakalama arzusundan bahsederken, Mo uzun adımlarla yürüyerek geri geldi, telefon hâlâ kulağındaydı. Yüzünde tatsız bir ifade vardı.

"Kötü haber." dedi. "Serbest bırakmışlar."

13

Sorgulayıcılarıma daha fazla bir şey anlatmayacağım netleşince, gönülsüzce sorgulamayı bitirdiler. Bana Dougas McFee ile baş başa on dakika verdiler. McFee, Vanessa cinayetiyle bağlantımı kanıtlayacak güçlü deliller olmadığından, beni kurtarmak için elinden geleni yapacağını söyledi. Bunu inanarak söylüyormuş gibiydi –en azından, ben bundan emindim çünkü sonra eve dönebilirdi. Daha sonra, iki dedektif geldi ve beni hücrelerin olduğu kata götürdüler, beni boş bir hücreye kapattılar.

Chaplin, "Şimdi düşünmek için biraz zamanın olacak." dedi metal kapıyı açarken. Garip bir şekilde sempatiyle bakmıştı. "Bu zamanı, davayla ilgili bize anlatmak istediğin başka bir şey var mı diye düşünmen için kullanmanı istiyorum çünkü eğer herhangi bir şey gizliyorsan, bizim bulmamızdansa senin ağzından duymak senin için iyi olur. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Size bildiğim her şeyi anlattım." dedim ve kapı kapanıp, kilitlenirken arkamı döndüm.

Üçe üç metre, solgun gri duvarın tepesinde içeriye çok ince bir ışığın girdiği demir parmaklı bir penceresi olan küçük bir odaydı. Yere sabitlenmiş demir karyola tek eşyaydı. Şiltenin üstünde sarı plastik bir çarşaf vardı ve gidip üzerine uzanınca hiç de hoş olmayan bir ses çıkardı. Gözlerimi tavana diktim ve bana neler olduğunu anlamaya çalıştım. Kathy"nin cinayetle bir ilgisi olamayacağını biliyordum çünkü katil olma olasılığı çok yüksek olan adamla karşılaştım, benim karımdan çok

daha iri ve güçlüydü. Yani zaten böyle bir şey yapabileceğini düşünmüyordum. O çok iyi bir insandı. Her ay Büyük Ormanda Sokak Çocukları Hastanesi'ne para verirdi. Evsiz insanlardan Big Issue dergisini alırdı. Açlık kurbanlarını televizyonda gördüğü zaman ağlardı ve politik bir insan olarak hükûmetin ahlaki çöküşüne ve bu tür durumların oluşmasına sebep olan batının çifte standartına küfrederdi. Kendi hayatımın üzerine yemin ederdimki kesinlikle bir katil değildi. Ama bu yine de cinayet silahı üzerindeki parmak izlerini açıklamıyordu. Ne de şu anda nerede olduğunu ve son dört saattir neden telefonuna cevap vermediğini.

Birdenbire Jack'in ölüp ölmediğini kolayca öğrenebileceğim aklıma geldi. Sadece Chaplin ve Sullivan'a sormam yeterdi; gerekli soruşturmayı yapabilirlerdi. Ama öldüyse ve beni aradığı ortaya çıkarsa, kendimi belanın içinde bulabilirdim. Çenemi kapalı, başımı önde tutmak ve beni bırakmalarını ummak daha iyi gibi göründü. Belki sonra dışarıda neler olduğunu, ve açıklayamadığım bir şekilde son iki kıştır giymediğim eldivenlerin birden cinayet mahallinde nasıl ortaya çıktığını bulmaya çalışabilirdim.

Polise daha önce onları hiç görmediğime dair yalan söyledim ve uzanırken onların nasıl olup da oraya gittiğini, Kathy'i gerçekten tanıyıp tanımadığımı merak ettim. Hep tanıdığımı düşünürdüm ama bugün yaşananlardan sonra, o kadar da emin değildim. Belki de gizli bir hayatı vardı. Belki de Vanessa onu lezbiyen bir ilişkiye ikna etti ve ikisinin bir ilişkisi vardı. Kathy kesinlikle çok uzun saatler çalışırdı ve neredeyse benim kadar evden uzak kalırdı bu yüzden böyle bir olasılık vardı. Ama yine de kar maskeli bir adamın beni neden kütüphanede beklediğini ve yıllar sonra Jack'in beni neden aradığını, biz konuşurken birinin onu neden öldürdüğünü açıklamıyordu.

Böyle düşününce, o kadar garip geldi ki kahkahayla gü-

ünecek bir hâl aldı ama yüzümdeki ve kolumdaki kesiklerin sonuçlaması beni yeniden işin ciddiyetine döndürdü. Bugün bir adam beni öldürmeye çalıştı. Bundan öte, tanıdığım iki kişi farklı olaylarda vahşice öldürüldü, bana öyle geliyordu ki bana veya Kathy'e ya da ikimize tuzak kurulmuştu.

Şu ana kadar her şey iyi gittiği için hayata karşı hiç şükran duymadığımı fark ettim. İki güzel sağlıklı çocuğum, hoş iyi kalpli bir karım, güzel bir evim ve yorucu olmayan iyi kazandığım bir işim vardı. Yine de bir sabah kalkıp da kendimi mutlu hissettiğim en son zamanı hatırlayamıyorum. İçimde derinde bir yerde, hayat hep daha iyi olabilir düşüncesi vardı. Daha çok para kazanabilirdim, daha çok boş zamanım olabilirdi, daha zayıf olabilirdim, daha iyi görünebilir ve kadınlar tarafından daha çok arzulanabilirdim. Ama hiç aklımdan geçmeyen bir şey vardı hayat daha iyi olabileceği gibi daha kötü de olabilirdi. Ve şimdi burada karım kayıp, evim soyulmuş, işlemediğim bir cinayet sebebiyle suçlu yatarken, çok geç olduktan sonra şükretmeyi öğrendim.

Anahtar kilitte döndü ve o kadar ani kalktım ki birden başım döndü. Kapı açıldığında, görüşüm düzeldi ve elinde daha iyi bir çanta, yüzünde de büyük bir gülümsemeyle Douglas McFee içeri girdi.

Neşeli bir şekilde, "Güzel haberlerim var, Tom." dedi. Haber kelimesi sanki sonsuza dek sürdü.

"Kathy'i mi buldunuz?" McFee'ye benim için onu bir daha aramasını rica etmiştim, gönülsüz de olsa arayacağına söz vermişti.

Yatağa yaklaşırken, yüzündeki gülümseme kayboldu, birkaç metre uzakta durdu. "Ne yazık ki hayır. Ama memnun olacağın bir şey. Polis sağduyulu davrandı ve seni kefaletsiz bırakmaya karar verdi. Seni tekrar sorgulamak isteyebilirler, o nedenle şimdilik aynı adreste kalmanı istiyorlar ve eğer

karın seninle bağlantıya geçerse onlara bildireceksin. Bunun zor olduğunu biliyorum ama en iyisi olacak. Eğer suçsuzsa ki eminim öyledir, o zaman gelip adını temize çıkarması en iyisi olur."

Kathy'nin masum olduğunu bir kere daha vurgulama ihtiyacı hissetmeden, "Saat kaç?" dedim. İsterse aramakla uğraşması gerekmediğini de söyleyebilirdim, aşağılık piç kurusu.

Saatine baktı. "Sekize beş var."

Şimdi nereye gitmeliydim? Kathy kayıptı, çocuklarım kayınvalidemleydi ve evim yasak bölge gibi geliyordu. Gidebilecek bir yer kalmamıştı. Bir içkiye ihtiyacım olduğunu hissettim. Belki birkaç tane. Bir krizde alkol almayı engelleyebilecek çok az şey vardır.

Ayağa kalktım ve McFee'yi takip ederek hücreden çıktım, koridorlardan geçerek, karakolun ana salona çıktık. Suçluların herhangi yanlış bir harekette karşılaşacakları, sözde korkunç sonuçları anlatan posterlerle dolu küçük sıkıcı bir alandı. Bir duvar boyunca kurşun geçirmez perspex cam vardı, arkasındaki odada polisler sanıklarıyla ilgileniyordu. Son olarak spor ayakkabılı, bol kotlu ve kapüşonlu, fare suratlı iki ergen, üç saat önce benimle ilgilenen göz altı memuru tarafından içeri atılmıştı. Meydan okuyan bir ifadeleri vardı. Getirildiğim zamanki hâlimin tersine, yüzlerinde korku yoktu.

Özel eşyalarımın olduğu çantayı verirken, bana bazı kağıtlar imzalatan genç polis, "İş birliğiniz için teşekkür ederim efendim." dedi. O kadar neşeli söyledi ki, "Bir kahve alır mısınız?" diyecek zannettim ama bir şekilde kendini tuttu.

Cevap olarak bir şeyler homurdandım ve üniversiteye garip arabamı alabilmem için herhangi bir araç olup olmadığını sordum. "Korkarım ki bu akşam personel eksikliği çekiyoruz bayım. Eğer isterseniz size bir taksi çağırabiliriz."

İhtiyacın olduğunda etrafta tek bir polis bile göremezsin sözü bu ana tam uygundu. "Unut." dedim, "Muhtemelen yürüsem daha iyi olur."

Eşyalarımı topladım, telefonumu açtım ve peşimde Douglas McFee çift kanatlı kapıdan çıktım. Merdivenlerdeyken bana iş kartını uzattı ve eğer polis beni tekrar sorgulama ihtiyacı duyarsa onu aramamı söyledi. "Seni bırakmak isterdim ama..." dedi.

"Ama ne?"

"Ne yazık ki evden bekleniyorum. Graham özel bir yemek pişirdi. Kaya tuzunda çipura ki pişer pişmez yenmesi lazım ve üniversite de ters tarafta. Kendine iyi bak Bay Meron." Bunu söylerken omzuma dostça vurdu, hızla merdivenlerden aşağı indi ve bu kendimi bana her zamankinden daha çok dışlanmış hissettirdi.

Ben de McFee'nin peşinden otoparkın içinden geçip onu ve Graham'i sıcacık oturma odalarında balık yerken hayal ederek otoparka gittim. Bir sebepten dolayı çok derin düşünemedim, McFee'yi bir çift terlik ve ropdöşambırla hayal ettim.

Bir içkinin yanı sıra bir paket sigara alıp, on yıl aradan sonra ilk sigaramı içmeyi düşünüyordum. Ruh halim dehşet ve kafası karışık durumundan lanet olsuna dönüyordu. Ama kapıya ulaştığımda, birinin adımı bağırdığını duydum. Arkamı döndüm ve McFee'nin elinde araba anahtarlarıyla benim yönüme doğru el salladığını gördüm. Bana bağıran oydu. Sonra neden olduğunu anladım. Beni durdurmak istedi. Fikrini değiştirip beni götüreceğinden değil diye düşündüm ya da bana balık ikram etmek istediğinden. Daha çok iki üniformalı polisin bana doğru hızlı adımlarla yürümelerinden ve belli ki benimle konuşmak istediklerinden olmalıydı.

İlk önce sonunda Kathy'i bulduklarını düşündüm ve ikinci bir fikir aklıma geldiğinde onlara doğru yürümeye hazırlanı-

yordum. Bizi tuzağa düşürmek isteyen her kimse daha fazla delil yaratıp, bu son üç saat içinde dilediklerini yapacak fırsatı bularak, hiç ilgimin olmadığı bir cinayetle suçlanmamı sağlarlarsa? Aramızda yirmi metre vardı ve ani bir karar verdim.

Koş.

Döndüm, kapıya ve oradan da akşamcıların yavaş yavaş toplanmaya başladığı ana caddeye doğru koşmaya başladım. Gün batımı karanlığa dönüyordu ve bundan çok memnundum. Arkama bakmadım ama geldiklerini biliyordum. Yirmilerinde bir grup genç, çığlıklar atarak bir bardan çıktılar ve ben yanlarından son sürat geçerken yolumdan çekildiler. Aniden döndüm ve hızla yolun karşısına geçtim, en az bir araba ani fren yapmak zorunda kaldı. Tanrı'ya şükür çarpmadı ve ben yan yola saparak, daha sonra bir diğerine geçerek devam ettim. Kendimi Georgia dönemine ait beyaza boyanmış evlerin bulunduğu lüks görünen bir mahallede buldum. Ciğerlerim, yaralarım ağrıyordu; aslında bedenimin her yeri ağrıyordu. Bu gerçekten kötü bir gün olmuştu.

Yavaşlayıp arkama baktım, iki ya da üç yüz metre koşmuş olmalıydım. Arkamdaki cadde boştu. Yorgunluktan nefes nefese durdum ve bir bahçe duvarına yaslandım. Uzaktaki bir evde, ön odada yemek yiyen iki orta yaşlı çift gördüm. Adamlardan biri bardakları kırmızı şarapla dolduruyordu. Bir şeylere kahkahayla gülüyordu ve diğerlerinin de güldüğünü gördüm. Dünya umurlarında değildi. Onlardan sadece beş metre uzaktaydım ama benim tarafıma bakmıyorlardı bile.

Ve zamanı kendime acıyarak geçirdiğimden, arabanın caddeden gelip yanımda durduğunu hayal meyal duydum. Yeniden kaçmayı düşündüm ama gücüm olsa bile onlardan kaçmamın hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Bir gün içinde çok fazla koşmuştum ve benimle konuşma konusunda da çok kararlı görünüyorlardı.

Döndüm ve Douglas McFee'den daha iyi bir avukat tutmadıkları sürece tek kelime etmeyeceğimi söylemeye hazırdım. Ama tabii hiç şansım olmadı. Şapkalı bulanık figür, tüm görüş açımı kapatarak bana doğru geliyordu ve bir tepki gösteremeden, hatta yüzünü bile göremeden mideme çok sert bir yumruk attı. İki büklüm olunca gömleğimin arkasından tuttu ve beni arabanın arka koltuğuna attı; kendisi de yanıma sıkıştı ve kapıyı kapadı. Şoför koltuğunda bir başka adam daha vardı. O da bir şapka takıyordu ve tek kelime etmeden kaldırımdan uzaklaştı.

Yanımdaki adama bakmaya çalıştım ama o anda eldivenli elinde kısa namlulu siyah bir silah tuttuğunu görebiliyordum. Şakağıma dayadı, bir an için tetiği çekeceğini düşündüm. Sonra konuştu.

"Silahı çektiğimde, öne doğru eğilip başını iki bacağının arasına koyacaksın ve o şekilde duracaksın." dedi. "Eğer bana veya meslektaşıma bakmaya çalışırsan, bu gece sona ermeden ölürsün. Anladın mı?"

Anladığımı söyledim.

"İyi." Silahını çekti ve ben içgüdüsel olarak gözlerimi kapayarak, dediğini yaptım. Bir saniye sonra, kafamı ve üst bedenimi kaplayan bir battaniye hissettim. "Öğrenmek istediklerimizi anlatırsan, birkaç saat içinde serbest kalırsın."

Sözleri beni ikna etmek içindi ama ne duymak istedikleri hakkında en ufak bir fikre sahip olmadığım için işe yaramadı.

14

Bolt Meron'ı serbest bıraktıklarını öğrendiğinde küfretti. "Cinayet suçlamasıyla tutulduğunu sanıyordum."

Mo omuzlarını silkti. "Onu tutmak için yeterli delilleri olmadığını söylediler."

"Ne kadar süre önce gitmesine izin vermişler? Biliyor musun?"

Mo telefondaki kişiye sordu. "Tam olarak şimdi." dedi Bolt'a. "Sadece birkaç dakika önce."

"Herhangi bir yerde görebiliyorlar mı bir sor. Eğer yapabilirlerse tekrar tutuklasınlar. Bu adamla konuşmamız şart."

Mo sakince bilgiyi telefondakine iletti ve memurun ona verdiği cevabı dinledi. Birkaç saniye geçtikten sonra küfretme sırası Mo'daydı. "Emin misin? Bu durumda, onu bulmaları için birkaç adam gönderebilir misin? Eminim personel sıkıntınız vardır. Bizim de var." Bolt'a baktı ve telefonun diğer ucundaki adam hakkındaki düşüncelerini evrensel bir el hareketiyle gösterdi. "Eğer bir şey yapabilirseniz... Tabii, tabii... Teşekkürler." Konuşmayı bitir seçeneğini tıkladı ve telefonu cebine koydu.

"Gitmiş mi?"

Mo iç çekti. "Evet, gitmiş. Peşinden gitmişler ama o kaçmış ve şimdi de yerini tespit etmek için gönderecekleri memur olmadığını söylüyorlar."

Hâlâ memur Coombs ve Leverett'le birlikte Meron'un garaj yolunda duruyorlardı ve Bolt onlara döndü. "Eğer Bay Meron buraya gelirse, bu numaradan bizi arar mısınız?" Üzerinde

cep telefon numarasının yazdığı iş kartını iki memura da uzattı. "Bir fotoğrafı var mı?"

"Yolun karşısındaki insanlarda var." dedi memur Leverett.

"Belki birini bize verirler."

Yolun karşısında yatağa gitmeyi reddeden, vahşi hayvanlar gibi davranan iki oğlu olan yorgun çift Hendersonlar vardı. Hem Martin hem Suzette Henderson Meron'ları, herhangi bir suça karışacaklarını hayal dahi edemedikleri dost canlısı sıradan insanlar olarak anlattı. Martin geçen yaz küçük oğullarının doğum gününde, barbekü partisinde çekilmiş bir fotoğraflarını bulabildi.

Fotoğraf Henderson'ların tasviriyle örtüşüyordu. Meron'lar gerçekten *sıradan* bir çift gibi görünüyordu; oldukça fotojenik otuzlu yaşlarının ortalarında bir çift, şişme kalenin önünde fotoğraf makinesine gülümsüyorlardı. Adam elini karısının beline dolamış, boş eliyle de bir kutu Foster tutarken, kadının elinde bir bardak kırmızı şarap vardı. Cinayete bulaşacak insanlara benzemiyorlardı tabii bu bulaşmadıklarını da göstermezdi. Bolt, genç bir memurken aksatmadan her pazar kiliseye giden yetmiş iki yaşında, her zaman şeker dağıttığı mahalledeki çocuklar tarafından Nan diye çağrılan çok tatlı beyaz saçlı yaşlı bir kadını tutukladığını hatırladı. Bolt ve meslektaşları, kocasının kafasına et satırı saplayan kadın, onu almaya gittiklerinde bir fincan çay bile ikram etti. Yüksek bir libidosu olduğu ve kocasının onun ihtiyaçlarını karşılayamadığı ortaya çıktı. Olaylar kontrolden çıkmış, o da kendi deyimiyle orgazm eksikliği sebebiyle sinir krizi geçirmiş ve kendini kaybetmişti. Her şey olabilir diye düşündü Bolt.

NCS adamları çıkarken, Martin Henderson peşlerinden geldi.

Sessizce, "Bunu çok büyütmek istemiyorum." dedi, adam-

lar onu dinlemek için durduğunda, "Çünkü hiçbir anlama gelmeyebilir ve kimsenin başının belaya girmesini istemem."

"Devam et." dedi Bolt.

Henderson iç çekti. "Son zamanlarda Tom ve Kathy'de garip şeyler oluyordu. Tom'u gece geç dışarı çıkıp, çok erken saatlerde gelirken gördüm ve Kathy de her zamankinden daha az buralarda görünür oldu." Durdu. "Ayrıca kavga ettiler. Yüksek sesli bağrışmalar oldu ve daha önce hiç olmazdı. Bir keresinde Tom'u mor bir gözle bile gördüm."

"Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Bir süredir. Birkaç ay." Henderson bir şey daha söyleyecekti ama sonunda çocukları yatmaya ikna edip merdivenlerden aşağıya inen karısının sesini duydu. "Söylediğim gibi, kimsenin başının belaya girmesini istemem ama..." Cümlenin sonunu getirmedi, veda etti ve içeri girdi.

Arabaya ulaştıklarında, Bolt saatine baktı. Sekizi yirmi geçiyordu. Siyah kalın bir bulut kümesi batıda toplanıyordu ve uzakta bir yerlerden gök gürültüsünün belli belirsiz sesi duyuldu.

15

Arka sokaklardan ilerledik. Bunu biliyorum çünkü şoför hızını üç km'den yukarıya çıkarmadı ve çok fazla döndü. Tüm bu zaman boyunca aynı rahatsız pozisyonda, hareket etmeye cesaret edemeden durdum. Ne zaman konuşmaya ve beni nereye götürdüklerini, karımın nerede olduğunu öğrenmek için soru sormaya başlasam, yanımdaki adam çenemi kapamamı söyledi. "Daha sonra konuşacağız." dedi ve bu beni kaygılandırdı.

Dilim damağım kurumuştu. O öğleden sonra üçten beri içtiğim tek şey, polis sorgusu sırasında içtiğim bir bardak suydu. Son beş saat içinde, bıçaklı saldırıya uğradım, bir polis arabası çarptı, cinayetle suçlandım, kanun adamları tarafından kovalandım ve şimdi de kaçırılıyordum. Susuzluktan ölmek üzereydim.

Yaklaşık yarım saat sonra, araba yavaşladı ve durdu. İlginç ama o kadar çok korkmuyordum. En azından bu adamlar beni öldürmeye çalışmıyordu, bu da konuşmak istedikleri anlamına geliyordu. Bu bana benim açımdan durumu anlatma ve olanlarla ilgili hiçbir şey bilmediğime dair onları ikna etme şansı veriyordu. Yüzlerine bakmadığım sürece iyi olmalıydım. Tabii ki bu bir teoriydi.

Şoför motoru durdurdu ve araba birden sessizliğe büründü. İki adamın konuştuğunu duyabiliyordum, sonra battaniye üzerimden alındı ve artık bakabileceğim söylendi. Tekrar oturduğumda, gözlerime bir keder çöktü. İki adam da siyah kar maskesi takmıştı. Yanımda oturanın elinde hâlâ silah vardı ve

karnıma doğru tutuyordu. Karanlık çökmüştü ve yağmur yağmaya başlamıştı.

Dışarı çıktılar, silahlı adam geriye yaslandı ve onu takip etmemi gösteren bir el hareketi yaptı. Battaniyeyi bir tarafa atıp güçlükle koltukta ilerledim ve açık havaya adımımı attım. Yağmur yüzümü ferahlattı. Kirli ve camsız iki katlı bir binanın arkasındaki yaklaşık üç arabalık küçük bir park yerindeydik. Metal basamaklar, tek girişin olduğu çelik bir kapıya götürüyordu. Bir yerlerden belli belirsiz eski bir kızarmış yiyecek kokusu geliyordu ve duvarın dibinde içi taşmış bir sıra çöp kutusu fark ettim.

Şoför merdivenlerden çıkmaya başladı ve silahlı adam da namlusuyla beni dürterek onu takip etmem gerektiğini gösterdi. Tartışmadım. Şoför kapıyı açmak için bir anahtar kullandı ve içeri girerek ışıkları yaktı. İki adamın arasında, dar bir koridora doğru yönlendirildim. Kızarmış yiyeceğin kokusu burada daha baskındı ve boş yemek kaplarıyla, kağıtla dolu siyah bir çöp poşeti, sağda dışarıda bir kapıya yaslanmıştı. Sağdaki ikinci kapının üzerinde bay yazıyordu. Hiçbir yerden ses gelmiyordu ve kokunun yanı sıra metruk ve eski bir yerdi.

Koridorun sonundaki bir kapının önünde durduk ve şoför doğru anahtarı aramaya başladı. Sonunda anahtarı kilide soktuğunda konuşarak risk aldım. "Hiçbir şey bilmiyorum." dedim. "İnsanların beni neden kovaladığı hakkında hiçbir fikrim yok, yemin ederim."

Şoför kapıyı açtı ve pis kokulu sıcak bir hava yüzümüze vurdu. Arkasını döndü ve o kadar hızlı hareket etti ki -tam görmedim bile- bir eliyle omuzumdan tuttu, diğer eliyle iki kere yüzüme yumruk attı, o gün bu iki vahşi yumruktan daha fazla canımı acıtan bir şey olmamıştı, sanırım sebebi beklenmiyor olmalarıydı. Sendeledim, bacaklarım titriyordu ama o beni sa-

bitledi ve odanın karanlığına doğru fırlatmadan önce ayakta durmamı sağladı.

Tek omuzumun üstüne çok sert bir şekilde düştüm ve sonunda gözlerim tavana dikili bir şekilde durana kadar birkaç kez yerde yuvarlandım. Üzerimdeki lambalar açıldı ve duvarı saran saklama raflarının bulunduğu yirmi altı metrekare penceresiz, büyük bir odada bulunduğumu gördüm. Rafların çoğu boştu ama bir tanesinde birkaç paket pirinç vardı. Paketlerden birinin içindeki pirinçlerin çoğu kirli ve yere dökülmüştü.

Odaya girdiler, şoför kasıtlı bir şekilde silahı tutan adamın arkasından yavaş yavaş yürüyordu. Ayağa kalkmaya çalışınca, şoför yine yüzüme vurdu ve sırtüstü beni yere düşürdü. Burnumdan kanlar aktı ve birkaç saniyeliğine gözüm karardı. Ama kendimi bırakmadım, beni tekmelemeye başlayınca hemen koruyucu cenin pozisyonunu aldım, yine yüzüme vurmaya çalışırken ayakkabısı kollarıma değdi. Endişe verici olan şeyse dayak tam bir sessizlikte gerçekleşti, her iki adam da konuşma ihtiyacı duymadı. Benim direncimi kırarak, beni konuşturmaya çalışıyorlardı ve merhamet dilenmenin bir faydası olmayacağını biliyordum. Bedenimi daha da toparlayıp, top hâline getirdim, tekmeler gelmeye devam ettikçe gözlerimi de sımsıkı kapadım.

Sonra, uyarılmadan ayağa kaldırıldım ve odanın diğer tarafına sürüklendim. Önümde yere monte edilmiş sağlam tahta bir sandalye duruyordu. Yüksek ve dümdüz bir yaslanma yeri vardı, sandalyenin ayaklarına ve kollarına kelepçeler takılmıştı. Mücadele etmeye çalıştım ama böbreklerime atılan kurşun gibi soğukkanlı bir yumruk beni tamamen kavganın dışında bıraktı, şoför beni sandalyeye zorla oturtup, başımı tahtaya vurarak, yüzümü de eldivenli eliyle canımı yakan bir şekilde tutarken karşı koymam imkansızdı. Konuşmadan, diğer eliyle bileklerimi kelepçeledi. Kilitlediğinde çıkardıkları klik sesini duydum.

Şoförün eli gevşedi, bir adım geriye gitti ve yüzümdeki taze yaralarıma isabet ettirerek elinin tersiyle vurdu, yaralarım yine açıldı. Kan damlaları yere sıçradı.

"Lanet olası nerede?" diye sordu.

"Ne nerede?" diye nefes nefese cevap verdim.

"Lanet olası masumu oynama. Neden bahsettiğimi biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Gerçekten. Neyi bilmek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Birkaç metre geride, olayları pasifçe izleyen silahlı adama döndü. "Diz kapağını vur." dedi ve gitti.

Silahlı adam öne doğru gelirken silahını çıkardı ve dizime nişan aldı. Oturduğum yerde tamamen çaresiz, korku dalga dalga bedenimi sararken dehşet içinde kıvrandım. Silahın namlusu sadece aramızda bir metre kalana kadar yaklaştı. Silahlı adamın nefesini duyabiliyordum. Gözleri griydi ve boş bakıyordu. Gözlerinde hiçbir duygu yoktu. Kafamı çevirdim, böylece gözlerine daha fazla bakmak zorunda kalmayacaktım.

Şoför, "Nerede olduğunu söylemek için son şansın." dedi. "Aksi taktirde arkadaşım tetiği çeker."

Silahlı adam sakince, "Haklı, çekeceğim." dedi, "Ve gözümü bile kırpmam. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Lütfen. Hata yapıyorsun."

Şoför, "Beşe kadar sayacağım." dedi. "Bir, iki."

Bu tür bir durumda ne söylersiniz? Adamlar sizi sakatlamakla tehdit ediyor. Bundan sonra büyük ihtimalle sizi öldürecekler ve cesedinizi bir kenara atacaklar. Karınızı ve çocuklarınızı bir daha göremeyeceksiniz. Susamışsınız, açsınız. Acı çekiyorsunuz ve hepsinden öte de aklınız karışık. Çünkü bu adamlar sizin bir şeyin nerede olduğunuzu söylemenizi istiyor ve sizin bunun ne olabileceğiyle ilgili hiçbir fikriniz yok.

"Üç. Dört."

Yerimde kıvrandım, kelepçelere karşı savaştım, boynumu silahtan olabildiğince uzakta tutmaya çalıştım ve inanılmaz bir acı ve hayatımın geri kalanında, tabii yaşanacak günüm kaldıysa, beni sakatlayacak kurşunu beklerken dişlerimi sıkarak hazırlandım.

"Beş."

"Hayır, lütfen!" diye bağırdım, sesim boş odada yankılandı. "Lanet olası bunu yapma!"

"Konuşacak mısın?" dedi şoför.

Yüzümden akan kanı hissederken, yalvaran gözlerle ona doğru döndüm. Konuştuğumda kelimeler ağzımdan bir solukta çıktı. "Eğer bana sadece neyin nerede olduğunu bilmek istediğinizi söylerseniz belki size yardımcı olabilirim. Eminim."

Şoför başını salladı. "Bizimle dalga geçiyorsun." Sonra silahlı adama döndü: "Yap."

Silahlı adamın parmağı, tetiğin üstünde gerildi ve göz göze geldik. Sessizce ona yalvararak başımı sallıyordum. Arkasına baktı. Orada bir şüphe mi vardı? Orada belli belirsiz bir şüphe mi gördüm?

Bir cep telefonu çaldı. Melodisi üniversitede duyduğum melodiden farklıydı. Bıçaklı adama ait olan. Bu Elvis Presley'den Suspicious Mind'ı çalıyordu. Çok uygun geldi.

Şoför siyah ceketinin cebine uzandı ve cevap verdi, aynı anda da silahlı adama beklemesini işaret etti. Telefon kulağında arkasını gördü. Ne dediğini duyamasam da, saygılıydı ve belli ki telefonun diğer ucundaki her kimse onun üstüydü.

Silahlı adam birkaç adım geri çekildi ve silahını yana indirdi, gözlerini benimkinden ayırdı. Kalbimin göğsümde deli gibi attığını duyabiliyordum. Susuzluğum korkunç bir boyuta gelmişti bu yüzden bu konuşmamı daha da zorlaştırıyordu.

Açıklaması zor ama bir şekilde korkudan daha ağır basıyordu. O anda bir bardak su için her şeyi ama her şeyi vermeye hazırdım.

Şoför telefonu kapattı ve tekrar cebine koydu. "Arayan Lench'di." dedi meslektaşına ve o ismi andığında sesinde korkuyla karışık bir saygı ve endişe vardı. "Beş dakika uzaklıktaymış. Buraya gelene kadar ona dokunmamamızı söyledi."

Bana doğru yürüdü ve bana vurmak için elini kaldırdığında ben geri çekildim. Sonra, eli yaklaşırken birden birkaç santim uzakta durdu, tepkim onu eğlendiriyordu ve yanaklarıma hafifçe vurdu, yüzünü yüzüme o kadar yaklaştırdı ki sıcak ekşi nefesini hissettim. Gülümsedi, dişlerinin lekeli ve eğri büğrü olduğunu gördüm. "Şimdi konuşacaksın dostum. Lench buraya geldiğinde konuşacaksın, bağıracaksın ve lanet olası bir köpek gibi yalvaracaksın. Çünkü herkesten bilgiyi alır. Ona karşı gelmektense çocuklarını pedofililere satmayı tercih edersin."

Yorgun bir şekilde, "Size hiçbir şey anlatamam." dedim "Eğer hiçbir şey bilmezsem."

Ama konuşsam bile kelimelerin bir fark yaratmayacağını biliyordum. İstediklerini alana kadar işkence yapacaklardı ya da sağlam bir parçam kalmayana kadar. Ve sorun, ikincisinin olacağını bilmemdi.

16

Kimse onun Lench olduğundan başka bir şey bilmiyordu ve o da bu durumdan memnundu. Geçmişini kimse bilmiyordu ve soruşturmamışlardı da. İnsanlar ondan korkuyordu ve o bu korkudan besleniyordu. Kendisine verdiği güçten zevk alıyordu ve gereğinden fazla avın bulunduğu bu dünyada doğal bir yırtıcı hayvan olduğunun farkındaydı.

Bir faktör olsa da, bu korkuyu yaratan onun iri cüssesi değildi. 1.80 uzunluğunda, devasa boyutlarda bir vücudu vardı. Ağırlık kaldırma takıntısından dolayı kaslı, birçok erkekten uzun ve iri, yuvarlak omuzları ve büyük damarlı kolları ona hafif ilkel, maymuna benzer bir görüntü veriyordu. Tabii gözlerindeki zalim ve sorgulayan zeka bunların hepsini gölgede bırakıyordu. Bir adam o kararlı bakışlarını dikerse, karşısındaki sanki ruhunu görüyormuş ve bütün gizemlerini ortaya çıkarıyormuş gibi hissediyordu. Biri, bir kere gözlerine, "Yılan Gözleri." demişti ve bu tarifte bir haklılık payı vardı. Çok küçük, çok karanlıklardı ve göz kapaklarının derisi bir kobra başı gibi üzerlerine sarkıyordu.

Lench uzun ıslak diliyle dudağını yaladı, ucu dudağının altını ıslattı ve soğuk bir tükürük izi bıraktı. Varmak istediği yere karanlık caddelerden geldiği için, diğer arabalardaki insanları ve kalabalık kaldırımları görmedi. Ona göre yaşamıyorlardı. Diğer onlara doğru bakarsa, yağmurda dolaşan, ışığın suya yansımasıyla aydınlatılmış bulanık görüntüler görürdü. Sadece avladıkları ete ve kemiğe bürünürdü. Ve bu gece avlanıyordu.

Lench, bu dünyaya geldiğinden beri, otuz sekiz yıl içinde

birçok kez öldürdü. Ona göre işkence ve cinayet; hoşça vakit geçirmek ve zevk almak için bir araçtı. Bu konuda başkalarından çok farklı olduğunu biliyordu ama çok nadiren bu garip ve karanlık tutkularının arkasındaki sebebi düşünürdü, çünkü bunu anlamsız bulurdu. Neyse oydu ve bunu hiçbir şey değiştirmeyecekti. Bunun yerine suçlarından para kazandığı ve sevdiği işi yaptığı için kendini çok şanslı hissederdi. İş vereninin –dünyada kendini borçlu hissettiği tek adam– ona güvenmesinin ana nedeni güvenilir olmasıydı. Metodlarında yaratıcıydı ve daha da önemlisi hata yapmazdı. Eğer birinin ölmesi gerekiyorsa, iş verenin aradığı kişi Lench olurdu. Gerekli talimalar verilir ve iş veren bir daha konuya dahil olmazdı. Lench tüm ayarlamaları yapar ve işin yapılmasını sağlar, tek çalışarak veya kendi adamlarından yardım alarak. Kişisel olarak, en büyük eğlencesi onları ölürken izlemek olduğu için kurbanlarının acı çekme sürecini sevse de bazen bunun mümkün olmayacağını bilirdi. Ona göre başarılı bir cinayet için anahtar, imkanların dahilinde en iyisini yapmaktı.

Eski bir Ford Escort sinyal vermeden park yerinden çıkarak önüne kırdı, frene basmasına neden oldu. Berbat bir hip-hop müziği camlarından yayılıyordu ve arkada, aralarında esrar dolaştıran kapişonlu figürleri gördü. Aşağılıklar diye düşündü, bir anlığına şoförün boğazını kesip onu kanarken astığını düşündü ama sonunda uğraşmaya değmeyeceğine karar verdi. Lench gereksiz riskler almazdı. Birçok psikopat gibi kalben pragmatistti ve hayatında bir kez hapse girmiş biri olarak da bir daha oraya dönmek gibi bir niyeti yoktu.

Bu akşam kızartılacak daha büyük bir balık vardı. Patronun çok ciddi bir problemi vardı, kararlılıkla ilgilenilmesi gereken bir sorun. İşler çoktan karmakarışık bir hâl almıştı. Zamansız bir şekilde ve dışarıda Calley'i öldürmek zorunda kalmışlardı. Şimdi yeni hedef Meron adındaki adam neredeyse ellerinden

kaçmak üzereydi ki bunun olmasına asla izin verilemezdi. En azından istedikleri bilgiyi almadan değil.

Şu anda Meron'ın başında olan iki adamdan biri Mantani'ye, tutsaklarına daha fazla zarar vermemelerini söyleyip, konuşmasını bitirdikten sonra telefonunu kapattı. Mantani güvenilir biriydi ama aynı Lench gibi o da acı vermekten zevk aldığı için bazen ileriye gidebiliyordu. Meron'ın hayatta, bilinçli kalması kesinlikle çok önemliydi böylece bir şey saklıyorsa öğrenebilirdi. Bunu yapabilmek için Luxas Lench'in kullandığı, arabanın bagajında çeşitli araç gereçler vardı. Bunların içinde, takıldığı insana sekiz saniyede 50.000 voltluk elektrik veren, uzaktan kumandalı elektro şok kemeri, makata sokulabilecek elektrikli cop, dişlerde kullanılacak bir dişçi delgisi, altı adet öldürücü keskin neşter vardı ki sonuncusu gözlerin altındaki ve kulakların arkasındaki ultra duyarlı sinirleri kesmek ve dilmek için kullanıldığından muhtemelen favorisiydi.

Lench çok tecrübeli ve uzman bir işkenceciydi. Kimse ona birkaç dakikadan fazla dayanamazdı. Övünülecek bir rekordu. Hiçbiri kazara ölmedi ama birkaçı iş bittikten sonra öldü. Bu akşam artık ihtiyaç kalmadığında Meron'ın da başına geleceği gibi.

Ana yoldan döndü ve tutsağın tutulduğu caddeye girdi. Saatine baktı. Saat 8.40'dı ve çok yağmur yağıyordu. Üç dakika uzaklıktaydı. Bir saat içinde her şeyi bitirmeyi umuyordu.

17

Silahlı adam, mantıklı olmaya çalışan bir insanın ses tonuyla, "Eğer bizi oyalamaya çalışıyorsan, senin yerinde olsam bildiğimi şimdi söylerdim."

Başım ağrıyordu buna rağmen konuşmaya çalıştım ama zaten yüz kere bunu bilmediğimi söylemiştim.

Yavaşça başını salladı. "Tamam." dedi, "Sana inanıyorum."

Şoför, "Eğer bizi oyalıyorsa, ona doğru geleni tadacak." dedi. "Lench onu bir köpek gibi yalvartacak." Bu olasılık onu memnun ediyordu ve piç kurusunun bana karşı ne kullanacağını merak ettim.

Orada, sandalyeye zincirlenmiş otururken, annemin, haberlerde kötünün iyiye galip geldiği olayları izlerken mırıldandığı bir söz geldi aklıma. Hemcinslerine ne olduğuyla ilgilenmeyenler kadar mutsuz kimse yoktur. Ve bunda bir doğruluk vardı. Bu pislik torbası için üzülebilirdiniz, hayatı o kadar boştu ki en büyük zevki hiç tanımadığı insanları dövüp korkutmaktı. Ona korkmadığımı göstermek için muhalif bir şeyler söylemek istedim. Ne yazık ki tek sorun korkmamdı. Çok korkmamdı.

"Dinle Mantani, konuşmamız gerek." Konuşan silahlı adamdı.

Kar maskesinin altında, şoförün yüz hatları sinirle gerilmişti. "Benim lanet olası adımı kullanarak ne yaptığını düşünüyorsun?"

"Fark etmez. Her türlü ölecek. Belli ki hiçbir şey bilmiyor ama çok şey gördü ve duydu. Bu yüzden Lench onun gitmesine izin vermez." Kapıya doğru ilerledi. "Gel, önemli."

Mantani başını salladı, bir şeyler mırıldandı ama yürümeye başladı. "Umarım iyi bir şeydir."

"Öyle." dedi silahlı adam, silahı ters çevirip meslektaşının kafasına vurdu. Odanın sessizliğinde çok büyük bir ses çıktı ve Mantani sallanarak dizlerinin üzerine çöktü. Bir dansçı edasıyla, seri bir şekilde böbreklerine tekmeler attı. Kurbanı yana doğru düşmeden önce acı içinde bağırdı ve birkaç dakika önce benim olduğum cenin pozisyonunda yere uzandı. Silahlı adam birkaç saniye düşünceli bir şekilde izledi, sonra başının arkasına öyle büyük bir güçle tekme attı ki, Mantani'nin tüm bedeni pis yerde titremeye başladı. Sonunda Mantani hareketsiz hâle geldi ve silahlı adam silahını kotunun arka cebine koydu, yanına eğildi ve bir anahtar bulana kadar ceplerini karıştırdı. Sonra geriye doğru çekildi ve bana doğru geldi.

Bana yaklaşırken sandalyede olabildiğince kendimi geriye çektim. Bu tehlikeli bir adamdı. Benim gibi şiddete alışkın olmayan bir adama göre bile, eski arkadaşına yaptığı saldırının profesyonelliği ve hızı etkileyiciydi. Bunu yapabilen bir adam birçok şeyi yapabilirdi, hoş olmayan şeyleri.

Ama bir süre sonra beni incitmek gibi bir niyeti olmadığı ortaya çıktı. En azından şimdilik değil.

"Bekle, gitmene izin vereceğim." Aradığı anahtarı buldu ve sağ bileğimdeki kelepçeyi açtı. "Lench geliyor fazla zamanımız yok."

"Su var mı? Lütfen, suya ihtiyacım var."

"Sana arabada biraz vereceğim. Şimdi, kıpırdamayı kes."

"Lench kim?" diye sormayı başardım.

"Gerçekten tanışmak istemeyeceğin biri." diye cevap verdi sol bileğimi de serbest bırakırken, sonra ayak bileklerimi sandalyeye bağlayan kelepçelere konsantre oldu. Sonunda beni ayağa kaldırdı.

Ayaklarımın üzerinde titriyordum ve çok hâlsiz hissediyordum ama bana uyum sağlamam için zaman vermedi. Bunu yerine beni sabırsızca kapıya doğru itti. "Eğer Lench bizi bu şekilde burada bulursa, ikimiz de öldük demektir." diye hızlıca açıkladı ve ben onun nefesini kesen bu korku dolu aciliyete çok şaşırdım.

Mantani yerde yüksek sesle inliyordu. Eğer daha fazla gücüm olsaydı, yanından geçerken piç kurusuna ben de bir tekme atardım ama tek yapabildiğim dik durmak ve hareket edebilmekti. Ve zaten kurtarıcım yeteri kadar dövmüştü.

Geldiğimiz koridordan ve kapıdan hızlıca geri döndük, silahlı adam koluma girmiş bana yol gösteriyordu. Çok yağmur yağıyordu ve damlalar yüzüme değdikçe ben yaladım. Ama metal basamaklar kaygandı ve biz çıkınca geriye doğru düştüm. Üç basamağı aşağı doğru atladım, aynı Max'in evdeki merdivenlerde yapmayı sevdiği gibi. Silahlı adam beni yakamdan tuttu ve yolun geri kalanında beni sürükledi.

Bindiğimiz 4x4 Nissan'ın alarmını kapattı, durdu ve dinledi. İkimiz de duyabiliyorduk. Bize doğru bir araba geliyordu. Ve çok uzak değildi.

Lench.

"Çabuk bin." dedi ve şoför koltuğuna koştu.

İki kere sorma ihtiyacı duymadım ve su hakkında yalan söylememiş olması için dua ederek ön koltuğa doğru hızla ilerledim. Kapıyı açıp bir ayağımı içeri atarken, o vitesi geriye aldı ve araba geri geri park yerinden çıktı. Elim kaportanın üstündeydi, kendimi içeri ittim ve duvara çarpmadan hemen önce arkamdan kapıyı kapattım. Bir saniye sonra yolun ortasında üç manevra yaptık. Ambarlardan, oto tamircilerden, etrafı tellerle çevrili ve üzerinde uzak durun uyarıları yazan; pek de iyi niyetle konumlandırılmamış boş, taş binalardan oluşan uzun ve loş ışıklı bir yer.

Elli metre arkamızda, bir çift far hızla yaklaşıyordu. Kurtarıcım lanet okudu. Arabayı birinci vitese aldı ve lastiklerin patinajıyla caddeden aşağı inmeye başladı.

Soldaki ilk aradan döndü, o kadar sert bir dönüştü ki başaramadığımızı düşündüm. 4x4'ün arkası ıslak asfalt yolda kaydı, şoför tarafındaki arka tekerlek kaldırıma çarptı ve ben koltuğumda zıpladım. Hemen ikinci vitese geçti, arabayı kontrol altına aldı ve gaza bastı. Bu arada diğer araç birden gözlerimi geçici olarak kör eden farlarıyla arkamızda belirdi. Bizi sadece on metre ayırıyordu.

4x4 hızlanarak ileri doğru fırladı, devir dört bini bulduğunda motor bağırmaya başladı ve vitesi üçe alana kadar bağırmaya devam etti. Peşimizdeki araba daha da hızlanarak geliyordu, arka tamponumuza yaklaşınca, farlarının parıltısı azaldı.

"Bize çarpacak!" diye bağırdım.

Önümüzdeki yolda, sola doğru kıvrılan bir viraj vardı. Otuz metre, yirmi metre . . . Devir göstergesi yükselmeye devam ettikçe, motor da inlemeye devam ediyordu. Ama silahlı adam yine de ayağını gazdan çekmiyordu. Bize çarpmasa bile, biz önümüzde bir dalga gibi yükselen sert duvara çarpacaktık. Dişlerimi sıktım ve arabada hava yastığı olması için dua ederek başımı ellerimin arasına aldım.

Birden koltukta öne doğru fırladım. Kemer, göğsümün torpido gözüne çarpmasına engel olamamıştı. Silahlı adam aniden frene basmıştı ve durmuştuk. Tekerlekler kayarken aniden savrulmuştuk ve silahlı adam devrilmemizi önlemek için direksiyonu çok sert bir şekilde sola çevirmeye çalıştı. Göğüs kafesimdeki ağrıyı dikkate almamaya çalışarak, yeniden arkama yaslandım, peşimizdeki araba korkunç bir sesle arka tamponumuza çarptı. İkinci kez öne doğru fırladım, bu sefer kızgın bir sarhoş gibi kafamı ön cama çarptım. Tekrar arkaya yapışıp, gözlerimi açınca tek görebildiğim önümüzdeki duvardı. Beş

metre, dört, üç, iki... 4x4 patinaj yaparken savruluyordu ve biz yandan çarpmak üzereydik. Bu kabusun ne zaman biteceğini merak ederken, gelecek olan çarpışma nedeniyle gerildim.

Ve sonra aniden duvara en fazla üç santim kala durduk. Tüm cadde ölümcül bir sessizliğe gömüldü. Peşimizdeki araba da on metre ötede hareketsiz duruyordu; o da kaldırıma çarpmıştı. Şoförün kapısı açıldı ve iri yarı siyahlara bürünmüş bir adam çıktı. Karanlıkta onu çok net göremedim ve bunun için çok çabalamadım da. Beni nişan almış elindeki silaha bakmakla meşguldüm. Konuşmak için ağzımı açtım ama tek bir kelime bile edemeden yeniden öne doğru atıldık, virajdan hızla döndük ve dörde çıkana kadar vitese asıldı, hız göstergesi elliye çıktı. Yol düzelince, koltuğumda dönüp arkama baktım, kimsenin bizi takip etmediğini gördüm ve tam rahat bir nefes alacaktım ki, şiddetli bir şekilde ani bir şekilde yeniden durduk , sağda hiçbir yere gidiyor gibi görünmeyen bir yola saptık, T dönüşüne geldik ve tekrar sağa döndük. Hâlâ kimse takip etmiyordu ama o hızlı sürmeye devam etti. Ana yolda akşam trafiğinin hoş geldin konvoyu sebebiyle yavaşlamadan ve bir dizi kırmızı ışığı geçmeden önce 60'a kadar çıkmıştı.

Nefes nefese, "Bunun için teşekkür ederim Schumaer." dedim. "Şimdi nerede şu lanet olası su?"

"Torpido gözünde biraz var. Ve ayrıca paçanı kurtardığım için bana teşekkür etmeyecek misin?"

Üçte biri dolu Evian şişesini çıkardım ve bitirene kadar konuşmadım. "Teşekkürler." dedim sonunda. Ondan sonra şu anda beni gerçekten rahatsız eden soruyu sordum.

"Sen kimsin?"

Işıklar sebebiyle biraz daha yavaşlarken bana doğru döndü, kar maskesinin ardından beni inceliyordu.

"Ben bir polisim." diye cevap verdi.

18

Lench, 4x4'ün gittiği yöne doğru bakarak, uzun saniyeler yağmurun altında kaldı. Bir şeylerin fena hâlde ters gittiğini biliyordu. Sonunda, silahını indirdi ve Lexus'una geri döndü. Kontağı çalıştırdığında, motordan inleme sesi geldi ve bir şeylerin takur tukur ettiğini duyabiliyordu. Bu onu kızdırdı. Lexus'u seviyordu. Hoş, rahat bir sürüşü vardı ve cüssesine uygundu. Şimdi onu tamir ettirmek zorunda kalacaktı. Hurdaya bile dönebilirdi. Biri bunu ödeyecekti. Ama önce tam olarak neler olduğunu öğrenmeliydi ve neden adamının kullandığı araç, o gelene kadar Tom Meron'ı tutmaları gereken yerden kaçıyordu?

Gittikçe daha da sinirlenerek, tekrar depoya sürdü. Arabadan berbat sesler geliyordu ve bu işi beceremediği gerçeğini kabullenemiyordu.

Park alanına girdi ve arabadan çıktı. Binanın arka kapısının açık olduğunu görünce, çok kolay gizlenebilen, sadece acil durumlarda kullandığı güçlü 45'lik mühimmatla donatılmış, kısa namlulu Heckler&Koch USP Kompakt silahını çıkardı. Favori silahı yaylı, on beş santimetrelik çelik ucu olan bıçağıydı; koluna takılıydı ve çok basit bir bilek hareketiyle aktif hâle gelebilirdi. Sadece bir kere kullanmıştı, İrlanda denizinin ortasında bir botun üzerinde hedef avıyla kavga ederken. Onu kara sulara attıklarında bir taş gibi batsın diye, kurbana ağırlık bağlamaya çalışıyorlardı ama piç kurusu şaşırtıcı derecede güçlü bir kavrayışla Lench'in boğazına sarıldı ve kurtulmayı başardı. Hedef, faydalı politik ve yasal bağlantıları olan boşbo-

ğaz bir çevreci aktivistti ve istenmeyen dikkati çekecek kadar da hoş görünümlüydü. Lench'in patronunun güney Dublin'in bâkir kıyılarına bir otel ve marina yapmak isteyen şirketini durdurmaya kararlıydı, bu yüzden de ortadan kaybolmalıydı. Genç ve formdaydı, aynı zamanda yarı profesyonel bir rugby oyuncusydu ama Lench yine de dört adama karşı tek başına olan ayakları kısmen bağlanmış adamın, boşuna verdiği mücadeleye şaşırmıştı. Ama muhtemelen bir Hollywood kahramanı gibi kötü adamlardan birini de kendiyle beraber götürmek istiyordu.

Her türlü kaybedecekti. Lench'in boynunu daha da sıkıp, nefes almasını zorlaştırınca, Lench ona gülümsedi, sol elini kaldırdı ve ani bir hareketle bileğini çevirdi. Bıçak kulağının arkasındaki yumuşak tenden beynine girdi. Kurbanın gözleri şokla açıldı, eli gevşedi ve yağlı güverteye kaydı. Onu soğuk suyun derinlerine gönderecekleri seramoni için canlı tutamamaları yazık olmuştu. Ona neden öldüğünü anlatan güzel bir mesaj verilmesini istemişti ama bu artık mümkün değildi. Yine de Lench böyle şaşırtıcı bir silaha sahip olduğu için minnettardı ve o zamandan beri bu bıçağı saklardı, mümkün olduğu sürece de üzerinde taşırdı.

Merdivenlerden çıktı ve içeri girdi. Hiçbir ses yoktu. Deponun kapısı yarı açıktı ve ilerideki ışıklar da yanıyordu. Yürüdü, ayak seslerinin çıkmasından hiç rahatsız değildi. Pusu yöntemleriyle eğitilmişti ve ne araması gerektiğini çok iyi biliyordu. Burada saklanılabilecek birkaç yer vardı ve herhangi bir pusunun kurulmadığını tahmin ediyordu.

Kapıda durdu ve aralıktan yerde yatan adamını gördü, kar maskesi hâlâ başındaydı. Hareket ederek garip sesler çıkarıyordu ve fiziğinden Lench onun Mantani olduğunu anladı.

İlk defa korkuya benzer bir duygu hissetti. Aslında duygusu tam olarak bu değildi, daha çok hayal kırıklığı ve endişenin

karışımıydı. Başarısızlığa uğratmaktan en çok korktuğu adamı başarısızlığa uğratıyordu.

Sonra öfkelendi. Soğuk ama yoğun bir öfkeydi, yüz hatlarını geren, gözlerini küçülten ama kontrol edilebilir bir öfke. O an verdiği enerjiyi nerede ve nasıl kullanacağını biliyordu.

Kapıyı o kadar sert tekmeleyerek açtı ki kapı duvara çarptı, sonra içeriye doğru yürüdü, kimsenin onu beklemediğinden emin olmak için gözleriyle sağı solu kolaçan etti ve direkt Mantani'nin yanına gitti. Yaralı adamın inlemeleri şimdi daha yüksekti ve oturmaya çalışıyordu. Lench bunu bilerek yapıp yapmadığından şüphelendi ne kadar yara aldığını göstererek cezadan kurtulabilirdi. Bunun işe yaramayacağını bilmeliydi ama birçok insan korkudan bu yola başvurabilirdi.

Eğildi ve Mantani'nin çenesinden tutup ayağa kaldırdı. Onu çevirdi ve kolu boğaz hizasına gelecek şekilde sabit tuttu, bıçağın olduğu kolunu kullanıyordu. Maskenin arkasında, Mantani'nin kahverengi gözleri korku doluydu ve büyümüştü ki öyle olmalılardı. Patronu başarısızlığa uğramaktan hoşlanan bir adam değildi.

Lench cüssesi ve fiziksel gücüyle çelişen meraklı tiz bir sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

Nefes nefese, "Daniels." dedi. "Piç kurusu ona bakmıyorken silahıyla kafama vurdu... tutsakla kaçtı... Hemen seninle konuştuktan sonra. Üzgünüm..."

Eğer Lench içgüdülerinin hemen onu yönlendirmesine izin veren bir adam olsaydı, hemen orada bıçağını Mantani'nin üzerinde kullanırdı. Mantani'nin korkmuş olduğunu görebiliyordu. Her şey bir tarafa, o bıçak en son kullanıldığında gemide olanlardan biri de oydu. Ama Lench içgüdülerini bastırmayı biliyordu. Mantani bir hata yapmıştı ama sonra bir hata daha yaptı. Daniels'ı asla kiralamamalıydı. Adam kiralık bir katil olarak kullanılmak için fazla zekiydi ve belli ki güvenilmezdi.

Ama Lench'in onun adına öldürmesi için güvenebileceği çok adamı yoktu. Birini pişmanlık veya vicdan azabı çekmeden öldürmek, aynı zamanda emirleri anlayıp uygulamak özel bir insan olmayı gerektiyordu. Bunların soyları nadirdi ve Mantani onlardan biriydi. Ondan şu anda kurtulmak zarar verirdi.

Lench sessizce, "İşleri batırdın." dedi. Konuşurken, Mantani'nin nefes alışverişi zorlaşana kadar, çalışanın boğazındaki eli daha da sıkılaştı.

"Lütfen efendim... Nefes alamıyorum..."

"Sana iyi para ödüyorum Mantani. Hiçbir umudu ve beklentisi olmayan bir sabıkalıdan daha iyi. Bu nedenle biraz güvenilirlik bekliyorum. Bu akşam sen bana bunu vermedin. Yine hata yaptın ve gözlerin kanayana kadar senin üzerinde çalışacağım. Anlıyor musun?"

Mantani başını sallayabildi ve Lench onu bıraktı, tüm ağırlığıyla yere düşmesine izin verdi. Düştüğü yerde yattı ve Lench arkasını dönüp giderken, o da az önce sıktığı boğazını eliyle ovdu.

"Arabama git ve beni orada bekle." diye emretti. "Özel bir telefon görüşmesi yapmam lazım."

Mantani odadan çıkıp da, Lench onun aşağıya inen adımlarını duyduğunda, cebinden telefonunu çıkardı ve hiç istemediği bir görüşmeyi yapmak üzere telefonda bir numara çevirdi.

Bir dakika kadar çaldıktan sonra, telefona cevap verildi. Arkada kadın kahkahasının da karıştığı bir uğultu vardı. Bu patronun karısı olmalıydı. Belli ki yine içiyordu. Tüm o gürültünün üzerine patron iki kelime söyledi: "Buldun mu?"

"Bir problem oldu."

"Bekle dışarı çıkayım." Muhtemelen otuz saniyelik bir sessizlik oldu, kapıların açılıp kapanma sesi duyuldu. Sonunda

arkadan gelen ses kayboldu. "Problem ne kadar kötü?" diye sordu patron.

"Halledilebilir. Hedefi kaybettik." Operasyon prosedürü gereği Lench telefonda asla isim vermezdi.

"Bunun halledilebilir olduğundan emin misin?"

"Arabalarımızdan birini aldı." diye cevap verdi Lench, tabii adamlarından birinin ona yardım ettiğinden bahsetmedi, "Ama onu takip edebiliriz."

"Nasıl?"

"Üzerinde izleme cihazı var. Eğer şanslıysak, bizi hedefe götürecektir."

"İşi şansa bırakmak istemiyorum." dedi patron ve ilk defa sesinde azarlama belirtisi vardı. Lench'e karşı her zaman sorgusuz bir nezaket ve şefkatle davranmıştı; sanki hiç sahip olmadığı oğlu gibiydi ve Lench'in ona sadık olmasının en önemli sebebi de buydu. Bu sebeple azarlama onu afallatmıştı.

"Endişelenme. Onu yakalayacağız. Yemin ediyorum."

"Ve yakaladığında, konuşturduğunuzdan emin olun. Olayları en kısa zamanda sonuçlandırmalıyız."

"Konuşacak." dedi Lench, eldivenli büyük ellerinden birine bakıp, parmaklarını tek tek kırdığını hayal ederken. "Önce bağıracak. Sonra konuşacak."

19

Taştan yapılmış blokların olduğu, teraslı evlerin bulunduğu sessiz bir caddeden geçerken kurtarıcıma, "Bu arada, kar masken hâlâ yüzünde." dedim.

"Oh evet." Tek bir hareketle maskesini çıkarıp koltukların arasına attı ve altından otuzlarında, zayıf bir atletin özelliklerine sahip, orduda çalışmış izlenimi veren biri çıktı.

"Peki..." dedim ona bakarken, "Eğer sen bir polissen, nasıl beni vuracak noktaya geldin?"

"Vurmayacaktım. Blöf yapıyordum. Hiçbir şekilde tetiği çekmezdim. Ben seni korumak için buradayım." Başka bir yola sapmadan önce, dikiz aynasını tekrar kontrol etti, bizi kovalayan kişinin peşimizde olmasından hâlâ endişeleniyordu.

Adının ne olduğunu sordum.

"Daniels." diye cevap verdi. "Senin için gelen adamın altında gizli polis olarak çalışıyordum. Lench. Onun başka adını bilmiyorum ama tek bildiğim onun soğukkanlı bir katil olduğu. Bu sebeple seni kurtardım."

Beni arabaya nasıl soktuğunu hatırlayınca, öfkeyle, "O caddede benim bağırsaklarıma tekme attın." dedim.

"Bunu gizli görevli olduğum için yaptım. Rolümü oynuyordum. Ben bir zamanlar, bir çete üyesini diz kapağından vuran, eski silahlı bir soyguncuyu oynuyordum. İşler kötüye gittiğinde polis olmam çok zor."

"Acıtıyor."

"Bunun için üzgünüm." dedi ama pek de üzgün görünmü-

yordu. Aslında tüm olaylar karşısında, sanki bir gecede yaşanan bu kaçırma ve işkence etme normalmiş gibi ki gizli görevinde sanırım normal, çok soğukkanlı duruyordu.

Yine de ondan emin değildim. Bir polis olabilirdi ama bir düzenbaz da olabilirdi. Çok fazla kötü adam olduğunu anlayacak kadar, bu tiplerden fazlasına rastlamıştım bugün.

"Biliyorsun, tüm bunları ayarlamak aylar sürdü." dedi önündeki yola bakarken, "Ve şimdi patladı. Müdürlerim memnun olmayacak." Ses tonu sanki suçlu benmişim gibi çıkıyordu.

"Üzülmediğim için beni bağışla." dedim. "Altı saat önce normal bir hayat yaşıyordum. Şimdi bir sebeple; hiç tanımadığım insanların beni neden öldürmek istediğini ve karımın neden kayıp olduğunu anlayamıyorum."

"Büyük kötü dünyaya hoş geldin Bay Meron."

"Adımı nereden biliyorsun?"

Boş boş kıkırdadı. "Gerçekten çok şey öğrenmen gerekecek."

Bu cümlede doğruluk payı vardı ama beni güncelleyecek olanın o olup olmadığını merak ettim. Sol tarafımızda çorak bir arazi olan başka bir yola saptı. Huzursuz olmaya başladım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Şey..." dedi, elini ceketinin cebine sokup bir paket Marlboro Light çıkarırken, "Peşinde olduğumuz şey hakkında bir şey bilmediğin konusunda doğru söylediğini düşünüyorum." Sigaralardan birini ağzına aldı ve araba çakmağını aradı.

"Doğruyu söylüyorum. Ben de bir sigara alabilir miyim?"

Paketi uzattı, bir tane aldım ve dudaklarımın arasına koydum. "Peki, tam olarak neyi aradığımızı söyleyecek nezaketi gösterebilir misin?"

Araba çakmağı attı ve bana vermeden önce kendi sigarası-

nı yaktı. On yıl aradan sonra ilk sigaramı yaktım ve derin bir nefes çektim. Hafif başım döndü ama zaten bugün birçok kez böyle hissetmiştim. Sorumu tekrarladım.

"Şey, sorun da bu. Ben de ne olduğunu bilmiyorum. Mantını de bilmiyor. Sadece seni oraya götürmemiz istendi ki Lench seni sorgulayabilsin. Sanırım onun "ne" olduğunu o biliyor.

Başımı salladım, kafam çok karışmıştı ve sigaradan bir fırt daha çektim. Tadı garipti. "O zaman şimdi ne yapacağız?"

"Ne mi yapacağız?" diye tekrar etti, "Karını bul. Çünkü sen bilmiyorsan, o ne olduğunu ya da nerede olduğunu biliyor."

20

Bolt ve Mo, dokuza beş kala bara geldi. Bar, Highgate'in ana caddesine çıkan yerleşim yerindeydi. Burası, her yeri ele geçiren ve hangar büyüklüğünde barları olan, daha büyük ve daha önemli zincirlere yer açmak için yavaş yavaş kapatılıyordu. İçerisi, üzeri sigara yanıklarıyla dolu, solmuş şarap rengi halısıyla ve uzun zaman önce krem renginden nikotin lekeli kahverengi ile sarı karışımı bir renge dönüşmüş duvarı ve tavanıyla eski püsküydü. Masalar, bir dizi bira çeşmesinin yer aldığı barın etrafına U şeklinde dizilmişti. Barın arkasında,duvarlarla aynı renk tene sahip parlak bıyıklı sopa gibi ince çok eskiden kalma bir barmen vardı. Cumartesi akşamı bu saatte bile sessizdi. Birbirlerini tanıdıkları belli olan daha yaşlıca adamlar, bar sandalyelerine oturmuş barmenle sohbet ediyorlardı, masaların üçte biri de aynı yaşlarda çiftler tarafından doldurulmuştu.

Hemen köşede, gözle görülür yerdeki büyük bölmede, görmek için geldikleri kadın oturuyordu. Onları gördü ve başıyla selam verdi, içkilerini alırlarken bekledi: Bolt için bir portakal suyu ve limonata, daha başka bir şey almak isterdi ama iki polisin de alkollü olması iyi görünmezdi ve resmi olarak izinli olan Mo için de bir Becks aldı.

Tina Boyd yirmilerinin sonlarında çekici bir kadındı ama geçtiğimiz aylarda yaşananlar güzelliğini gölgelemişti. Polis dergisindeki fotoğrafta gösterişli bir şekilde yapılmış saçları şu anda cansız püsküller hâlindeydi, gözlerinin altı şişmiş ve yorgundu. Mütevazı bir şekilde giyinmişti; düz beyaz bir bluz,

lacivert bir hırka ve kot, herhangi bir takı takmamış, makyaj yapmamıştı. Bolt gülümsemesinin zorlama olmadığı ama her zamanki gibi de olmadığı belli diye düşündü.

Bolt ve Mo kendilerini tanıtarak ona katıldılar. Mo sigarasını çıkardı ve Tina'nın önünde açık bir paket görünce ona da ikram etti.

Sigarası yakılınca Bolt, koltuğunda öne doğru eğildi ve hemen işe koyuldu. "Evet elinde bizim için ne var?"

Tina yarım dolu şarap bardağını kaldırdı ve büyük bir yudum aldı. Bolt tırnaklarının yenmiş olduğunu fark etti, kenarlarda kırmızı deriler kalmıştı. Polis Dergisi'ndeki fotoğrafta ne kadar güzel bir şekilde manikürlü olduğunu hatırladı.

Direkt, "Davanızda ne kadar ilerlediniz?" diye sordu. "İntihar gibi mi görünüyor?"

"Şu anda resmi olarak öyle görünüyor ama daha önce de söylediğim gibi, bu akşam ona yakın birinin öldürüldüğü suç mahallindeydik ve bu da bizi şüphelendiriyor."

"Şüphelenmelisiniz." dedi.

"Kurbanımızı tanıyor muydun?" diye sordu Mo.

"Başyargıcı?"

Kafasını salladı. "Tanımıyordum ama onun hakkında kimsenin bilmediği bir şey biliyorum." Sigarasından bir fırt çekti. "Baştan başlayayım. Eski erkek arkadaşım John Gallan'a olanları biliyorsunuz."

İkisi de başıyla onayladı ve Mo olanlar hakkında çok üzgün olduğunu söyledi.

"Geçen sene Noel'den hemen sonra, John biraz garip davranmaya başladı ve belli ki kafasında bir şeyler vardı. İlişkimiz gittikçe ciddileşiyordu ve ne olduğunu sorduğumda bana her şeyin yolunda olduğunu söyledi. İstediği zaman dudaklarını mühürlerdi ama ben yine de endişelendim. Birbirimizden sır

saklamazdık ya da en azından ben öyle düşünüyordum ama haftalar geçtikçe ben daha çok endişelenmeye başladım. Hâlâ garip davranıyordu ve ben neden olduğunu anlayamıyordum. O dışarıdayken dairesine girip eşyalarını bile karıştırdım." Onlara mahcup bir bakış attı. "Genelde böyle paranoyak değilimdir ama dürüst olmak gerekirse, bir ilişkisi olduğunu düşündüm."

İç çekti.

"Her neyse, Ocak ayının sonlarına doğru bir akşam, yemek yemek için dışarı çıktık ve yemeğin ortasında ona bir telefon geldi. Özür diledi ve dışarı çıktı, geri geldiğinde gerçekten sarsılmıştı. O son noktaydı, yeteri kadar dayanmıştım. Başka bir kadın olduğundan artık emindim ve bunu dile getirdim. Tepkisine şaşırmıştım. Çok sessizce ve ciddi bir şekilde birkaç hafta önce bilinmeyen bir kaynaktan, bir suçla ilgili çok önemli bir bilgi aldığını söyledi. Gerekli güvenlik tedbirlerini alana kadar konuşamamıştı; Scotland Yard'ın en yüksek kademelerinden bir irtibat subayıyla tartışma hâlindeydi. Arayan irtibat subaylarından biriydi ve John'un huzursuz olmasının sebebi, telefonun diğer ucundaki adamın araştırmalarının sonucunda bu konuyu daha fazla irdelemeyeceklerini söylemesiydi. Ayrıca ona konu hakkında kimseyle konuşmaması gerektiğini eğer konuşursa, resmi sırları ifşa etmiş olacağını söyledi. Doğal olarak üzülmüştü ve bana daha önce anlatmadığı için özür diledi, bu onun tipik bir özelliğiydi. Onu haksız yere başka bir ilişkisi olduğuna dair suçlamama rağmen, yine de sonunda o özür diledi."

Sigarasından yine bir nefes aldı ve dumanı, havuzda oynayan köpeklerin fotoğrafının asılı olduğu duvara doğru üfledi. Geçmişin perdelerini tekrar aralarken, yüzünde çok derin bir pişmanlık ifadesi vardı. Bir anlığına ağlayabileceğini düşündüm ama sonra Tina'nın yüzü yine ifadesizleşti. Devam etmeden önce biraz daha şarap içti.

"O anda bile bana anlatmak istemedi. Hakkında soruşturma açılmasından korktuğundan değil –o tür tehditler onu endişelendirmezdi– çok fazla dürüst olduğundan. Hiçbir şey söylenmemesi gerektiği iletilmişti bu yüzden söylemeyecekti. Ruh hâlinin iyi olmadığı çok belliydi ama eve gidip açtığımız bir şişe şarabın dibini gördükten sonra konuşmaya hazırdı.

Sigarasından son nefesi çekti ve küllükte söndürdü.

"Söylemek zorunda olduğu şey... Dürüst olmak gerekirse o anda inanılması güç bulmuştum." İlk defa, ikisinin de gözlerinin içine bakmak için kendini zorladı. Onunkiler karanlık ve boştu, yansıttıkları acı elle tutulur bir acıydı. "Neredeyse bana hiç söylememiş olmasını dileyecektim."

Masada birkaç saniyeliğine sessizlik oldu. Bardan bir kahkaha yükseldi. Sadece birkaç metre uzakta olmasına rağmen, uzaktan geliyormuş gibiydi. Bolt içgüdüsel olarak söyleyeceği şeyin soruşturmalarıyla ilgili ve kötü bir şey olduğunu hissediyordu. Ne o ne de Mo Tina'yı konuşturmaya çalışmadı. Sadece beklediler.

"Bana, bildiğinden emin olduğum ama hiçbir zaman adını söylemediği bir adamın, 1990'ların sonunda güneydoğu İngiltere'de aktif olan bir pedofili zinciri hakkında bilgilerin yer aldığı ve bu zincirde yüksek mevkilerde yer alan adamların isimlerinin bulunduğu bir dosya verdiğini söyledi. Bu adamlardan oluşan grup 1998'de bir genç kızı öldürmüş ve hemen sonra cesedini Dorset'te bir göle atmış. Bu kızın cesedini saklamaya çalışırken ona yardım eden insanlar da geçen sene Londra'da işlenmiş bir dizi cinayetten sorumlu tutulmuşlar, partnerim Dedektif Simon Barron'ın bıçaklanması dahil."

Bu sebeple Tina Boyd'a Kara Dul deniyordu. Etrafındaki insanlar hep ölüyordu.

"Onun ölümü sırasında Dedektif Barron'la bir dava üzerin-

de çalışıyordunuz. Bu pedofili zinciriyle ilgili hiçbir şey bulamadınız mı?" diye sordu Bolt.

"Hayır. Dedektif Barron'ın ölümü resmi olarak çözülmedi ve bu bir grup insanın var olduğuna dair kanıt hiç bulunamadı. Ama John"un bahsettiği dosyada, birçoğu gizemli bir şekilde geçen sene ölen bu insanların isimleri yazılıydı. Sizin intihar kurbanınız Tristram Parnham-Jones da bu listedeydi."

Bolt şok oldu. Aynı şoku yaşadığı çok net olan Mo'ya baktı. "Parnham–Jones'tan, başyargıçtan bahsediyorsun?" Bolt böyle olduğunu biliyordu ama sormak zorunda hissetti.

Sanki zekası sorgulanıyormuş gibi soğuk bir şekilde, "Evet." dedi. "Sizin intihar kurbanınız. Belli ki 1998'de kızın cinayetine bulaşmış."

Mo, "Parnham-Jones'u suçlayan herhangi bir delil var mı?"

"Dosya, kızın mezarının yerini ve kimliğini tam olarak gösteriyor. İsim o sıralarda kaybolmuş bir kızın ismiyle aynı ama irtibat subayı John'a, gölde yapılan araştırma sonucunda hiçbir şey bulamadıklarını söyledi."

Bolt koltuğunda öne doğru eğildi. "Peki böyle olduğunu söylemiyorum ama bu dosyanın özenle hazırlanmış bir tuzak olması mümkün mü?"

"O zaman tabii ki bunun mümkün olacağını düşündüm. Gerçekten çok saçma bir suçlamaydı. John'un bana söylediklerinden anladığım kadarıyla Scotland Yard bu işle ilgilendi ve gölü aramak için harekete geçti ama bu olayı kanıtlamak veya olmadığını göstermek için daha fazla kaynak ayırmamaya karar verdi. Sanırım onlar da bir düzmece olduğunu düşündü. Ama John bunun doğru olduğuna inanmıştı ve o bir aptal değildi, sizi temin ederim."

"Onun geçmişi hakkında biraz bilgim var." dedi Bolt, "Bu yüzden yaptığının farkında olduğundan eminim."

Tina zoraki gülümsedi ama yüzünde yine her zamanki gibi soğuk bir ifade vardı.

Mo, "Sen hiç dosyayı gördün mü?" dedi.

Başıyla hayır dedi. "Görmek istedim ama o görmemi istemedi. Yapılacak hiçbir şey olmadığını, bu yüzden görmemin anlamsız olacağını söyledi. Sanırım Scotland Yard'ın devam etmek istememesi onu üzmüştü. Bence Parnham–Jones yüksek profilli biri olduğundan, Scotland Yard'ın da bazı şeyleri kapattığını düşünüyordu."

Bolt yüksek sesle içini çekti. "Kesinlikle öyle düşündü. John tek başına araştırma yapmaya devam etti mi?"

"Emin değilim. Üzerine kara kara düşündüğü kesin ve unutamadı ama başka ne yaptığını bilmiyorum ya da ne yapmış olabileceğini. Bildiğim tek şey bunun ilişkimize zarar verdiği, Şubat'ta birbirimizi daha önce gördüğümüzden daha az görmeye başladık. Ülkemizde başyargıcın karıştığı bir olayın, genç bir çocuğun ve bir meslektaşımın ölümüyle sonuçlanmış olduğu gerçeği hiç hoşuma gitmiyordu ama erkek arkadaşımın da bunu takıntı hâline getirmesini istemiyordum. Ben gerçekçiyim. Sınırlarımı bilirim. Kötü insanların işledikleri suçların yanına kalmasını istemem. Ama aynı zamanda deliller güçsüzken onları lanetlemek de istemem. Ve bu davada neredeyse delil yoktu." Durdu. "Ama şimdi geriye baktığımda, bir şeyler yapmalıydım diye düşünüyorum."

Onu teselli etme ihtiyacı duyan Bolt, "Ama ne yapabilirdin ki?" diye sordu, yüzündeki acı onu beklediğinden daha çok etkilemişti.

"Bilmiyorum, tek bildiğim, John restoranda o konuşmayı yaptıktan bir ay sonra öldü."

"İntihar etti, değil mi?"

"O mahkemenin kararı, evet."

"Ama sen inanmıyorsun?"

"John intihara meyilli biri değildi. Üzerine titrediği genç bir kızı vardı. Onu asla arkasında bırakmazdı. Ona karşı çok büyük sorumluluk duyuyordu. İntihar edecek biri değildi. Siz, geride kalan insanlar hep öyle söyler demeden önce, ben o tip insanları tanıyacak kadar uzun süre polistim. İşaretleri görürdüm."

"Kara kara düşünüyordu dedin." diye araya girdi Mo. "Acaba..." Birkaç saniye söyleyeceklerini düşündü. Mo gerektiğinde her zaman bir diplomat gibi davranırdı. "Acaba belirtileri görmüş ama ciddiyetinin farkına varmamış olman mümkün mü?"

"İntihara meyilli davranmıyordu. Bu davaya karşı takıntılıydı ve ellerinin bağlı olması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama bunun için asla kendini öldürmezdi. Bundan eminim."

Bir yudum daha şarap aldı ve Bolt ellerinin titrediğini fark etti. Birden aklına bir fikir geldi.

"Ölümünün gerçek sebebi neydi?"

"Aşırı uyku ilacı alımı." diye cevap verdi. "Ve bu da başka bir şey: Asla uyku ilacı almazdı."

Mo ve Bolt birbirine baktı. Tina hemen Parnham-Jones'un nasıl öldüğünü sordu.

Bolt iç geçirdi. "Kayıt dışı ve gerçekten kayıt dışı."

Tina anladığını göstermek için başını salladı. "Uyku ilacıydı. Daha net söylemek gerekirse Dilantin."

Tina derin bir nefes aldı. "Bingo."

"John'un da mı aşırı dilantinden öldüğünü söylüyorsun?"

"Evet." dedi. "Tam olarak bunu söylüyorum."

Bir şimşek daha çaktı Bolt'ta. "Bir not bıraktı mı?"

"Bıraktı. Kısa iki satır."

"El yazısı mı bilgisayardan mı?"

"Bilgisayardan."

"İmzalanmış mı?"

Tina başıyla evet dedi. Parnham-Jones'un mektubu imzalanmamıştı ve Bolt'un ilk hissettiği heyecan birazcık kaybolmuştu.

"İmza sahte miydi?"

"Hayır." dedi tereddütle, "İmzayı gördüm. Onun el yazısına benziyordu. Ama mektupta yanlış olan bir şey vardı. Kelimeler. Kelimeler sanki..." Doğru kelimeyi bulmak için bir süre düşündü. "Onu anlatmıyordu. Asla şöyle bir şey demezdi: Üzgünüm hayatın acısına dayanamıyorum. Ve daha uzun yazardı. Yaptıklarını açıklardı ve mutlaka kızı Rachel'a bir gönderme yapardı veya özel olarak ona bir not bırakırdı." Birden konuşmayı kesti ve ikisinin kendisine çok dikkatli baktığını gördü. "Ne oldu?" diye sordu. "Neden ikiniz de bana o şekilde bakıyorsunuz?"

Heyecan geri dönmüştü ve hızla Bolt'un tüm bedenini sarıyordu. "İntihar notunun kelimelerini tam olarak hatırlayabiliyor musun?" diye sordu, ses tonunu kontrol etmeye çalışarak.

Tina başka bir sigara daha yaktı ve kafasını toparlamaya çalışırken bakışlarını masaya indirdi. "Defalarca okudum." dedi sonunda, "Bu yüzden evet, içeriği hatırlıyorum. Size söylediğim gibi çok uzun değildi. "Bu mektup tüm sevdiklerime. Üzgünüm ama bu hayatın acısını kaldıramıyorum. Dünyanın problemeleri bazen katlanamayacağım kadar ağır oluyor. Sevgiler..." ve sonra resmi imzasıyla imzalamış ki yine bu ona göre bir şey değildir. Notlarını hep "John" diye imzalar.

Bolt Mo"nun derin bir nefes aldığını duydu. O da derin bir nefes aldı. Kelimeler, Parnham-Jones öldüğünde, yatağının yanındaki komidinin üstüne koyduğu mektuptakilerle aynıydı.

21

Onu anlamaya çalışarak Daniels'dan gözlerimi ayırmadım. Trafik ışıklarında durduk. Çok yağmur yağıyordu.

"Neden karımı bulmanda sana yardımcı olacakmışım?" diye sordum.

"Çünkü..." dedi koltuğunda dönüp gözlerini bana dikerek, "Şu anda olanlar hakkında hiçbir şey bilmediğine inanan tek kişi benim. Tüm dünya senin peşinde, alabileceğin her yardıma ihtiyacın var ve şu anda o yardım benim."

Derin bir nefes aldım ve kırmızılar yeşile dönüp biz hareket ederken sigaramdan derin bir nefes çektim. Tadı ilk başta olduğundan daha iyiydi. Ama yine de ilk gençlik yıllarımda neden günde yirmi beş tane içmiş olduğumu açıklamıyordu. Dışarıda bir Londra gecesinin ıslak sokaklarında ilerliyorduk, tüm seyahat bir kabus gibiydi.

"Lench kim?" diye sordum "Ve neden benim gibi bir adamın, Tanrı aşkına lanet olası bir yazılım satışçısının onun istediği şeye sahip olduğunu düşünüyor?"

"Lench, bir kiralık katildir. Dört cinayet ve iki kaybolma ile ilgili peşindeyiz. Bunlar sadece bizim emin olduklarımız. Yirmi kadar ölümde parmağı olabilir."

"Tanrım! Bu zamana kadar nasıl tutuklanmadı?"

Daniels'in dudakları ince bir gülümseme halini aldı. "Polise gerçekten insanı duygulandıran bir inancın var değil mi?"

"Ne? Senin yok mu? Harika!"

Bugün kesinlikle fikirlerimin çürüdüğü bir gündü.

"Tüm bunları biliyoruz." diye devam etti. Benim iğneleyici sözlerimi göz ardı ederek, "Ama sorun Lench'in çok dikkatli olması. Hiçbir işi yarım bırakmaz, genellikle ceset bile göremezsin ve kullandığı insanlar tamamen güvendiği, kendini ona o kadar adamış insanlar ki asla bir mahkemede onun aleyhine tanıklık etmezler. Aslında şimdi bile onun gerçek kimliğini bilmiyoruz. Bu yüzden içeriye birini sokup onun hakkında delil toplamak zorundasın."

"Onun bir kiralık katil olduğunu söylüyorsun. Kim için adam öldürüyor?"

"Birçok projede yer alan, genelliklede yasal olanlarda yer alan çok zengin bir iş adamı için çalışıyor. Sana adını söyleyemem çünkü adını duymuş olabilirsin ama kokain ve eroin işiyle başladı. Paralarını istiflemektense emlağa yatırım yaptı, sonra da inşaat işine girdi. Yani mülkleri satın almaktansa inşa etmeye başladı. İnanılmaz derecede başarılı oldu ve bunun ana nedenlerinden biri de uyuşturucu kaçakçılığı yaptığı dönemlerdeki metotlarına sadık kalmasıydı. Planını engelleyen ne olursa ya rüşvet verdi ya da bu işe yaramazsa Lench ve adamlarına problemi ortadan kaldırttı. Biz yıllardır bu kişinin peşindeyiz ama eylemden o kadar uzak duruyor ki, onu yakalamanın tek yolunun Lench hakkında sağlam deliller edinmek ve ipleri çeken hedef adama karşı ifade vermesini sağlamak olduğunu anladık. Ve şimdi birden her şey allak bullak oldu."

Bu bilgi benim durumumu netleştirmedi. "Benim ile ilgili bir şey söylemedin. Nasıl birdenbire hedef hâline geldim?"

"Altı aydır Lench'in ekibindeyim ve küçük işler yapıyorum. Borcu olanlara ya da oyunu doğru oynamayanlara birkaç tehdit o kadar ama gerçekten tam içerde değilim. İçeride üç ya da dört insan var. Mantani onlardan biri ve ben onun için çalışıyordum. Son zamanlarda benim biraz daha içlerine gir-

neme izin verdiler. Birkaç kez Lench ile karşılaştım ve beni onaylıyor gibi görünüyordu ama gene de bir yabancı olarak düşünülüyordum, en azından bu sabaha kadar. Mantani ve beni Lench'i görmemiz için çağırırlar, acil durum var derler, hazır olda telefondan gelecek emirleri beklememizi isterler. Hiçbir koşulda ulaşılamaz olamayız, tuvalete bile gidemeyiz. Mantani'yi bana söylemek istemediği birkaç şeyi söylemek için biraz geride tutar ama sonra Mantani emirlerin Lench'in patronundan geldiğini ve başı dertte olanın o olduğunu ağzından kaçırır. Bir şey bulması gerekmektedir. Ne olduğu hakkında ne benim ne de Mantani'nin hiçbir fikri yoktur ama ikimiz de onun biri tarafından saklandığını ama ne pahasına olursa olsun bulunması gerektiğini biliriz."

"Ve bu yüzden mi benim peşimdeler? Bende olduğunu mu düşünüyorlar?"

"Emirleri saat altıda aldık, seni izlemek ve Lench'in ne bildiğini öğrenebileceği güvenli bir yere getirmek zorundaydık. Bu yüzden sorunun cevabı: Evet, Lench ve patronu istediklerinin sende olduğunu düşünüyor. Sanırım Mantani, Lench gelmeden senden bilgiyi almak istedi. Böylece alkış alacaktı."

Mantani'nin beni sorgulama biçimini düşündüm, bir kere bile neyi aradığını anlatmadı ve Daniels'in hikâyesinin mantıklı olduğuna karar verdim. Ama bu beni korkunç bir sonuca götürdü. Nerede olduğunu bilmiyordum, peki Kathy biliyor olabilir miydi?

"Talimatlarımız çok netti." diye devam etti Daniels. "İstediğimiz adam sendin. Tom Meron. St Mary's Close iki numarada yaşıyorsun değil mi?"

Yavaşça başımı salladım. "Bu benim adresim." Evimde gördüğüm adamı ve saat 3:01'de beni arayan eski dostum Jack Calley'i düşündüm. Ona Jack'in ölümü hakkında ne bildiğini sordum. "Hiçbir şey." diye cevap verdi omuzlarını silkerek.

"Bu adamı hiç duymadım." Yorgun bir şekilde iç geçirdim. "Yani Lench istediğini bulana kadar peşimden gelmeye devam mı edecek?"

"Senin ve karının."

"Karımın onun elinde olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Sanmam; öyle olsa duyardık ama sana şunu söylemeliyim ki Tom, şu anda onu arıyor ve bizim karını bulmamız şart."

"Sonra ne?"

"Sonra polis koruması altına gireceksiniz."

"Polis benimle hâlâ bu öğleden sonra üniversitede işlenen cinayeti konuşmak istiyor. Vanessa Blake adında bir kadın bıçaklanarak öldürüldü. Karımla çalışıyordu. Onun hakkında herhangi bir şey biliyor musun?"

"Bildiklerimi sana anlattım, başka bir şey yok. O cinayet ile bir ilgin yok değil mi?"

"Tabii ki yok, sana anlattım. Ben lanet olası bir yazılım satışçısıyım."

"O zaman endişelenecek bir şey yok."

"Polis gitmeme izin verdi ama sanırım bir hata yaptılar çünkü karakoldan çıktıktan sonra beni kovaladılar. Bu size rastlamadan birkaç dakika önceydi."

"Karın nerede Tom?"

Birden sırtımda bir ürperti hissettim, bir şey yanlıştı. "Eğer polisin beni tutukladığından haberin yoktu ise bu akşamüstü nerede olacağımı nasıl bildin?"

Cevap vermek için bir saniye bile kaybetmedi. "Mantani'ye bir telefon geldi. Seni merkeze kadar izlemişlerdi. Yakınlarda beklememiz söylendi. Sonra senin serbest bırakıldığını söyleyen bir telefon daha aldı."

"Aman tanrım o zaman içerde bir adamları mı var?"

"Kuzey Londra ana hedefimizin merkez üssü. Kökleri burada ve yaklaşık yirmi beş yıldır bu sokaklarda iş yapıyor. Bu zaman içerisinde polisin içinde bulunduğu çok iyi kontaklarla iletişim ağı kurdu. Açık açık söylemek gerekirse şehrin bu bölümünde güvende değilsin. Seni ve Kathy'i daha güvenli bir yere götürmemiz gerekiyor. Böylece adamlarım size göz kulak olabilir."

"Ve senin adamların kim?"

"NCS." diye cevap verdi. "Milli Suç Ekibi. Guardians olarak tanımlanan, alanında uzman gizli bir ekip. Bizi web sitesinde herhangi bir yerde bulamazsın. Bizim işimiz tamamen gizli."

"Çok James Bondvari. Ve bu benim size güvenmem gerektiği anlamına mı geliyor? Kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı bir ekip için çalıştığına inanmalı mıyım?"

Ateş püsküren gözlerle bana baktı. "Gitmene izin vermemi mi istiyorsun Tom? Şuraya çekip sana hoşça kal mı diyeyim? İstediğin bu mu? İyi o zaman yapacağım ama iyi bir dinleyici olmadığın için tekrar hatırlatmama izin ver: Senin gibi bir adam, karının peşinde olan adamlara beş dakika bile karşı koyamaz."

Konuşurken arabayı yolun kenarına çekti. Hâlâ yağmur yağıyordu ve şu anda başka bir ikametgâh yerindeydik. Bu sefer Logo evlerinin tüm estetik güzelliğine sahip modern, az katlı, aynı materyalden yapılmış gibi görünen binalar ağırlıktaydı. Sokak tenhaydı.

Sertçe, "Benim istediğim şey..." dedim, "Söylediğin kişi olduğunu ispatlayan bir kanıt."

Gülümseyerek beni şaşırttı. "Israrcı olacağını düşünmüştüm." diyerek motoru durdurdu ve arabadan çıktı. "Birkaç dakikalığına gidiyorum." diye ekledi, "Sonra geri döneceğim.

Eğer çıkmak ve kaçmak istiyorsan, işte sana fırsat. En yakın metro yolun sonunda ve ışıklardan sonra ilk sağda ama unutma, tek başına olacaksın."

En yakındaki apartmandan anahtar kullanarak içeri girdi ve gözden kayboldu. Beni karanlıkta, yağmurun ritmik bir şekilde yağışını dinlerken yalnız bıraktı. Tek başıma hiçbir şansım yoktu. Karşı karşıya olduğum insanlar, hiçbir ceza almadan ya da medyanın dikkatini çekmeden birçok kez cinayet işlemiş. İnanması çok zordu ama bugün o kadar çok şey olmuştu ki... Beni yakalamaya çalışan insanlar ceza almadan hareket ediyordu, kiralık katilleri ve polisin içinde adamları vardı. Daniels'ın da söylediği gibi, arkadaşım da yoktu ki bu arabanın kapısını açıp, çıkamamamın ana nedeniydi. Diğer bir sebepse gidecek yerimin olmamasıydı, bu yakalanmaktan daha endişe verici bir duyguydu.

Birdenbire, bir saat önce serbest bırakıldığımdan beri Kathy'i aramaya çalışmadığımı fark ettim. İşe yarayacağından şüpheliydim ama yine de denedim. Arama direkt mesaja düştü ve yine hayal kırıklığına uğradım. Kayınvalidemi arayıp, çocukların nasıl olduğunu sormayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Onu telaşlandırmanın bir anlamı yoktu ve onunla güvende olduklarından emindim. Kimse onların orada olduğunu bilmiyordu ve Irene benimle aynı soyadı taşımadığı için onu bulmak çok zor olurdu.

Dışarı baktığımda, Daniels'ın, telefonda konuşarak arabaya doğru yürüdüğünü gördüm. Gözlerini benden ayırmadan yaklaşıyordu ve yüzünde bir zafer edası vardı, onun yanında kalmakla doğru karar verip vermediğimi düşündüm.

Tekrar arabaya bindi, ışıkları açtı ve yüzüme doğru kimliğini tuttu. Ukala bir şekilde fotoğraf makinesine bakan fotoğraftaki kişi oydu, kafası hafifçe yana eğilimişti ve kimlik onun Milli Suç Ekibi'nden olduğunu söylüyordu. Başparmağı

altındaki ismi kapatıyordu ve bunu bilerek yaptığını düşündüm. Elini çekmesini söylemedim ama kartı çok dikkatli biçimde inceledim. Ya gerçekti ya da şaşırtıcı derecede iyi bir sahte kimlikti.

"Tatmin oldun mu?" dedi kartını deri ceketinin cebine koyup sigarasına uzanırken.

"Yeteri kadar gerçek görünüyor."

"Bu, gerçek olduğu için."

"Az önce kiminle konuşuyordun?"

"Patronumla. Ona bir mesaj bırakıyordum. Şimdi söyle bana, karının nerede olabileceğini düşünüyorsun?"

Gerçekle yüzleşme. Otuz beş yıllık hayatım, bugünkü ani ve vahşi raydan çıkmaya kadar, pürüzsüz gidiyordu. Gelecekteki istikameti de bildiklerimle şekillenecekti.

"Olabileceği tek bir yer var." dedim sonunda. "Eğer başının belada olduğunu biliyorsa ve bence biliyor, orada olacaktır."

22

Bolt ve Mo, bir yirmi dakika daha Tina'yla oturdular. Ona intihar notlarının benzerliğinden bahsetmediler ama onun önemini anladığı netti. Aslında, sorduğunda gizlilik kurallarını gerekçe göstererek ona bir şey anlatmadılar. Bunun yerine onu dinlediler. Yeni bir şey yoktu. Tina eşyalarını karıştırdığında Gallan'ın iddialarını doğrulayacak bir şey bulamadı.

"Tek şey..." dedi, "Onun kişisel dizüstü bilgisayarını hiçbir yerde bulamadım. Eski karısı Karen'a ve Rachel'a sordum ama onlar da almamıştı."

Bolt ona çalınmış olabileceğini mi düşündüğünü sordu ve cevabı tüm bilgileri dizüstü bilgisayara depolayıp, gerçek kopyayı yok etmenin John'un tipik bir özelliği olduğunu söyledi. Bu yüzden evet eğer biri onu öldürdüyse o zaman kesinlikle çalınmıştı. "Bu da onu her kim aldıysa, delilleri de almış demektir."

Yine de Tina'nın hikâyesinde bazı problemler vardı. John Gallan ne düşünmüş olursa olsun, Lord Parnham-Jones'a karşı elinde anlamlı bir delil olmadığı görülüyordu. O zaman neden onu öldürüp, yeni soru işaretleri yaratacak bir riski göze alsınlar? Eğer elinde başka bir şey yoksa. Gerçekten suçlayıcı bir şey.

Bolt Tina'ya, "John'un sözde intiharından sonra, polis onun yaptığı araştırmayla ilgilenmedi mi?" diye sordu.

"Onun ölümünü araştıran yerel memur benimle konuştu ve ben onlara bildiğim her şeyi anlattım ama dürüst olmak gerekirse, sanırım tüm bu komplo teorileri yüzünden benim deli

olduğumu düşündüler. Gerçekten de herkesin arkamdan dediği Kara Dul'muşum gibi. Ayrıca John'un bağlantıda olduğu Scotland Yard'daki insanlarla iletişim kurmaya çalıştım ama isimlerini bilmiyordum ve konuştuğum insanlar da bilmediklerini iddia ettiler. Daha sonra telefonlarıma cevap verilmedi. Artık bir utanç hâline dönmüştüm."

Üçüncü sigarasını yaktı.

"Polis Dergisi'nin kapağının üzerinden çok zaman geçti. Her neyse, her şeye kırgındım ve bu nedenle ayrıldım. Geçen ay, soruşturma intihar olarak sonuçlanınca, bu da cabası oldu. Beni delilleri vermek için aramadılar bile. Sadece aç ve kapa davası. Herkes için bir trajedi."

Bu son kelimeler alaycı bir tavırla söylenmişti ve Bolt, son birkaç aydır yaşananların Tina Boyd'u ne kadar yıktığını fark etti. Onun için gerçekten üzüldü, çünkü kurduğun hayatın aniden çökmesinin ne demek olduğunu biliyordu. Ani bir saldırıyla, içindeki umut ve şevkin bir anda sömürülmesi gibiydi. Yaşamak için tüm arzun, sabah kalkma ve günlük rutinine devam etme isteğin kayboldu ve her şeyi yoluna sokmak için yeniden hiç mücadele etmediğin kadar mücadele etmek zorundasın çünkü alternatifi... Altenertafi düşünmeye bile dayanamazsın.

Mo, muhtemelen Bolt'un Tina'yla yalnız konuşmak istediğini hissederek, tuvalete gitmek için izin istedi. O gidince Bolt öne eğildi.

"Neler yaşadığını bize anlatmanı takdir ediyorum." dedi planladığından daha içten bir şekilde elini elinin üstüne koyarken. "Birini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum."

Tina ellerine baktı ve sonra ona baktı. Bolt birden kendine geldi, kendini biraz aptal gibi hissetti ve geri çekildi.

"Sana ne olduğunu okuduğumu hatırlıyorum." dedi. "Her

şeyi tekrar yoluna koymak için çok çalıştın." Şarabını aldı ve kalanını tepesine dikti.

"Polisin sana davranış şekline kızmış olmalısın ve seni anlıyorum."

"Sadece o değildi. Her şeydi. Simon Barron'ın ölmesi, geçen yıl silahın ucunda rehin olarak tutulmam... Artık değmeyecek noktaya gelmişti."

"Şimdi ne yapıyorsun?"

Mizahtan yoksun bir şekilde gülümsedi. "Çok bir şey değil. Kalan paramı harcıyorum ve hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğime karar vermeye çalışıyorum."

"Benim başıma gelenlerden sonra, ayrılmayı çok ciddi ve uzun bir şekilde düşündüm. Neredeyse ayrılıyordum. Dünyayı gezecektim, tüm o palmiyeli sahiller ve muhteşem manzaraların bana olanları unutturup unutturamayacağını görecektim ama sonunda kalmaya karar verdim. Çünkü bir gün geri dönmek ve sonra geçmişle tekrar yüzleşmek zorunda kalacaktım." Mo'nun tuvaletten döndüğünü gördü. "İyi bir polis olduğunu duydum Tina." dedi, tekrar ona dönerek. "Şu an ne düşünürsen düşün, teşkilatın senin gibi polislere ihtiyacı var."

"Sanırım Simon Barron'a, emekli olmaması için aynı şeyi söylediler. Onun için iyi olmadı."

Mo tekrar masaya döndüğünde, Bolt ayağa kalktı ve elini uzattı. "Gitmek zorundayız Tina. Bize bu bilgiyi verdiğin için teşekkür ederiz. Sanırım çok işimize yarayacak."

Tina da ayağa kalktı ve el sıkıştılar, elini sıkıca tuttu. Alaşağı olmuş bir kadın olabilirdi ama kesinlikle hayatın dışında olmadığını görebiliyordu.

"İkisinin de intihar etmediğini biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Sanırım çok şüpheli." diye dikkatlice cevapladı Bolt.

O anda gözlerinin içine baktı, ifadesi şaşırtıcı derecede

güçlüydü. "O zaman John"u kimin öldürdüğünü bul. Lütfen. O bunu hak ediyor."

"Elimizden geleni yapacağız." dedi ve arkasını döndü.

23

Dışarı çıkıp camın önünden geçerken, Tina'nın yeniden bara doğru gidip bir içki daha ısmarladığını gördüler. Kalın sigara dumanın arasından, onu süzüp değer biçen gözlerle bakan taburedeki orta yaşlı adamları ya görmezden gelmeyi tercih ediyordu ya da gerçekten görmedi. Bolt kendini, Tina'nın eve dönüp alkolsüz bir hayatı yeniden düşünmesini dilerken buldu. Böyle bir yere ait değildi.

"Gerçekten bomba gibi bir bilgi verdi patron." dedi Mo, sessiz ıslak sokaklarda, arabalarına doğru yürürken. "Sence tüm bunlar o dosyayla mı bağlantılı?"

"Eğer Parnham-Jones'un müthiş parapsikolojik güçleri yoksa o zaman öldürüldü. Ve eğer o öldürüldüyse, o zaman John Gallan da öldürüldü. İntihar notlarının tamamen aynı olmasının başka bir açıklaması yok."

"Şey tam olarak aynı değillerdi. Bizim adamımız imzalamamıştı."

"Yine de çok fazla tesadüf var."

Mo yorgun bir şekilde başını salladı. "Başyargıcın böyle bir saçmalığa bulaştığına inanamazsın. Sisteme olan inancını sarsıyor." Sigarasını yakmaya çalıştı ama yağmur çok hızlı yağıyordu ve paketi tekrar cebine koydu. "Peki ya avukat Jack Calley? Ya da adamımız Meron? Tüm bu olaylardaki rolleri ne?"

"Biliyor musun Mo, gerçekten hiçbir fikrim yok." dedi Bolt, yağmura karşı omuzlarını kamburlaştırarak. Tina'yı ve

onun hüznünü düşündü. "Öyle ya da böyle, ne olduğunu bulacağım."

Arabaya varmışlardı. Hemen bindiler ve Mo motoru çalıştırırken, Bolt da Tina'yla buluşacakları için kapattığı cep telefonunu açtı. Parnham-Jones'un ev bilgisayarını analiz etmek için alan ekip üyesi Dedektif Matta Turner'ı aradı. Turner cevap vermiyordu bu yüzden Bolt bilgisayarındaki tüm dosyaları incelemesini ve herhangi bir şifreli ya da ilginç bir dosya var mı diye bakmasını ve hemen geri aramasını söyleyen bir mesaj bıraktı.

"Şimdi nereye patron?"

Ev çok cazip geliyordu. Bugün olan her şeyi uzun uzadıya düşünmek, bağlantılar aramak ve araştırmanın bir sonraki adımını düşünmek için biraz ara vermek iyi olabilirdi. Dava kesinlikle, tercihen soğuk birayla ve bir paket Thai yemeğiyle evin komforunda tekrar üzerinde düşünülmesi gereken bir davaydı ama bugün için işi daha bitmemişti.

Mo'ya birini daha aramaları gerektiğini söyledi.

24

New Forest'taki kır evi, bir anlık heves sonucunda, sonuçları düşünülmeden alınmış bir yerdi. Ben genelde para konularında iyiyimdir ama aynen Kathy gibi ben de bir hayalin peşine takıldım ve o anda çok iyi bir fikir gibi geldi.

Mahalleden tanıdığımız bir çiftle yemek yiyorduk ve daha önceden tanımadığımız bir çift daha vardı. Warren ve Midge. Düşününce çok aptalca isimler ama hoş insanlar. Fazla miktarda şaraptan ve sıkıcı iş, banliyö konuşmalarından sonra, kabarık, kıvırcık kırmızımsı kahverengi saçları olan ve söylediği gibi bir şehir muhasebecisine benzemeyen Midge, Warren'la beraber bir kır evinden hisse aldıklarını söyledi. Sadece bir kır evi değildi, aynı zamanda Londra'ya arabayla en fazla iki saat uzaklıkta, el değmemiş Dorset Sahili'ne de on altı kilometreden daha az uzaklıkta, ormana çok yakın yüz elli yaşında bir çiftçi kulübesiymiş. Warren, "Cennetten bir köşe." dedi, sanki bir emlakçının reklamından bir alıntı yapmıştı -büyük ihtimalle yapmıştı- "Modern dünyanın sıkıntılarından uzak bir sığınak. Çocuklarımız çok sevecek."

Waren ve Midge'deki şevk bulaşıcıydı. O zaman bizim çocuklarımızda üç ve bir yaşlarındaydı, bu yüzden yurt dışına çıkmak cazibesini kaybetmişti ve evden iki saat uzaklıkta tatil yapmak çok mantıklı gelmişti. Artı, tabii ki, çok da şarap içmiştik. Ne olsa beğenirsin, evin çeyrek tapusu için bir aileye daha ihtiyaçları varmış. Sadece 55.000 pounddu. Yılın dörtte birinde, her ay bir hafta ve iki yılda bir Noel ya da yeni yılda evi alabilecektik. Warren'ın yanında mülkle ilgili detaylar

bile vardı ve kır evi cennet gibi görünüyordu. En yakın ev il yüz metre uzaklıktaydı. Fiyat kelepir gibiydi –o kadar paramı olduğundan değil- ama bir ay içinde parayı toparladık. Sandfield kır evinin Warren ve Midge, Warren'ın kardeşi, ailesi ve Midge'in City yatırım bankasındaki muhasebeci arkadaşı ve sevgilisiyle ile beraber yüzde 25 sahibi olduk.

Bu iki buçuk yıl önceydi ve sonradan anladım ki bu tam bir para kaybıydı. Oraya gitme şansı olduğu zaman güzeldi ama tahmin ettiğimizden çok daha az kullandık. Geçen sene, hatırladığım kadarıyla bir haftadan fazla kalmadık. Birçok şeyle beraber hiç yeterli zaman yok gibiydi ve bu sebeple buranın Kathy için olası bir lokasyon olacağını önceden düşünemedim. Ama şimdi gidebileceği başka bir yer aklıma gelmediği için, olabilir gibi geldi, tabii bir yere kaçırılıp orada zorla tutulmuyorsa. Kır evinin hayat kavgasından bir kaçış olduğunu söylerdi ve bir kere hakkımızı satmayı teklif ettiğimde bu fikre karşı çıktı. "Zaman zaman yalnızlığa ihtiyacım oluyor." dedi bana ve şu anda başının belada olduğunu varsayarsak, o yalnızlığa her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Ayrıca bu hafta bize ayrılmış haftaydı, bu onun oradaki varlığını daha muhtemel kılıyordu. Onu kır evinin telefonundan aramayı düşündüm ama sormak istediğim çok soru vardı ve ona geliyor olduğumu söylersem cevapları almak için onu orada bulamayacağımı düşündüm. Ayrıca, onun orada olma ihtimali bana umut verdi ve bu umudu kaybetmek istemedim.

İlk önce, oraya doğru giderken, Lench denen adamla ilgili olabildiğince çok bilgi alabilmek için Daniels'a gizli operasyonla ilgili bir sürü soru sordum ama cevaplarında çok net değildi ve pek konuşacak modda değildi. Londra'dan çıkarken, M4'ten M25'e doğru ve sonra M3'ten güneybatıya doğru giderken trafik yoğun değildi. Yollar ıslaktı ve yağmur karanlık gökyüzünden tüm hızıyla yağmasına rağmen, Daniels hızlı sü-

rüyordu, hız göstergesi düzenli bir şekilde 100'ü gösteriyordu. Seyahat ilerledikçe ben başımın çaresine bakmaya devam ediyordum ve o, bir paket sigara, su ve çikolata almak için M3'teki bazı servislerde durmak zorunda kaldı. Kabul etmeyeceğini düşünerek, öderken ona birkaç sterlin teklif ettim ve o teşekkür bile etmeden aldı. Benim tepkimi görünce, "Katkıda bulunmadığın sürece hayatta ileri gidemezsin." dedi.

Kabul etmeliydim ki Daniels garip bir karakterdi. Bir taraftan sakin ve kontrollüydü, konuşurken kelimeleri ağır ağır söylüyordu, durumu kontrol altında tutan bir adam edasıyla. Diğer taraftan filozofça şeyler söylemeyi de seviyordu, "Katkıda bulunmazsan hayatta ilerleyemezsin." gibi ve sanırım kendini, adalet, hakkaniyet ve ufak ufak tavsiyeler dağıtan doğulu mistik bir savaşçı olarak görüyordu. Ama gergin bir tarafı da vardı, sanki ruhunda, ortaya çıkmamak için sessiz ama korkunç bir savaş veren sırlar vardı. Araba kullanırken ona baktığımda, çenesi sıkı, dişleri birbirine kenetlenmiş, önündeki yola konsantre olmuş ilerliyordu. Kafasından bir sürü şeyin geçtiğini görebiliyordum.

Ona güvenmiyordum. Çok karmaşıktı ve tecrübelerime göre karmaşık insanların hep gizli bir ajandası vardı.

Servis istasyonundan çıkıp, tekrar yola koyulduktan sonra, ona neden Mantani tarafından dövülmeme izin verdiğini ve beni silahla korkutmaya neden devam ettiğini sordum. "Beni ne kadar korkuttuğunu biliyor olmalısın." dedim Mars çikolatasını yerken.

"Düşünüyordum." diye cevapladı Daniels.

"Bunu bilmek güzel." dedim. "Özellikle düşündüğün bir şey var mıydı?"

"Biliyor musun Meron, mizah için iğneleyici sözler kullanmakla hata ediyorsun. Kendini yorma; havamda değilim. Senin talihsizliğine hemen tepki vermedim çünkü ne yapmam

gerektiğini ve nasıl yapacağımı düşünüyordum. Bu şebekeye girebilmek için altı ayımı harcadım ve onları herhangi bir şeyle suçlayabilecek hiçbir delile ulaşamadım. Seni kurtarırsam, altı aylık çabanın boşa gideceğini biliyordum. Ama başın belada olduğu için harekete geçtim. Şimdi buna müteşekkir ol, tamam mı? Çünkü eğer Lench seni ele geçirseydi, şu an parçalara ayrılmış olacaktın." Bu son söylediğini yine gözlerini yoldan ayırmadan söyledi.

"Tamam, tamam anlıyorum."

"Hayır." dedi başını sallayarak. "Anladığını sanmıyorum. Hayatının her gününü, hata yaptığında çalıştığın insanlar gerçekten kim olduğunu öğrenirse bunun ölümün olacağını bilerek, rol yaparak geçirmenin ne demek olduğunu anladığını sanmıyorum. Siz sivillerle ilgili problem." diye devam etti, bu sefer bana bakmaya tenezzül ederek, "Hoş ve kolay bir hayat yaşıyorsunuz ve her gün dışarıdaki dünyada olan berbat olaylardan haberiniz olmuyor –şiddet, öldürme, bir sonraki mal için her şeyi yapabilecek uyuşturucu kullanan çocuklar– çünkü biz sizi tüm bunlardan koruyoruz. Zor işi biz yapıyoruz. Eğer görmek için zahmet ederseniz burnunuzun dibinde olan tüm problemleri halının altına süpürüyoruz ki siz bunlarla ilgili endişelenmeyin. Ve sonuç olarak, ne kadar şanslı olduğunuz hakkında herhangi bir fikriniz olmadan ölüyorsunuz."

Daniels'ın birden böyle konuşmasına şaşırmıştım. Sanki hissettiği stresi dışarıya vurmuştu ve konuşunca gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı.

"Tebrikler Maron." diye ekledi. "Bugün, diğer dünyayı gördün ve artık daha bilge bir adam olacaksın."

Hiçbir şey söylemedim. Muhtemelen haklıydı ama yorum yapmak için bir sebep görmedim. Yeni paketten bir sigara aldım. On yıl aradan sonra, kötü alışkanlığımı yeniden canlandırmıştım. Tüm bunlar bittiğinde –ve bir sebeple, belki de

ambadaki sert piç kurusu beni öldürmeye çalışmadığı için, şu anda daha iyimserim– Kathy'i öpecektim, çocuklarıma sarılacak, on poundluk bir şarap açacak ve bir daha sigaraya dokunmayacağıma yemin edecektim.

Bu arada, uzun dönemli sağlık sorunlarımın beni endişelendirmesine izin vermeyecektim. Öncelikle kısa dönemlileri atlatmalıydım.

25

Kırk dakika sonra, A31'e Batı Southampton'dan çıktık ve New Forest Milli Parkı'na doğru sürdük. Sandfield kır evi, Bolderwood Köyü'ne yakın palmiye ağaçlarından oluşan ormanlık alanın arkasına yapılmıştı. Eğer evi aramıyorsanız, görmeniz imkansızdı. Benim talimatlarıma uyarak, Daniels yavaşladı ve döndü. Eve yaklaşınca, ağaçların arasından süzülen evden gelen ışığı gördüm.

Yol, park alanına ve kır evinin önündeki çimlere ulaşınca, Kathy'nin Hyundai Coupe'u -gurur ve neşesi- karşımıza çıktı. Evin ön ve arkasını ayıran çitin yanına park edilmişti. Oradaki tek araba oydu ve yüksek sesle bir "Oh." dedim.

"Bu karının arabası, değil mi?" diye sordu Daniels, arkasına park ederken. Başımla onayladım.

"Sanırım güvende." Motoru kapadı.

Eve doğru baktım. Işık sadece üst kattaki yatak odasından geliyordu. Alt kat karanlık içindeydi ve perdeler kapalıydı. Kathy'nin bizi duyduğuna dair bir işaret yoktu ve birden sinirlerim bozuldu.

"Önce benim girmeme izin verebilir misin? Onu korkutmak istemiyorum."

Başıyla onayladı. "Tabii."

Cebimde anahtarları ararken, arabadan indim. Doğru olanı buldum ve hızla ön kapıya yaklaştım, ayakkabılarım çakılların üzerinde ses çıkarıyordu. Hâlâ çok yağmur yağıyordu ve gereğinden fazla dışarıda kalmak gibi bir isteğim yoktu.

Öndeki büyük pencerenin önünden geçtikten sonra, direkt olarak oturma odasına baktım. Boştu ama koltuk üzerindeki minderler yerinde değildi ve sehpanın üzerinde, bir kahve fincanıyla, boş bir bardak vardı. Kesinlikle çok yakın bir zamanda birisi buradaymış.

Ön kapıya doğru eğildim ve mektup kutusunu açarak içeri baktım. Ölüm sessizliği vardı, tek ses yağmurun sesiydi. Seslenmek istedim ama bir şey beni durdurdu. Bunun yerine anahtarı kilide soktum ve yavaşça çevirdim. Klik sesinden sonra kapı hafif bir gıcırtıyla açıldı. Yarım olarak açılır açılmaz, boşluktan hemen içeri girdim. Yürüyüş botları yerde, solumda düzgünce sıralanmıştı. Kathy'nin ayakkabıları bunların içinde yoktu. Askılığa baktım ama paltosunu da göremedim.

Ama arabası buradaydı, bu yüzden kendi de burada olmalıydı. Bir yerlerde.

İçeriye doğru ilerledim, oturma odası sağımda kaldı. Onun ilerisinde, tam karşısında, yeni mutfağa açılan kapı vardı. Bu bölüm bir önceki sahibi tarafından eve eklenmişti. Soldaki kapı da, birinci katta bulunan iki yatak odasına götüren merdivenlere açılıyordu. Yavaşça, insan sesi duymaya çalışarak merdivenlerden yukarı çıktım.

"Kathy?"

Fısıltım; bu alçak tavanlı, rüzgârla ve benim ağır adımlarımla çatır çutur eden tahta zeminli eski evin ölümcül sessizliğinde yüksek çıktı.

Çığlık solumdan geldi, şok eden tiz bir feryat ve merdivenlerin ahşap trabzamnın arkasından, elinde karanlıkta parlayan bir bıçak tutan biri belirdi.

Ellerimi korumak için umutsuzca kaldırınca, kişi iki basamak atlayarak üzerime geldi ve ağırlığı beni sandalyelerden birine doğru düşürdü. Benim ağırlığım da sandalyeyi devirin-

ve çok sert bir şekilde sırtüstü düştüm. Bir elimle bıçaklı elini tutmaya diğer elimle de boğazını sıkmaya çalışıyordum. Sert bir şekilde sıktım, daha da sıkabilirdim ama karımın öfke dolu yüzüne baktığımı fark ettim.

"Kathy, benim! Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?"

Kancadaki bir balık gibi çırpınıyordu. Kısa ve kızgın bir şekilde nefes alıyor, boş eliyle de bana vuruyordu, bıçak da hâlâ saplama pozisyonunda başımın üstünde duruyordu. Bıçağı o kadar sıkı tutuyordu ki, bilek eklemleri beyaza dönmüştü. Sonra birden, ifadesi yumuşadı, kolu rahatladı ve bıçağı bıraktı. Bıçak omzumu sıyırarak tahta zemine düştü. Yüzünde, sonunda beni tanıdığına dair bir işaret gördüm. Onu serbest bıraktım, kavuşma sarılması yerine, üzerimden kalktı ve kafası ellerinin arasında yakınımda yere oturdu. O sabah evden çıkarken giydiği kıyafetlerinin içindeydi. Kot, süet ceket ve sivri topuklu botlar.

"Oh Tanrım." dedi sonunda. "Buna daha fazla dayanamayacağım."

"Tamam." dedim, kalktım ve kolumu onun omzuna attım. Ona sarılarak, her şeyin yoluna gireceğini söyledim ve o anda gerçekten bunu kastettim. Tekrar birleşmiştik, yanlış bir şey yapmamıştık. Kendimizi bu delikten çıkarabilirdik.

Gözümün ucuyla, Daniels'ın eşikten girdiğini ve garip bir şekilde paltoların yanında beklediğini gördüm.

Kathy birkaç derin nefes aldı ve kendini toparladı, bana anlayamadığım bir ifadeyle baktı. Üzgündü ama gözleri kuruydu ve sadece bana sinirliyken yaptığı gibi sert bakıyordu. Bir rahatlama ya da ona benzer bir duygu belirtisi yoktu.

"Ben iyiyim."dedi soğuk bir şekilde. "Sen?"

"İyiyim." diye yalan söyledim. "Dört saattir sana cep telefonundan ulaşmaya çalışıyorum."

"Burada çekmiyor değil mi? Öğleden sonradan beri buradayım. Çocuklar iyi mi?"

"İyiler. Annendeler."

Neyi ne kadar bildiğini merak ettim. Jack'in aramasından haberi olamaz ya da öldürülmesinden ama bütün gün üniversitede beraber oldukları için Vanessa'nın ölümünü biliyor olabilir diye düşündüm. Ama cevap vermesi gereken bir sürü soru vardı.

Nereden başlayacağımı düşünürken, kapıya doğru ilerledi. "Arkadaşın kim?"

"Bu Daniels. Bana yardım ediyor. Daniels bu benim karım Kathy."

Kathy başıyla selam verirken, Daniels odaya girdi ve ışıkları açtı. Oda birden çok aydınlık oldu, Daniels geldi ve elini uzattı.

"Tanıştığıma memnun oldum." dedi sıkı ve ciddi bir gülümsemeyle.

O an Kathy elini aniden geri çekti ve yüzündeki ifade tamamen değişti. Yeni bir duygu onu etkisi altına almıştı.

Korku.

26

Mo ve Bolt, Jack Calley'nin evine geldiklerinde saat onu on geçiyordu. Yolun kenarında hâlâ birçok polis arabası park hâlinde duruyordu ve olay yeri memurlarının cesedin bulunduğu alanda çalışmaya devam ettiği tepede, ağaçların arasında projeksiyonun ışıkları görünüyordu. Zor koşullar altında çalışıyorlardı ama hiçbir şey adli ip uçlarını bulmalarını engellemezdi. Etrafta kimse görünmüyordu ki bu çok iyiydi, çünkü onları görünce sinirlenecek ve sorun çıkaracak olan Lambden'a açıklama yapmak istemiyordu.

Hızlıca, yağmurun altında, yaşlı bir çiftin daha önce dışarıda durduğu komşu eve yürüdüler. Calley'ninkinden daha büyük, Akdeniz villa tipinde inşa edilmiş, eğimli çatısından sarmaşıkların sarktığı, panjurlu pencereleri olan, beyaz iki katlı bir evdi. Bitkilerle süslenmiş kapalı veranda giriş katını büyütmüştü ve ziyaretçilere ön kapıyı gösteren iki tane küre şeklinde lamba vardı. Bolt böyle bir yerde yaşamayı isterdi ama bunu İtalya ya da Yunanistan'a veya daha kaliteli bir suç sınıfının olduğu yere taşımak isterdi.

Çatıdan akan sudan kaçarak, verandaya kendilerini attılar ve Bolt kapıyı çalarken, kimliklerini hazırladılar. Uzun bir sessizlikten sonra, içerden gelen ayak seslerini duydular, sonra kapı yavaş yavaş arkadaki zinciri çıkarılmadan açıldı. Daha önce gördükleri gri saçlı, altmışlarının sonlarındaki adam, yüzünde tedirgin bir ifadeyle aralıkta göründü. İkisi de sivil giyimli olduğu için yaşlı adamın tereddütlü ifadesi şaşırtıcı değildi.

"Size yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Bolt kendilerini tanıttı ve cinayetle ilişkili bir dava üzerine çalıştıklarını söyledi. "Çok geç olduğunu biliyoruz ve özür diliyoruz ama bir dakikalığına içeriye girmemiz mümkün mü?"

Adam yavaşça başını salladı. Arkasından kapıda kim olduğunu soran karısının sesi duyuldu. "Polis." diye cevap verdi, zinciri açıp, içeri girmeleri için kenara geçerek.

Koridordan, duvarları turistik mağazalardan alınmış süslerle ve antikalarla dolu oturma odasına doğru onu takip ettiler. Üzerlerinde Yunanistan haritaları olan porselen tabakları vardı; sepetlerde şarap şişeleri, Akdeniz sahillerinin resimleri, bir çift eşek heykeli bile vardı. Aslında hepsi çok gösterişli durmalıydı ama bir şekilde öyle görünmemeyi başarıyorladı.

Ev sahibi kendini Bernard Crabbe olarak, kendisiyle hemen hemen aynı yaşlarda olan ve bize karşı şüpheli yaklaşan yuvarlak ve minyon karısını da Debbie olarak tanıttı.

"Size Jack Calley hakkında birkaç soru sormak istiyoruz." dedi Bolt her ikisine de.

"Lütfen oturmak ister misiniz?"diye sordu Bay Crabbe.

"Hayır, böyle iyi. Çok uzun kalmamıza gerek yok. Eminim siz de uyumak istersiniz."

"Etrafımızda olan tüm bu gerginliği kaldırmak biraz zor."

"Jack iyi bir komşuydu." diye ekledi Bayan Crabbe. "Biz şehir dışına çıktığımızda, kedilerimiz Monty ve Horace'ı hep beslerdi. Bu kadar gençken hayatını kaybetmek tam bir trajedi."

Bolt ve Mo sempatik sesler çıkardı.

"Jack'in başyargıç Parnham-Jones'ın avukatı olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordu Bay Crabbe, bu gerçek onu heyecanlandırıyordu.

"Evet." dedi Mo, televizyonun üzerindeki bez flamenko dansçılarına bakarken.

"Onu eve girerken gördük." dedi Bay Crabbe. "O kadar da uzun süre önce değil. Muhtemelen iki ya da üç hafta. Jack'e sordum ve onun yasal işlemlerini yaptığını söyledi."

"Onunki de bir trajedi." diye devam etti Bayan Crabbe. "Onu insancıl, popülizmin çıkarlarına hizmet etmeyen bir başyargıç olduğunu düşünüyordum. Birilerinin tabloitlerin karşısında durması gereken zaman."

Bolt eğer o akşam hakkında yapılan suçlamaları duysa acaba hâlâ aynı şeyi düşünür müydü diye merak etti.

"Burada olmamızın ana sebebi; bu adamı hiç Jack'le görüp görmediğiniz." Tom ve Kathy'nin fotoğrafını çıkardı.

Bayan Crabbe, "İzin verin gözlüklerimi alayım." dedi etrafına aceleyle bakarak. "Bernard gözlüklerimi gördün mü?"

Bay Crabbe görmediğini söyledi. Kendininkiler boynunda asılıydı. Gözlüklerini taktı ve fotoğrafı Bolt'tan alarak dikkatlice inceledi.

Bolt, "Tanıdık geliyor mu?" diye sordu.

"Evet." Bay Crabbe Kathy'nin üstüne kısa ve kalın işaret parmağıyla vurarak, "Bu kadın bugün Jack'in evindeydi." dedi.

Bolt ve Mo birbirlerine baktılar ama konuşan Bolt oldu. "Saat kaçtaydı?"

"Diğer polis de bu sebeple çok ilgilendi. Çünkü hemen tüm bunlar olmadan önceydi. Dışarıda ön bahçeydim ve onu arabayla geçerken gördüm. Hemen öğle yemeğinden sonraydı, öğleden sonra bir buçuk sıralarındaydı."

O zaman Kathy Meron, Jack Calley'i canlı gören son insanlardan biri olmalı diye düşündü Bolt. Bu da katilleri görmüş olabileceği anlamına geliyor.

Ya da, daha kötüsü, bu işin içinde olduğu anlamına.

27

"Kathy ayağa kalktı ve Daniels'tan uzaklaşmaya başladı. Daniels şaşırmış görünüyordu ama onu takip etmedi.

"Neler oluyor Kathy?" diye sordum onun geri çekilişini izlerken.

Gözleri, hâlâ bıraktığı yerde duran bıçağa kaydı, sonra bir hamlede ileri atıldı ve onu aldı. Ucunu Daniels'a doğru tuttu. Eli hafifçe titriyordu ama gözlerinde hiç beklemediğim zalim bir kararlılık vardı.

Daniels'a doğru dişlerinin arasından konuşarak, "Oradaydın değil mi?" dedi.

"Nerede?" diye sordu şaşırmış bir hâlde.

"Jack'in evinde. Bu öğleden sonra. Onun için gelenlerden biriydin, değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

"Üzgünüm ama sanırım beni biriyle karıştırıyorsun?"

"Beni küçük görme. O tür hatalar yapmam."

"Nedir bu Kathy? Bugün Jack'in evinde olduğunu nereden biliyorsun?"

"Nereden bildiğimi bilmiyor musun?" dedi. Soru benden çok Daniels'a yöneltilmişti. Bıçağı daha da kaldırmıştı, böylece tam olarak boğazını nişan almıştı. "Seni görmedim çünkü seni görmüş olsam şu anda ölü olurdum, değil mi? Seni duydum, hepinizi duydum ve sesini tanıdım."

Konuşurken yüzünde hafif bir tebessüm belirdi ama aynı zamanda ifadesi sertleşti. O anlarda, pek karıma benzemiyordu. O zaman bile, tam olarak bağlantıyı kuramamıştım, bahanem o gün uğradığım şokların fazla olmasıydı.

"Jack'in evinde ne yapıyordun Kathy? Onu dört yıldır görmüyoruz."

Daniels, "Tamam, tamam." diyerek, ellerini kaldırdı ve geri adım attı. "Sanırım şu anda yanlış bir noktadayız." Ve eli şimşek gibi deri ceketinin içine gitti ve bir saniye sonra silahını Kathy'e doğrultmuş tutuyordu.

"Daniels, Tanrı aşkına, vurma! O benim karım."

Beni ciddiye almadı, emniyet kilidini açtı. "Evet şimdi yeniden başlayalım. Bıçağı yere koyun Bayan Meron."

Kathy dediğini yapmadı. "Jack'i öldürdün piç kurusu, bunu sana ödeteceğim."

Sonunda kaçınılmaz olanı fark ettiğim an bu andı. Bazıları biraz geç kalmış olduğumu düşünebilir. Jack'i birkaç yıldır görmüyor olabilirdim ama Kathy'nin onu ikimiz adına da gördüğü netleşiyordu. Aslında sanırım derinlerde bir yerlerde başka bir ilişkisinin olduğunu biliyordum. Çalışma saatleri uzadı, hafta sonu şehir dışında konferansları vardı ve hareketlerinde bazı değişiklikler olmuştu. Yeniden parfüm sıkmaya, pahalı iç çamaşırları almaya başlamıştı ama işaretler orada durunca, kabul etmek istemiyorsunuz. Bahaneler yaratıyorsunuz, olanların mantığına bürünüyorsunuz. Bu sebeple ondan şu anda bu itirafı duymak bir balyoz gibi indi kafama.

Jack. Başım dönüyordu. Lanet olası piç kurusu.

"Bayan Meron yapmak istediğim bu değil. Şimdi lütfen bıçağı yere koyun ve konuşalım."

"Ne demek bu benim düşündüğüm değil? Ona yatakta işkence ettiğinizi duydum."

"Ben ona dokunmadım. Oradaydım ama size yemin ederim ben ona dokunmadım."

"Sen bana yalan söyledin." dedim.

Bunu Daniels'a söylemiştim ama cevap veren Kathy olmuştu. Konuşmasına rağmen gözlerini Daniels'tan ayırmıyordu.

"Üzgünüm Tom. Bu şekilde öğrenmeni istemezdim."

Muhtemelen çok fazla cevabı olmasına rağmen, "Neden?" diye sordum ve bu sefer sorum Kathy'eydi.

"Şu anda bunun hakkında konuşamam."

"Bıçağı yere koyun Bayan Meron."

İfadesi daha da sertleşirken, hayır anlamında başını salladı. "Hayır."

Daniels öne doğru hızla geldi, bileğini tuttu ve şiddetle kıvırdı. Silahın kabzasıyla koluna vurdu ve Kathy acıyla bağırarak bıçağı elinden bıraktı. Daniels onu geriye doğru iterek, bıçağı yerden aldı ve hepimizden uzağa, odanın bir köşesine attı. O sırada Kathy kafasını benim göğsüme bastırdı, bedeninin sıcaklığı benim tenimde teselli buluyordu.

Gözlerimi Daniels'a diktim. "Yani sen Jack'in evinde miydin?"

Başıyla onayladı. "Evet oradaydım. Sana daha önce söyleyemezdim, o zaman asla bana güvenmezdin."

Hâlâ bize doğru dönük olan silaha baktım. "O zaman sen bir polis değilsin."

"Ben bir polisim. Bu konu hakkında yalan söylemedim.

Kathy benden uzaklaştı. "Olamazsın. Polisler öyle şeyler yapmaz."

"Ben gizli polisim." dedi bana.

Bana anlattığını Kathy'e kısaca özetledi ve Kathy sözünü

kesmeden dinledi. Konuşurken silahını aşağıya indirdi. "Bugün Lench'ten bir telefon aldık. Ben ve Mantani'nin onunla birlikte Jack Calley denen bir adamın evine gitmemizi, takım elbise giymemizi ve kesinlikle eldiven takmamızı istedi. Buraya doğru arabada gelirken, Lench Calley'nin istediğimiz bir bilgiye sahip olduğunu söyledi. Ne olduğunu söylemedi. Mantani bilgiyi aldığımızda Calley'e ne yapacağımızı sordu, Lench de onu öldüreceğimizi ve olaya intihar süsü vereceğimizi söyledi. Bu Lench'in özelliklerinden biriydi.

Her neyse, Lench köşede beklerken Mantani ve ben kapıyı çaldık. Takım elbise giydiğimiz için çok normal görünüyorduk, bu yüzden sanırım Calley şüphelenmedi. Kapıyı açınca, Mantani ona biber gazı sıktı ve üçümüz zorla içeri girdik. Calley'i yukarıya sürükledik. Öksürüyordu ve zor nefes alıyordu, istediğimiz her şeyi alabileceğimizi ama onu bırakmamızı istiyordu. Gerçekten korkmuştu. Lench ağzına bir golf topu tıktı, sonra bacaklarına oturdu ve hayalarına ateş etti.

Sonra golf topunu çıkardı ve "Nerede? Sende olduğunu biliyoruz." dedi. Calley bağırıyordu ve Lench'in ne hakkında konuştuğunu bilmediğini söylüyordu bu yüzden Lench onu bir kez daha yakmaya başladı, bu sefer daha uzun. Sonra tekrar Calley'e sordu. Ne hakkında olduğunu söylemedi ama Calley'nin ne hakkında konuştuğunu bildiği hissine kapıldım.

Ama konuşmuyordu bu yüzden Lench ağzına tekrar golf topunu koydu ve her şeyi yeniden düşünmesi için beş dakikası olduğunu söyledi. Aşağıya indi ve ben de onunla indim. Mantani'yi nöbet tutması için bıraktık. Mutfaktayken, Lench su kaynatıcısını çalıştırdı, tam önümde durarak gözlerimin içine baktı. Kendimi ispatlamam için su kaynatıcısım yukarı götürüp içindekini Calley'nin yüzüne ve vücuduna dökmemi istedi, yeniden konuşturmaya bile çalışmadan önce. Bu şekilde ne kadar ciddi olduğumuzu anlayacaktı. Lench bunu yaparken

beni telefonla kaydedeceğini söyledi, böylece tamamen onlardan biri olacaktım.

Oradan çıkmam gerektiğini biliyordum ama dikkat dağıtmak için herhangi bir şey yapmama gerek kalmadan yukarıdan gelen çığlığı duydum. Aptal Mantini tuvalete gitmiş ve Calley'i yalnız bırakmış, Calley de kurtulmayı başarmıştı. Calley, peşinde Mantani uçarak merdivenlerden indi. Lench gidip arabayı çalıştırmam için bağırdı ki böylece hemen gitmek için hazır olacaktık ve kapıdan çıkarak peşlerine düştük."

"Onun bağırdığını duymadım." dedi Kathy.

"Sen orada mıydın?" diye sessizce ve teslimiyetle sordum.

Bana döndü ve hafifçe başını salladı. Güzel görünüyordu, pürüzsüz cildinde gözyaşları vardı, gözleri sıcaklık ve zeka yayıyordu ki bu da ihanetine inanmayı zorlaştırıyordu. İyi bir insandı, harika bir anneydi. Bunu nasıl yaptığını anlayamıyordum.

"Bak Tom. Ben..."

Devamını getiremedi. Benim için üzüldüğünü biliyordum ama hiç pişmanlık duymuyor gibiydi, işleri yoluna koyma isteği yoktu. Onun acısı başkası içindi.

"Ne kadar zamandır devam ediyor?"

İç geçirdi. "Bunun hakkında sonra konuşacağız Tom, tamam mı? Şu an için, bu adamın kim olduğunu öğrenmek istiyorum çünkü hâlâ hikâyesine inanmıyorum."

Daniels, "Sana doğruyu söylüyorum." dedi. "Lench ve Mantani Calley'nin peşinden gittiler. Arabaya dönmek zorundaydım çünkü yoldan geçenler tarafından fark edilmesin diye, Calley'nin evinden uzağa park etmiştik. Beş dakika sonra geldiler ve Calley'nin öldüğünü söylediler ama peşinde oldukları şeyin artık onda olmadığını söylemiş. Bunu Tom Meron'a verdiğini söylemiş."

Başımı salladım. "Ama ben onu dört yıldır görmüyordum."

Daniels omuzlarını silkti. "Bana söyledikleri bu. Ayrıca kaçmaya çalışırken Calley'nin senin evini aradığını söylediler. Arbaya dönerken, Lench de kendi aramalarını yaptı. Çok iyi bağlantıları var, karının kim olduğu ve ikinizin de nerede çalıştığı hakkında bilgi alması birkaç dakikasını aldı. Gittiğinde, orada olduğundan emin olmak için evine bir araba gönderdi ve onu senin evine bırakmamızı istedi. Kullandığımız arabadan kurtulup, birlikte kalmamızı ve emirleri beklememizi söyledi. Gerisini biliyorsun."

"Jack'in cinayetiyle ilgili hiçbir ilgin olmaması iyi, değil mi?" dedi Kathy Daniels'a, sesinden zehir akıyordu. "Ona ne yaptıklarını gördün mü? Ben gördüm. Yukarıya ağaçlığa onu bulmaya gittim. Onu bir köpek gibi ağaçtan sallandırmışlardı. Kimse böyle bir şeyi hak etmez."

Daniels onunla ilgilenmedi. "Bu zaman içinde sen neredeydin? Sanırım yatak odasındaydın. Dolaplardan birinde?"

İç geçirdi. "Geldiğinizde Jack ve ben yukarıdaydık. Zil çalınca, Jack açmaya gitti ve o anda aşağıdan gelen bağrışmaları ve kargaşanın seslerini duydum. Panikledim ve bulabildiğim en yakın yere saklandım –kıyafet dolabına. Kendimi geriye ittim, takım elbiselerinin arkasına ve olabildiğince sessiz kalmaya çalıştım. Sonra senin ve arkadaşlarının odaya geldiğinizi duydum, Jack'e vurulduğunu ve yatağa bağlandığını ve sonra... Ona işkence yaptığınızı duydum." Olayları tekrar hatırlarken sesi kısıldı. "Acı çekiyordu ve hiçbirinizin umurunda değildi."

Daniels hiçbir şey söylemedi, bu yüzden Kathy devam etti.

"Siz aşağı inip, diğer adam da odadan çıkınca, bunun ona yardım edebilmem için tek şansım olduğunu biliyordum. Gardolaptan çıktım ve yaktıkları yerde siyahlaşmış kotuyla onu yatakta uzanırken gördüm. Yüzü acıdan darma duman olmuştu ama hâlâ bilinci açıktı. Bana tekrar dolaba dönmemi işaret

etti, yakalanmamı istemiyordu çünkü beni de öldüreceklerini biliyordu ama onu öyle bırakamazdım. Çaresiz. Diğer adamın tuvalette hareket ettiğini duyabiliyordum ve belli ki sadece birkaç saniyem vardı. Ellerinden birini çözmeye çalıştım ve o da diğer elindeki ipi açtı. Tuvalet kapısının açıldığını duyduk, Jack beni ileri itti ve kapıya doğru koştu. Merdivendeki itiş kakıştan sonra Jack'in onların üzerine doğru koşmasını duydum. Ve bu bizim hoşça kalımızdı." Kathy'nin derin nefes alışını ve gözlerini Daniels'a dikişini izledim. "Ve kimsenin 'gidip arabayı çalıştır' diye bağırdığını da duymadım."

Daniels omuzlarını silkti. "Böyle oldu."

Kathy başını salladı. "Onun ölümünde sen de vardın, bunu biliyorum."

"Daniels daha önce beni kurtardı Kathy." dedim. "Sanırım o söylediği kişi: Gizli bir polis."

"Sen orada değildin Tom. Ben oradaydım. Bu işin bir parçasıydı, gizli polis ya da değil."

"Jack, onu kovalarlarken beni aradı." dedim ona. "Yardımıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Söylediği son kelimeler –ve tabii onu kovalayan insanlara da söylediği– adresimizin ilk iki satırıydı. Neden?"

Daniels Kathy"e baktı. "Belki Calley Lench"in peşinde olduğu şeyi sana verdi ama seni korumak için işkence altında konuşmadı."

Kathy kafasını salladı. "Jack bana hiçbir şey vermedi."

"Bundan emin misin?"

Kathy gözlerini ona dikti. "Sana cevap vermek zorunda değilim, her kimsen. Elinde bir silah olsa bile." Bana doğru döndü. "Sanırım polisi aramak zorundayız Tom. Bu işi çözmeliyiz."

Daniels yeniden silahı kaldırarak, "Bunu yapmamanızı tav-

siye ederim Bayan Meron." dedi ve parmağını tetiğe basmayı hazır gördüm.

Ona çaresizce, "Vanessa da öldü." dedim. "Bu öğleden sonra üniversitede öldürüldü."

Kathy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve gerçekten şok olmuş görünüyordu. "Aman Tanrım hayır!"

"Bak sormak zorundayım. Bununla ilgili herhangi bir şey biliyor muydun?"

Başını salladı. "Tabii ki hayır. Yüce İsa, ne oldu?" Sesi çok tizdi ve perişan olmuştu.

"Polis bana söylemedi ama sanırım bıçaklanmış."

Daniels'a dönerek, "Bunun hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu.

Şimdi başını sallama sırası ondaydı. "Neden hedef hâline geldiği konusunda hiçbir fikrim yok. Herhangi bir sebep düşünebiliyor musun?"

"Hayır, düşünemiyorum. Lanet olası bir öğretim üyesiydi Tanrı Aşkına." Elleriyle yüzünü sildi. "Aman Allahım, zavallı Vanessa."

"Bildiğin başka bir şeyler olmalı." dedim.

Hemen bana baktı. "Ne?"

"Onu öldüren bıçağın üzerinde parmak izlerin vardı."

"Hayır." dedi kararlı bir şekilde. "Hayır. Bir hata olmalı."

Dikkatlice tepkisini inceledim. Karınızın söylediği hiçbir şeye inanmamak çok can sıkıcı bir duyguydu.

"Ve hâlâ Jack'in neden evimizi aradığını ve neden benden yardım istediğini merak ediyorum." diye ekledim.

"Bununla ilgili de hiçbir şey bilmiyorum."

Ama bana döndüğünde gözlerindeki kuşkuyu gördüm. Yalan söylüyordu. Bunu görebiliyordum.

Belli ki Daniels da aynı şeyi hissetmişti. "Bir şeyler biliyorsunuz bayan Meron ve herkes için en iyisi bize bildiklerinizi anlatmanız."

"Ne? Sana mı? Değer verdiğim bir adamın cinayetinde yer alan, hayatımda daha önce hiç görmediğim ve şu anda bana silahını doğrultmuş birine mi? Hayır, polisi arıyorum. Onlarla konuşacağım."

Odanın uzak bir köşesinde, sandalyelerin yanındaki bir masanın üzerinde telefon vardı ve Kathy uzun adımlarla oraya gitti.

Daniels, "Bunu yapmayın Bayan Meron." diye bağırdı. Sesindeki gerginlik çok netti. Şu anda silah Kathy'nin başını hedef almıştı.

Daniels'in önüne geçtim. "Hadi Daniels, Tanrı aşkına onu benim karıma doğrultma."

"Kapa çeneni." diyerek beni kenara itti ve yeniden Kathy'e seslendi. "Bu olaya dahil olmuş polis memurları var Bayan Meron." Eğer yanlış kişi ile konuşursanız sonunda ölebilirsiniz. Bunu yapmayın."

"Yaparsam ne olacak? Ne yapacaksın? Beni vuracak mısın?"

Daniels'in yüz hatları iyice gerilmişti. "Mecbur kalırsam evet."

"Dokuz yüz doksan dokuzu arayacağım ve polisi buraya çağıracağım. Eğer bir polis memuruysan sen de bunu beklersin, değil mi?"

Kathy'nin eli ahizenin üzerinde iken birbirlerine baktılar. İfadesi çok kararlı olduğunu gösteriyordu. Daniels'ınki de ama elinde silah olan o olmasına rağmen, daha çok baskı altında olan oymuş gibi görünüyordu.

Onu incitmek istemediğini biliyordum ama yapmayacağın-

dan emin değildim. Silahı çok sıkı tutuyordu. Namlu hareket etmiyordu.

"Bana bunu yaptırmayın Bayan Meron. Eğer nerede olduğunu söylerseniz her şeyi çözebiliriz."

O an bende bir şimşek çaktı. Onu gördüğüm ilk andan beri anlamam gereken çok net bir şey.

"Ne olduğunu biliyorsun değil mi?" dedim Daniels'a. "Lench'in ve patronunun ne aradığını biliyorsun ve bunu kendin için istiyorsun."

Ama dikkati tamamıyla Kathy'nin üzerindeydi.

Kafamdan binbir türlü şey geçiyordu. Üzerine atlamalı mıyım? Elinden silahı almaya çalışmalı mıyım? Karım benim yardımımı hak ediyor muydu? Stresimin arttığını ve bacaklarımın titrediğini hissettim. Oda da ağır bir sessizlik vardı. Burası artık çok keyifli akşamlar geçirdiğimiz yere benzemiyordu. İkinci düşüncemde çok alakasız ama bu kır evindeki hissemizi satacağımız oldu. Bundan sonra buraya gelemezdim.

"Lütfen Bayan Meron. Buraya gelin ve konuşalım." Öne doğru atladım, Daniels'in silahı tutan elinin bileğini kavrayıp onu Kathy'den uzaklaştırdım. Boşta kalan elimle boğazını sıkmaya çalıştım ama beni trabzana doğru fırlattı. Sonra kafatasımın arkasında bir el hissettim, kafamı acı bir vuruşla tahtaya geçirdi ve Daniels'in kolu kurtuldu. Ben yığılırken, "Lanet olsun Meron." diye tısladı.

Kafam zonkluyordu ama bunu önemsemedim, neler olduğunu görmek için arkamı döndüm. Görüş açısı iyi olmayan pozisyonumdan Daniles'in Kathy'e gözlerini diktiğini ve silahını bir kez daha ona doğrulttuğunu gördüm. Ahize Kathy'nin elinde sallanıyordu ve yüzü hiç görmediğim kadar solgundu.

Daniels, "Ben sana ne anlattım?" diye bağırdı.

"Tanrı aşkına vurma." dedim ona.

"Gerek yok." dedi Kathy. "Telefon çalışmıyor."

Sonra uzunca bir sessizlik oldu. Dışarıda yağan yağmurun sesi fondaki tek gürültüydü.

Sonunda Daniels konuştu ve kelimelerinde tatsız bir doğmuluk vardı.

"Buradalar."

28

Daniels eğilerek, duvara yaklaştı ve ışıkları söndürdü. Yarı karanlıkta sürünüp, dışarı bakabileceği cumbalı pencereye doğru giderken "Herkes yere yatsın." diye fısıldadı. Yavaşça kalktı ve kenarından dikkatlice baktı.

Talimatlarına uyduk. Kanepenin arkasına yere eğildim ve Kathy duvara yaslanarak yere oturdu. Karanlıkta çok kısa bir an gözlerimiz karşılaştı ve korkusunu görebiliyordum. Ama başka bir şey yoktu, pişmanlık yoktu ve hemen gözlerini kaçırdı.

Daniels'a, "Bir şeyler görebiliyor musun?" diye sordum yüksek bir fısıltıyla.

"Henüz hiçbir şey ama orada bir yerdeler."

"Bizi nasıl buldular?"

"Şimdi bunu düşünme. Şu anda konsantre olmamaz gereken şey bu cehennemden nasıl çıkacağımız? Arka taraftan nereye çıkarız?"

"Bahçenin arkasında orman var." dedim, "Ama insanları uzak tutmak için çevresi kara çalılarla çevrili. Geçilmezler."

"Yani bir arka çıkış yok."

Kathy, "Ormana stüdyodan geçerek gidebilirsiniz." dedi. "Bahçenin sonunda ayrı bir bina. Eğer arka penceresinden atlarsanız, direkt olarak ormana girersiniz."

O konuşurken, Daniels da, başını yavaşça çevirerek dışarıyı inceliyordu. Birden durdu. Sola, Kathy'nin arabasının olduğu yöne doğru bakıyordu."

"Bir şey mi gördün?" dedi Kathy sesinde bir ürpertiyle.

Dışarıda yağmur ara vermeden yağıyordu.

"Pek emin değilim." diye fısıldadı aynı yere bakarak. "Sanırım."

Silahlanma ihtiyacı hissettim, son çare olarak kullanabileceğim bir şey. Mutfakta bir seri Japon aşçı bıçakları vardı –Midge'nin iş arkadaşı muhteşem bir aşçıydı– ve işe yarayabileceklerine karar verdim. Gerçi, onlardan biriyle birini bıçaklamayı hayal etmek zordu ama savunmasız olmaktan bıkmıştım. Çömelmiş hâlde mutfağa doğru gittim.

Bıçakların altısı da üçgen tahta bir tablanın üstünde, fırının yanında tezgahın üstünde duruyordu. Uzandım ve yirmi santim bir ucu olan büyük bir mutfak bıçağı çektim. Bıçak inceydi ama çok keskindi. Bununla et ve sebze kesmiştim ve bu etkili olduğunu kanıtlardı. O sadist piç kurusu Mantani'nin tenine nasıl kolayca saplanacağını hayal ettim ve kendimi bu fikirden zevk alırken buldum. Ben zalim bir insan değilim ve güçlü bir adalet duygum olduğuna inanıyorum ama aynı zamanda bana karşı yanlış yapmış olanlara, kindar duygular da besliyorum ve Mantani'nin onlardan biri olduğuna dair hiçbir şüphe yok. O ve eski arkadaşım Jack Calley ama Jack şu anda ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Mutfak penceresinin mutfağına yansıyan soluk yansımama bakarken, bıçak sol elimdeydi. Yağmur, gelişigüzel bir şekilde pencereden aşağıya iniyordu. Hâlâ bok gibi görünüyordum ama yine de Kathy bana yaralarımın nasıl olduğunu sormamıştı. Umrunda değildi. Belli ki uzun zamandır umrunda değildi ama aptal olduğum için fark etmemiştim.

Yüzüm birden pencereden kayboldu, görüntü yerini siyah yün başlığa bırakmıştı. Sonra uzun namlulu bir silah tutan eldivenli bir el belirdi. Tepki gösterme şansı bulamadan arkamda büyük bir patlama ve parçalanma sesi duydum. Pencere camı,

ortasında kocaman bir delik olan büyük bir örümceğin yaptığı ağa benziyordu. Piç kurusu bana ateş ediyordu! İkinci el ateş sesi geldi ve odayı ikinci bir patlama sesi doldurdu. Bu sefer pencere tamamen devrildi ve bıçak gibi keskin cam parçaları, öldürücü kar taneleri gibi yere yağdı.

O anda ben de sonunda hareket ettim. Saldırgan sadece birkaç metre uzağımda olsa da, vurulmadığımı fark edince bir rahatlama hissettim. Neden vurulmadığımı sonra anladım. Kapıya doğru sürünerek giderken, bedenime batan cam parçalarını takmayarak, mutfağa bir şeylerin atıldığını duydum. Bir güm sesiyle mutfak aydınlandı ve sıcaklık aniden arttı. Boynumu uzattım, dolapların ve tezgâhın büyük bir bölümünün yanmaya başladığını gördüm. Alevler kızgınca, tavana doğru yükseliyordu. Ölmemi istemiyordu; bizi dışarıya çıkmaya zorluyordu.

Bana doğru gelen kalın duman tabakasını kamuflaj olarak kullandım, ayağa kalktım ve kapıdan koşarak oturma odasına doğru geçtim. Hemen hemen aynı anda, evin ön camı yine ölümcül cam parçalarıyla içeri doğru havaya uçtu. Daniels'ın çoktan ayağa kalkmış ve uçan şarapnellerden uzakta iyi olduğunu gördüm. Dar bir alanın içinde, bir hedef arayarak, sağa sola gidiyordu. Kathy de ayaktaydı ve farlara yakalanmış bir geyik gibi olduğu yere çakılmıştı.

"Gaz bombaları var." diye bağırdım. "Mutfak yanıyor!"

Bir saniye sonra, ikisi de cevap verme fırsatı bulamadan, çifte namlulu av tüfeğinin sesi duyuldu ve ön kapıda büyük bir delik oluştu, hemen kapı kolunun altında. Daniels hemen ateş etme pozisyonunu aldı ve kapıya üç el ateş etti, silah sesi sağır edici bir şekilde odada yankılandı.

Çifte namlulu yeniden patladı ve delik daha da büyüdü. Kurşunlar odaya uçtu, Daniels kolunu tutarak acıyla bağırdı. Bize bağırarak yukarı çıkmamızı söyledi ve ben Kath'yi kolundan yakalayarak onu merdivenlere sürüklerken, Daniels kendi-

ni toparlayarak, silahı diğer eline aldı. Vurulmasından dolayı ceketinde oluşan yırtığı görebiliyordum ama iyi görünüyordu.

Aniden ön kapı, girişteki ayakkabılığa çarparak hızla açıldı. Karanlıkta tek görebildiğim, yola yağan yağmurdu. Arkamızdaki duman odayı doldurmuştu, siyah ve boğucuydu. Daniels nişan almış, silahı öne doğru hâlâ çömelmiş bir vaziyette bekliyordu.

Kapıda bir el belirdi, bir benzin dolu süt şişesi, içine tıkıştırılmış yanan bir bez vardı ve Daniels dördüncü kez ateş ederken, şişe kaydı ve yuvarlanarak tam önüne geldi. Daniels ayağa kalktı, kapıya doğru beşinci kez ateş etti ve merdivenlere doğru koştu.

"Merdivenlerden çekilin." diye kükredi, sırtımdan atlayarak.

Kathy'i öne doğru ittim, merdivenleri ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekleyerek çıktı, Daniels ve ben onu arkasından takip ettik. İkinci bir sessizilik oldu ve kafamı tam çevirmiştim ki, benzin alev aldı, gazlı bomba patladı ve bir alev dalgası kanepeyi de içine alarak tahta zemini boydan boya sardı.

Daniels, "Yukarıda kaçabileceğimiz bir pencere var mı?" diye bağırdı.

Kalın ve boğucu dumandan kaçma telaşı içerisinde, "Ana yatak odasında." diye bağırdım. "Arka bahçeye bakıyor. Oradan ek binaya geçebiliriz."

"O zaman oraya gidiyoruz."

Merdivenleri çıkınca Kathy sağa döndü. Orada ışık açıktı ve bir an için gözlerimi kısmama sebep olacak kadar sıradışı bir şekilde parlaktı. Ana yatak odasının kapısına koştu ve kapıyı açtı. Tam arkasındaydım. Bu yüzden içeri koşup aniden çığlık attığında, saniyeler içerisinde yanındaydım. Bana bir faydası olduğundan değil.

Odanın karanlığında, siyahlar içinde maskeli bir adam –büyük ihtimalle ilk gaz bombasını atan– Kathy'i tutuyordu. Diğer elinde de yanağına tuttuğu silah vardı. İkisi de bana bakıyordu ve Kathy kesinlikle dehşet içindeydi.

Odaya girdiğimde, silahlı adam, sıkıca tuttuğu Kathy'i de kendiyle birlikte sürükleyerek yavaş yavaş geri adım atıyordu. İkisinin arkasındaki pencerenin açık olduğunu görebiliyordum ve bakarken hemen yatak odasının altında, bu silahlı adamın buraya girmek için kullandığı tek katlı ek binanın çatısında aynı şekilde giyinmiş bir adam daha gördüm. Bu adam silahlı değildi ve çatının üstünde yürürken ayağı kayıp sırtüstü düştü.

Arkamdan Daniels geldi ve içgüdüsel olarak yana kaydım. Onun küfrettiğini duydum ve silahını kaldırdı.

Silahlı adama, "Lanet olası sakın hiçbir şey yapma." dedi ve ben sesini hemen tanıdım. Bu o piç kurusu Mantani'ydi. "Ya silahı bırak ya da o ölür."

Daniels sakince, "Bırak gitsin Mantani." dedi. Ama tabii sakin kalabilirdi. Onun karısı değildi. "Onu bırakmazsan seni öldüreceğim. Ve bunu yapacağımı biliyorsun."

"Lütfen dediğini yap Daniels. Karıma zarar vermesine izin verme."

Mantani hâlâ Kathy'le geriye doğru yürüyordu. Şu anda pencereden bir buçuk metre uzaktaydı. Arkasında da, düşen adam ayağa kalkmış ve yavaş yavaş pencereye yaklaşıyordu.

Mantani Daniels'e "Eğer karışmazsan gitmene izin vereceğiz." dedi. "Aslında bana daha önce yaptığından dolayı borçlusun. Sadece Meron'ı ve karısını istiyoruz. Hepsi bu."

Daniels bir adım öne geldi ve bir adım daha. Siyah, boğucu duman yavaş yavaş odaya yayılıyordu ve alevlerin sesi yükseliyordu.

"Bir adım daha atarsan ölür." Mantani silahın namlusunu

Kathy'nin yanağına daha sert bastırdı. "Onu öldüreceğim. Lanet olsun öldürürüm, biliyorsun. Bir adım daha ve o ölür."

Daniels bir adım daha attı.

Daha önce hiç bağırmadığım yüksek bir sesle, "Lanet olası ne yaptığını sanıyorsun Daniels?" diye bağırdım. "Onu öldürecek!"

"Hayır öldürmeyecek. Öldürmeyeceksin değil mi Mantani? Çünkü eğer öldürürsen ben de seni öldüreceğim ve senin ölmek istemediğini biliyorum."

Bundan sonra ne olacağını merak ederek, hâlâ elimde tuttuğum mutfak bıçağıyla ben de öne doğru bir adım attım.

"Lütfen riske girme Daniels. Lütfen. O benim karım."

"Onu öldürürüm Daniels. Yapacağımı biliyorsun. Bana hiçbir bok ifade etmiyor."

İkinci adam pencereye yetişti. Daniels'ın silahını görünce hemen görüş alanımızdan kayboldu. Mantani durdu ve pencere eşiğine yaslandı.

Kathy sessiz duruyordu. Çenesi titriyor, gözleri etrafa korkuyla bakıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. Endişeli, kaygılı ama hiç bu kadar korkmuş değil. Çok çaresiz hissettim. Bu piç kurusu karımı gözlerimin önünde öldürecekti. Bundan emindim. Ve Daniels onu yapması için zorluyordu. Odadaki duman yoğunlaşıyordu ve merdivenlerden gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Sıkışmıştık. Bacaklarım güçsüzleşmişti. Çocuklarımı düşündüm. İlk çocuğum Chloe"nin doğduğu günü düşündüm. Kathy'nin yüzündeki, kendi yüzümdeki mutluluğu. Tartıldıktan sonra onu beraber tutuşumuzu. Yeni bir aile. Ama şimdi hiç bilmediğim bir sebep yüzünden, karımın ihanetinin ağzımda bıraktığı acı tatla birlikte, yanan dumanlı ev içinde sona eriyordu.

"Son şans Mantani. Silahı bırak. Şimdi."

Daniels bir adım daha öne gitti. Eski meslektaşından sadece bir buçuk metre uzaktaydı. Sesi düz ama gergindi. Mantani geriye doğru eğildi, sanki düşmanıyla arasına olabildiğince çok mesafe koymak istiyormuş gibi. Bu bir zayıflık belirtisiydi ama silahı sıkı tutuyordu.

"Lanet olsun Daniels. Sen silahını bırak. Etrafın sarılı."

Silah sesi beni sağır etti ve refleks olarak zıpladım.

Mantani'nin kafası geriye düştü, pencereye çarptı ve cam kana bulandı. Elindeki tüfek aralıksız ateş aldı ve tüm şarjör tavana doğru boşaldı. Bedeni sarsıldı ve o bir tarafa doğru düşerken, Kathy elinden kurtulup Daniels'ın kollarına atıldı. Pencerenin dışındaki adam yukarı atladı. Silahı vardı ama ateş etmek yerine, çatı boyunca koştu, yine kaydı ve gözden kayboldu. Daniels Kathy'i itti ve ona doğru ateş etti. Sanırım ıskaladı çünkü onun çatıdan atladıktan sonra su borusundan indiğini duydum.

Daniels bana bakarak, "Buradan çıkın." dedi.

İkinci bir davetiyeye gerek duymadan, pencereye doğru koştum. Yolu yarılamış olan Kathy de.

Daniels'ın yanından geçerken ve odayı şimdi tamamen doldurmuş olan duman sebebiyle öksürürken "Biri yukarı çıkıyor." dedim.

O anda başka bir siyahlı figür belirdi, elinde pompalı tüfek k vardı. Ama bu adam diğerlerinden farklıydı. Daha iriydi hatta çok daha iri. Hemen Lench dedikleri adamın bu adam olduğunu ve eğer bizi yakalarsa hiçbir şansımız olmadığını anladım.

Daniels beni bir kenara itti ve Mantani'nin cesedini tutarken tetiği çekti. Lench ateşe karşılık verdi, pompalı tüfekten gelen patlama, camlardan birinin daha aşağı inmesine neden oldu ve Lench kapının arkasında kayboldu. Daniels sendeledi ama vurulmamıştı. Cesedi kaldırdı, eğildi cesedi ve yatağı bir

koruma kalkanı olarak kullanarak bana yine kaçmam için bağırdı.

Lench tekrar ateşe başladığında, sürünerek yanından geçtim, elimde hâlâ sıkıca tuttuğum bıçakla, pencereden dışarı atladım. Önce çatıya düştüm ve kiremitlerden aşağıya kaymaya başladım, boşta olan elimle bir yerlere tutunmaya çalışarak düşüşümü yavaşlatmak istedim. Hemen altımda mutfak vardı ve yangından yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Bu çatı az sonra çökecekti ve üzerindeki her kimse alevlerin ortasına düşecekti.

Kathy benden birkaç metre yukarıdaydı. Çatının üçgen ucunda, ata biner gibi oturmuş kiremitleri tutuyordu. Yanında kırılmış su borusunun parçaları olan ikinci silahlı adam ayağa kalktı, aşağıya bakıyordu. Ve bir başka adam, dördüncüsü, evin aynı tarafından bize doğru geliyordu. Onun da silahı vardı. Bize doğrultmuştu. İçerden daha fazla silah sesi duyuldu, tüfek ve Daniel'ın silahı.

Kathy, "Bu taraftan." diye bağırdı ve ben bir şey söyleyemeden çatının diğer tarafından aşağıya kaymaya başladı. Elimdeki bıçağı aşağıya, bahçeye atarak onu takip ettim ve son atlayışı yapmadan önce oluklardan tutunarak, arkama bakmaya cesaret edemeden aşağıya sallandım. Aynı anda birbirimizden birkaç santim uzak yere düştük. Çimin sonunda on beş metre ilerde, Midge'nin resim yapmayı sevdiği tek katlı tahta stüdyo vardı. Orası şu anda güvenli bir yer gibi geliyordu.

"Cebimde anahtarları ararken, "Koş." diye fısıldadım. Evinkileri ana anahtarlıkta tutardım ama stüdyonun anahtarı orada mıydı hatırlayamadım. Yeni bir tane daha yaptırmak için aylar önce çıkarmıştım ve geri koyup koymadığımdan emin değildim. Koymuşumdur umarım diye dua ettim. Diğer elimle bıçağı aldım ve Kathy ile peşimizdekilerin hemen arkamızda olduğunu bilerek stüdyonun kapısına doğru koştuk.

Karanlıkta hangi anahtar nereye ait göremiyordum ve kapıya yaklaştıkça panik olmaya başladım. Diğerlerinden daha küçüktü, bunu hatırladım. İnce ve yuvarlak. Lanet olası şey orada olsun diye dua ederek, her birini olabildiğince hızlı yokladım. Lütfen orada olsun. Lütfen. Odadan gelen silah sesleri durmuştu ve tek duyabildiğim deli gibi yağan yağmur ve modern dünyanın kaosundan kaçmak için kullandığımız kır evinin, acımasız alevler içinde yanarken ateşten gelen sesti.

Kathy arkasına döndü. "Acele et, geliyorlar." diye bağırdı. "Geliyorlar."

Baş parmağıyla işaret parmağım arasında yuvarlak bir şey hissettim. Zorlayarak, anahtarı kilide soktum. Hızla yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordum. Biri ellerimizi yukarı kaldırmamızı söyledi. Ses boğuktu ama yakındı.

Sonunda anahtar kilide girdi. Bir kere çevirdim ve kapı açıldı. Kathy'i içeri ittim ve karanlıkta onu takip ettim. Kapıyı hızlıca kapattım ve içerden kilitlemek için sürgüye uzandım. Stüdyo hafif cila ve tütsü kokuyordu. Midge'nin çalışırken burada uyuşturucu içtiğini biliyordum. Bu sonuca sadece, soyut çalışmalarının çok kötü olması ve bunu ancak uyuşturucu etkisi altındaki bir beyinden çıkabilir diye düşündüğümden değil aynı zamanda, buraya geldiğimde odanın köşelerinde marijuana artıkları bulduğum için de varmıştım.

Kapıya dışarıdan öyle güçlü ve şiddetli bir şekilde vurdular ki bıçak elimden düştü. On beş santimetrelik bir genişlik oluştu ve eldivenli bir el, kapıyı iterek açılmaya zorlarken aynı zamanda o aralıktan silah sıktı.

Kathy titreyen sesiyle, "Bir şeyler yap." diye bağırdı.

Tüm ağırlığımla, aradaki boşluğu azaltmak için kapıya yüklendim.

"Lanet olası bıçağı düşürdüm."

Kathy duvardaki düğmeye dokununca, ışıklar yandı. Ayaklarımın yerde kaydığını hissettim ve birkaç saniye içerisinde içeriye girebileceklerini biliyordum. Bıçağı gördüm. Ayağımdan bir buçuk metre uzaktaydı, uzanamayacağım bir yerdeydi.

Kathy hızla öne doğru atıldı, bıçağı yerden aldı. Bir saniye sonra eldivenli eli bileğinden yakaladı ve bıçağı tüm gücüyle koluna sapladı. İnce uzun bir yara oluştu ve kan parkenin üzerine damladı. Elin sahibi adam acı içinde bağırdı ve küfrederek geri çekildi. Kathy hızla kapıyı kapattı, eğildi ve sürgüyü çekti.

Dışarıda silah patladı ve kurşun ikimizin kafasının arasıdan geçti. Yüzümde bir sızı hissettim ve içgüdüsel olarak kafamı çevirdim.

"Tanrım!" dedi Kathy ayaklarının üzerinde zor durarak.

Onu kolundan yakaladım ve odanın diğer tarafına götürdüm. Hiçbir şey anlatmayan şekilsiz renklerin oluşturduğu ıvır zıvır, soyut resim duvara yaslanmış duruyordu. Bir şövale ve ressam sandalyesi odanın ortasındaydı ve sanki şaşı bir şempanze tarafından yapılmış, mavi ve yeşil, yarısı tamamlanmış bir çaba vardı.

İkinci bir silah sesi geldi. Mermi uzaktaki duvara saplanmadan önce tablonun içinden geçti. Direkt ormana açılan arka pencereye doğru daha sessizce ilerlemeye devam ettik. Oraya ilk varan ben oldum ve kolu çektim. Kilitliydi. Lanet olası kilitliydi. Oranın anahtarının ben de olmadığına emindim. Beş metreden fazla olmayan bir mesafede, arkamda kapıyı tekmelediklerini duyabiliyordum. Kapıyı kırmaya çalışıyorlardı. Kapana kısılmıştık ve karar vermek için saniyelerim vardı.

"Lanet olası kır onu!" diye bağırdı Kathy, kullanabilecek bir şey bulmak için etrafına bakarken. Raflardan birinden seramik bir saksı aldı ve cama doğru fırlattı. Hiçbir şey olmadı. Pencere yeniydi ve muhtemelen sağlam bir camı vardı.

Dışarıdan üçüncü el silah sesi geldi ve kapının bir kısmının parçalandığını duydum. Döndüm, ressam sandalyesini aldım ve tüm gücümle cama vurdum. Cam çatladı, ortasında ince bir çizgi oluştu. Geri çekildim ve yeniden öne geldim, bu sefer daha sert vurdum ve çatlak büyüdü. Harcadığım efordan dolayı nefes nefeseydim. Üçüncü sefer vurmak için geri gittiğimde kapının açılmak üzere olduğunu gördüm. İki adam da boşluktan görünüyordu ve biri aradan silahını doğrultuyordu.

Son kalan gücümü de kullanarak, üçüncü kez sandalyeyle cama vurdum ve bu sefer cam ikiye ayrıldı, büyük bir gürültüyle dışarıya devrildi. Büyük bir parça hâlâ duruyordu, sandalyeyle ona da vurdum ve çoğu yere dağıldı.

Arkamızdan kapının devrilişini duyduk. İçerdelerdi ve biz aydınlık odada açık hedeftik. Ama bu sefer hiçbir şekilde durmayacaktık.

Sandalyeyi bir kenara atarak, Kathy'i yakalayıp onu kaldırdım (Tanrıya şükür zayıftı) ve karşı koymasına fırsat kalmadan onu pencereden dışarı attım. Üç adım geri gittim, arkamdan gelen ayak seslerini ve ellerimi kaldırmamı söyleyen sesleri önemsemeyerek öne doğru koştum ve pencereden aşağıya uçtum, kalan cam parçası kıyafetimi ve midemin derisini kestiği için yanık gibi sıcak ve keskin bir acı hissettim.

Çimin üstünde duran camların üstüne, perende atarak düştüm ve ayaklarım Kathy'e çarptı. Anında ayağa kalktım, Kathy'i elinden tutarak ıslak çalılıkların arasından koşmaya başladım, serin hava içimi mutlu bir rahatlamayla doldurdu. Kathy sendeledi; onu kaldırdım. Böğürtlen çalılarının arasından geçtik, devrilmiş bir kütüğün üstünden atladık ve hızlanmaya devam ettik. Özgür olduğumuzu bilerek. Piç kurularını yendiğimizi bilerek. Onları gerçekten yenmiştik. O anda başka hiçbir şey önemli değildi.

Bizi kovalayanların sesleri yağmurda kayboldu.

29

Lench yatak odası kapısını kendine siper ederek geriye doğru sıçradı, Daniels'ın kurşunundan kıl payı kurtuldu. Kurduğu tuzağın başarısız olduğunu biliyordu. Daniels'ın silahlı ve hepsi önden saldırırsa, bunun adamlarını kaybetmek olacağını bilen Lench, Mantani'yi evin arkasındaki tek katlı binanın çatısına tırmanarak içeri girmesi için göndermeye karar vermişti. Sonra evi ateşe vererek, üçünün dışarı çıkması ya da daha muhtemel olan merdivenlerden yukarı çıkması sağlanacaktı, Mantani onları pusuda bekliyor olacaktı ve Daniels'ı öldürecekti, böylece Meronların teslim olmaktan başka çaresi kalmayacaktı.

Lench Daniels'ın bu tuzağa kolayca düşeceğini, yukarıya ilk çıkanın o olacağını ve bunun onu kolay bir hedef yapacağını düşündü ama öyle olmadı. Mantani ölmüştü ve Lench'in kendisi şu anda parçaları toplamak zorundaydı. Yatak odasının dışında dururken, her yeri ateşe verip, dışarıda onların öksürerek ve yaralı hâlde binadan çıkmalarını beklemenin daha iyi olacağını düşündü. Hırvatistan ve Bosna'daki savaş alanlarında ona hep planlarını basit tutması söylenmişti. Detay zaman kaybettirirdi. İnsanlar özellikle de siviller paniklemeye hazır, korkak yaratıklardı. Beklenmeyen bir baskı onları kontrol altına almak için yeterliydi. Bu gece bu tavsiyeyi göz ardı etmişti ve bedelini ödüyordu. Ama durum kurtarılabilirdi. Eğer hızlı hareket edebilirse.

Yatak odasına, zarar gören kanlı penceresine doğru yüzü dönük bir şekilde sürünerek girdi. Meron odanın bir ucuna

doğru güçlükle ilerleyip oradan çatıya atlarken, Daniels par çalanmış orta pencerenin önünde çömelmişti. Bir elinde silah vardı, diğer eliyle de Mantani'nin maskeli cesedini bir kolunun altında tutmaya, onu koruma kalkanı olarak kullanmaya çalışıyordu.

Lench tetiği çekti, Daniles da, üç kere kurşunlar havada çarpıştı. Kurşunlar her ikisini de ıskaladı. Lench yan yattı ve tüfek yine patladı, bu sefer kazara, yatağın üstündeki tavanda delikler açtı. Aşağıya toz ve alçı yağdı. Daniels karşılık olarak iki kez daha ateş etti. İkisi de Lench'in yakınlarındaki duvarın aşağı kısmına isabet etti. Sonra bir sessizlik oldu. Her iki adam da birbirini göremedi. Lench Daniels'ın kaçabilmek için pencerenin açık tarafına doğru ayaklarını sürüyerek gittiğini duyabiliyordu. On üç kez ateş etmişti. Silahı Lench'in verdiği 15'lik şarjörü olan bir silahtı. Bu durumda Daniels'ın üç kurşunu daha vardı. Tehlikeli olmak için yeterliydi. Lench'in sadece iki kurşunu kalmıştı ve yedeği yoktu. Yugoslayva Savaşı'nda öğrendiği ama önemsemediği bir şey daha: her zaman en kötü senaryo için hazırlık yap.

Lench hangi durumda olursa olsun, ölüm korkusu duymazdı. O cüssede bir adamdan beklenmeyecek atletik bir hareketle ayağa kalktı, Daniels'ın yerini doğru tespit ederek, tereddüt etmeden ateş etti.

Silahın patlaması, Daniels'ın geriye doğru sendelemesine sebep oldu ama Mantani'nin cesedinin arkasına saklandığı için vuruşun şiddetinden zarar gören maskeli yüzü kan sebebiyle görünmeyen Mantani'nin cansız bedeni oldu. Daniels Mantani'nin cesedini bıraktı ve hırsla iki kez Glock'unu ateşledi, ikisi de hedefin yakınına bile isabet etmedi ve Lench son kez silahını ateşledi.

Kurşun Daniels'i, sertçe kırık pencereye doğru sürükleyerek göğsünden vurdu, silahı elinden uçtu. Mantani'nin bo-

ölmüş cesedi yere düştü. Aynı anda Daniels acıyla inledi. Bu birkaç saniyeler Lench'in içini, bir hayatı sonlandırmanın her zaman verdiği keyif ve coşkuyla dolduruyordu. Daniels ayaklarının üzerinde duramıyordu, kötü bir şekilde sendeliyordu ama Lench hayatını sona erdirirken, onu kendine yakın tutabilmek için bilincinin yerinde olmasını istiyordu. Silahı bıraktı ve bir hayvan gibi uluyarak yatağın öbür tarafına sıçradı.

Ama ölmekte olan bir adama göre Daniels'ın hâlâ biraz gücü vardı ve kenara çekilerek saldırının şiddetinden kendini korudu. Lench tek koluyla onu yakaladı ve sertçe sıktı. Daniels karşılık verdi ve ani bir hareketle Lench'in yanağına yumruk attı.

İki adam mücadele ederken, Lench jet bıçağının olduğu koluyla manevra yaparak onu Daniels'ın karın hizasına, apandisine yakın bölgeye getirdi. Ama düşmanının bedenine sapladığında çok sert olduğunu fark etti. Piç kurusu kurşun geçirmez yelek giyiyordu. Mücadeleye devam edeceğine şüphe yoktu. Lench, Daniels'ın koltuk altına saplamak için bıçağın pozisyonunu değiştirdi ama Daniels aniden sıçrayarak bıçaklı kolu bileğinden kavrayıp kendinden uzaklaştırdı.

Lench boştaki eliyle yüzüne, iki kere ardı ardına sert yumruklar attı, bıçağın düğmesine bastı, bıçak dışarı çıktı; Daniels'ın baş parmağında derin bir yara izi açtı ve kıl payı boğazını sıyırdı. Başı dönen Daniels, hâlâ Lench'in bileğini tutarken geriye doğru sendeledi. Lench kurbanıyla oynamaya devam etmenin anlamsız olduğunu biliyordu. Artık öldürmek zorundaydı. Duman odayı dolduruyordu ve dışarıyı, Meron ve karısını kovalayan diğer iki adamın bağrışlarını duyabiliyordu. Durumu kontrol altına almalıydı, hem de hemen.

Daniels, Lench ona vurmasın diye boş elini yakaladı, Lench de Daniels'ı pencere pervazından geriye doğru sertçe itti. Tüm ağırlığını ve adama tepeden bakan pozisyonunun avan-

tajını kullanarak, elindeki bıçağı boğazına saplamaya çalıştı. Daniels bıçak ona yaklaşınca kendini umutsuzca olabildiğince geriye itti. Yüzünün darbe almış bölümleri kan içindeydi ve gözleri stresten fal taşı gibi açılmıştı. Bıçağı ondan uzak tutan kolu, vurulmuş olan koluydu ve şiddetli şekilde titriyordu. Her an pes edebilirdi ve ölüm kaçınılmazdı. Bıçağın ucu Daniels'ın boğazından bir santim uzaktaydı ve Lench ona bakarak gülümsüyordu.

Nazikçe, "Ölme vakti dostum." dedi. "Biraz kan dökme zamanı." Sesinde aldığı zevk ve kötü niyeti duyuluyordu.

Sonra, birden, Daniels hayalarına tekme atınca, şok içinde nefesi kesildi. Lench tüm bedeninin, elinin ayağının boşaldığını hissetti ve kendini doğrultamadan Daniels bıçaklı kolunu pencere çerçevesine çarptı, sırtüstü yatar pozisyonundan doğruldu ve çenesine kafa attı. Lench dengesini kaybetti. Daniels aralarına birkaç santim mesafe koymayı başararak onu itti ve pencereden tek katlı ek binaya atladı. Lench, hayalarındaki acıyı umursamayarak ayaklarından birini tuttu ama Daniels elini tekmeleyerek itti ve çatının ucuna ulaşmak için emeklemeye başladı. Kiremitlerin arasından ince ince duman çıkıyordu ve Lench çatının her an yıkılabileceğini fark etti. Ama avının gitmesine izin veremezdi. Pencere pervazından tırmanarak kendini havaya bıraktı ve Daniels'ın sırtına düştü. Zayıflamış olan çatı, bu zorlamaya dayanamadı ama Lench bunun umursamadı ve Daniels'in saçlarından tutarak kafasını geriye çekti, bıçağı boğazına saplamak üzere yukarı kaldırdı. Bir çatırdama sesi daha geldi.

Ama Daniels, yenildiğini kabul etmeyen zorlu bir düşmandı. Bir eşek gibi tekme atarak yana yuvarlandı ve Lench'in dengesini kaybetmesini sağladı. İki adam, çatının kenarındaki oluğa kadar yuvarlandı ve birden aşağıya düştüler.

Daniels üstte, birlikte çok sert düştüler. Düşmenin etkisiy-

le soluğu kesilen Lench, acıyla nefes almaya çalışıyordu ama hâlâ aklında düşmanına bıçakla saldırmak vardı ve bıçak kıl payı düşmanının yanağını sıyırdı. Ama Daniels hâlâ mücadele ediyordu ve Lench bıçağı ikinci kez salladıktan sonra hemen ayağı kalktı. Çalılıklara doğru koşmaya başladı ama önündeki ahşap çerçeveli yazlık evden Lench'in iki adamı çıkınca aniden yön değiştirdi ve arka bahçeyi yoldan ayıran tahta çite doğru koşmaya başladı. Zıpladı iki eliyle çiti tuttu kollarından güç alarak kendini kaldırdı ve diğer tarafına geçti.

Lench onu çitten atlarken izledi ve sadece Meronların değil, bu piç kurusunun da kaçma olasılığı olduğunu fark etti. Onun sorumluluğu altında olan bir adam. Başarısızlık asla olamazdı. Bu akşam değil. Yazlık evden çıkan iki adamdan biri avlarının kaçtığını anlatan bir el işareti yaptı. Lench küfretti ve bıçağını yerine koydu; koştu ve en yakınındaki adamın silahı aldı.

"Hangi cehenneme gittiler?" diye sordu.

Silahını aldığı adam, sesine tedirginliğini yansıtmamaya çalışarak, "Ormana." diye cevap verdi. Onu tanıyan herkes gibi Lench'den korkuyordu ama şu anda her ikisine de ihtiyacı olduğunu biliyordu, bu sebeple düşüncesizce bir hareket yapmazdı.

Lench onlara oldukları yerde beklemelerini söyledi, koştu ve çitin üzerine atlayarak, bacakları iki yana açık oturdu. Daniels'ı yağmurun altında yolun karşısına doğru koşarken gördü, elinde anahtarları olan 4x4'üne on metre uzaklıkta. Dikkatlice hedefini belirledi ve nişan aldı. Aralarındaki on beş metre vardı. Tabancaların bu mesafeden hedefi vurmaları çok zordu ama Lench harika bir nişancıydı. Silah kullanmayı, 1991'de Hırvatistan'da öğrenmişti ve o zamandan beri de düzenli bir şekilde kullanıyordu. Lisanslı ateşli silahları kullandığı Normandiya'ya da poligonlar için giderdi. Şu anda elinde tuttuğu Glock 17, İngiltere'den yasa dışı yollarla, bilgisayar çiplerinin

arasında birkaç ay önce getirilmişti. Daniels'in kafasını hedef aldı ve pozisyonunu sabitledi. Avının hedef alındığından habe ri yoktu. Lench'in kolu sabit duruyordu. Daniels ve Lexus ara sındaki mesafe sekiz metre kadar azalmıştı sonra yedi. Lench tetiği çekti. Bir saniye sonra, Daniels öne doğru uçtu, kolları ve bacakları açık vaziyette yüzükoyun çakılların üzerine düştü.

Lench'in zaferle gülümsedi. Cinayet listesine eklenecek başka bir ölüm daha. Tüm kurbanlarını tek tek hatırlıyordu, hepsinin yüzünü gözünün önüne getirebiliyordu, ne şekilde öldüklerini de. Bazen mümkün olduğunda resim çekerdi. Ya tağının yanındaki çekmecesinde kuzgun siyahı bir saç tutamını hâlâ saklıyordu, şu ana kadarki işlerinde en zevk aldığı olayı hatırlatan bir hatıra, en fazla on sekizinde, yeni evlenmiş sersemletici derecede çekici, şu ana kadar gördüğü en mavi gözlere sahip Müslüman bir kız. 1992 yılının kışında, Bosna sınırında yer alan Banic Kasabası'ndaki evini basmış ve hayatını sadece birkaç saat süren ama ona bir ömür boyu gibi gelen, harika zaman geçirttiğini düşünen lanet olası seksin ardından hayatına son vermişti. Daniels hareket etmedi. Ölmüştü, bu konu hakkında en ufak bir şüphe yoktu. Şimdi daha fazla zarar veremezdi. Ama sorun gerçekten zarar verebilecek insanlar Tom ve Kathy bir şekilde yine kaçmışlardı.

Lench yukarıya, koyu gri gökyüzüne baktı. Sanki nemli gece havasını kokluyordu. Uzaktan siren seslerini duyabiliyordu ve buraya geldiklerini biliyordu. Ev şu anda tamamen alevler içindeydi, alevler kiremitleri yutuyor ve sıcak bir hava dalgası yayıyorlardı. Yangına silah sesleri de eklenince, bir metre uzakta olan birinin dikkatini çekmemesi imkansızdı.

Çitlerden aşağıya kaydı ve diğer iki adamın yanına koştu. Meron'ların şu anda kayıp olduğunu biliyordu.

Hesap sorma zamanıydı. Dorriel Graham'ı arama vakti gelmişti.

30

Mike Bolt'un dedektif işiyle ilgili bir teorisi vardı ve o da şuydu: Bir dedektif asla her şeyi açıklayamazdı. Bir suçluyu harekete geçiren şeyler hakkında genel bir bilgisi olabilirdi ama çok nadir tam resmi görebilirdi. Suçu oluşturan şartlar için de aynı şey geçerliydi. Bazen mantığa aykırı şeyler olurdu. Aynı, birkaç saat önce, üniversiteden bir buçuk kilometre ötede çok başka şartlar altında ve kesinlikle başka adamlar tarafından öldürülen bir adamın evinde olan bir kadının iş arkadaşının üniversite kütüphanesinde öldürüldüğü bıçağın üstünde, aynı kadının parmak izlerinin bulunması gibi, birbiriyle bağlantılı da olabilir, olmayabilir de. Bu gibi durumlarda yapmanız gereken, bir sürü teori bulabilmek için beyninize işkence etmemeniz ve sizin için boşlukları doldurabilecek canlı şahitleri bulmanızdır. Ve bu da Meron'ları bulmak demekti.

Merkezde durdular ve Bolt'un arabasını alarak, saat tam yediden önce birbirlerine hoşça kal dediler.

Bolt Mo'ya arabadan inerken, "Geceni mahvettiğim için özür dilerim." dedi.

Mo gülümsedi. "Mahvetmedin. Başkalarının suçu. Eğer böyle gizemli bir şekilde ölmüş ve gizli bir geçmiş bırakmış olmasalardı, günü maçın karşısında bira içiyor olarak geçirecektim.

"Şimdi eve git ve dinlen. Seni sabah ararım."

"Tabii. Meron'lar için arama emri çıkaracak mısın?"

"Eve giderken birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Bolt kapıyı kapattı ve Mo uzaklaşırken onu izledi. Yağ-

mur durmuştu ve bulutlar turuncuya dönmeye başlamıştı. Çok yorgundu. Bu dava sürekli ortaya çıkan birbirinden alakasız parçalarla ve son sürat gelişen olaylarla daha önce üzerinde çalıştıklarına hiç benzemiyordu. Bolt daha çok delillerin uzun sürede ve sabırlı bir şekilde biriktiği, aylar süren davalara alışıktı, teşkilatın tam kalbinde bulunan bireyleriyle bağlantılı, şüphelilerin ve kurbanların görünürde sıradan ve çalışkan insanlar olduğu ani ve seri cinayetlere değil.

Bolt bu olaylar serisinin anahtarının, sözde intiharını araştırdıkları adam olup olmadığını merak etti. Bir şey kesindi: Eğer Parnham-Jones acımasız bir pedofili çetesinin bir parçası olduysa, bu hobisinin mutlaka bir yerlerde bir kaydı vardır. Büyük ihtimalle de bilgisayarında.

Bu günlerde kullandığı Ford Orion'a doğru yürüyüp kapıyı açarken, Matt Turner'ı aradı. İkinci defa direkt mesaja düştü. Bir kez daha onu aramasını söyleyen bir sesli mesaj bıraktı, saat kaç olursa olsun.

Telefonu kapattı ve arabayı çalıştırdı. Midesi guruldadı ama artık aç hissetmiyordu. O noktayı geçmişti. Şu anda sadece boş hissediyordu. Boş ve yorgun.

Vitesi attı ve uzaklaştı.

31

Kır evimizin arkasındaki orman, bir tarım arazisine kadar bir buçuk kilometre boyunca devam ediyordu. Yıpranmış ve yorgun bir hâlde, lanet günde olan olayların şokuyla çalıların dikenlerinin kıyafetlerimizi yırtmasına ve derimizi çizmesine aldırmadan, hayatta kalabilmek için devam etmemiz gerektiğini bilerek, yağmurun altında koştuk. Bize saatler sürmüş gibi geldi. Çünkü hayatımızda ilk defa, bizi öldürmek isteyen insanlar vardı.

Sonunda ormanın sonuna geldik ve karanlığın içinde dizlerimizin üzerine çöktük hemen ağaçların arasına. Ötede sakin bir kasaba yolu, patikadan biraz büyük ve sonra tekrar ağaçların başladığı yere kadar yaklaşık sekiz yüz metre büyüklüğünde bir buğday tarlası vardı. Daha mutlu günlerimizde, çocuklarla buraya yürürdük ve tarlanın öbür tarafında yoldan uzakta gizli depolama yeri olduğunu biliyordum. Hızlı hızlı soluyuşumuz, yağmurun sesi ve arkamızda uzaktan gelen sirenlerin sesiyle birbirine karışıyordu.

Birkaç saniye sonra, Kathy ayağa kalktı ve bana doğru baktı. İfadesinde acıma duygusu vardı. "Ah Tanrım, Tom bütün bunlara seni karıştırdığım için özür dilerim." O benden daha fitti bu yüzden ben hâlâ dizlerimin üzerinde nefes nefeseydim. Hiçbir şey söylemedim ama sanırım yüz ifadem her şeyi anlatmıştı. "Jack"in peşinde olduklarını bilmiyordum." diye devam etti. "Oradaydım çünkü biliyorsun..." Sesi gitti.

Onu ve Jack'i, üst kattaki iki kişlik yatağın üzerinde gözümün önüne getirdim -yatağının büyük olacağını biliyordum-

onu becerirken. Karımı. Aşk hayatımız seyrekleşmişti. Aslında uzun süredir seyrekti. Sebebi buydu. İhanet, ağırlığı altında eziliyordum.

"Ne kadar zamandır devam ediyor?" diye sordum, hâlâ dizlerimin üzerinde. Aşağılanma duygumla bağlantılı olarak, çok uygun bir pozisyondu.

"Bir süredir." diye cevap verdi. "Yaklaşık iki yıl."

Bunu söyleyince şok oldum ve evet hâlâ şok olabiliyordum. Tabii ki şüphelerim vardı ama iki koca yıl? Bu durumu daha da kötüleştirdi.

Yağmur alnıma ve yüzüme düşüyordu ve sinirli bir şekilde onları siliyordum.

"En iyi arkadaşımla." dedim.

"Böyle planlamamıştım. Sadece oldu."

"Nasıl?"

"Onunla Harrow'da, O'Neils'da karşılaştım. İşten arkadaşlarla dışarıdaydım."

"Klasiktir."

"Böyle söyleme Tom, şu an senin o alaycı mizahına en son ihtiyacımız olduğu an. Ve sen o kadar da masum değilsin değil mi?"

Orada beni yakaladı. Beş yıl önce, işten bir kızla kısa bir ilişkim olmuştu. Adı Bec'di ve benden yedi yaş küçüktü. Şu şirketlerin katılmanızı istediği, takım ruhunu geliştirmek için bir daha asla yapmayacağınızı bildiğiniz oryantiring ve kaya tırmanışı yaptığınız hafta sonlarından birinde, birkaç içkiden sonra neredeyse bir kazayla başladı. Mesaiden sonra ofisteki oynaşmaları, Brighton'da bir otel odasında geçirilen gece takip etti ama ikimizin de çok ilgilendiğini düşünmüyordum ve ben bu ihaneti kaldırmakta zorlanıyordum. Hiç de nazik olmayan bir yolla sıkıldığını söyleyerek ilişkiyi bitirdiğinde ve arkadaş

kalmayla ilgili hiçbir şey eklemediğinde, kendimi rahatlamış hissetmiştim. En azından biri -Tanrı bilir kim, bunu hiç öğrenemedim- Kathy'e anlatana kadar. Birkaç haftalığına ayrıldık ama sonunda beni affetmeyi başardı ama şu an geriye baktığımda diğer her şeyi başlatan bu olay mıydı merak ediyorum. Nasıl olduysa olsun, bunun ağırlığından hiçbir zaman tamamen kurtulamayacaktım.

"Tamam, tamam." dedim, "Demek istediğin anlaşıldı. Onunla hemen bir ilişkiye mi başladın?"

Bana öldürecek gibi baktı, kara gözleri nefretle doluydu. "Benim bu kadar basit olduğumu mu düşünüyorsun? Tabii ki başlamadım. Bir süre sohbet ettik, bana bir içki aldı sonra birbirimize hoşça kal dedik ve onu daha sonra uzun süre görmedim. Aylarca muhtemelen. Ama bir gün, yanımda çocuklar yokken kahve içmeye gittiğimde caddede karşılaştık. İyi anlaştık ve ilerleyen haftalarda öğle yemeğine çıkmaya karar verdik."

"Benim arkamdan."

"Evet Tom. Senin arkandan. O aralar aramız iyi değildi. Uzun zamandır geçinemiyoruz zaten. Ya da sen bunu fark etmemiş miydin?"

Hiçbir şey söylemedim. Sanırım aramız hiçbir zaman çocuklar doğmadan önce olduğu gibi iyi olmamıştı ama bunun doğal olduğunu düşünürdüm. Tüm bu çocuk olayının bir parçası sandım. Sanırım yanılmışım. Görünen o ki birçok şey hakkında yanılmışım. Hatta hayal alemindeymişim.

"Jack bana kendimi iyi hissettirdi Tom. Tüm söyleyebileceğim bu. Uzun süre platonik bir ilişkimiz oldu ama sonunda bir şeylere dönüştü."

Tipik Jack Calley. Her zaman sebat etmiştir ve ısrarcıdır. O yüzden bu kadar başarılıydı. Sadece aşkta değil hayatındaki her şeyde. Karımı çalarken ne düşündüğünü hayal edemiyo-

rum. Kolayca yap. Sabırlı ol ve yumuşayacaktır. Her zaman yumuşarlar. Ona iltifat et. Ne kadar hoş olduğunu söyle. Evliliğinde nasıl göz ardı edildiğini. Yıllar boyu bu şekilde binlerce kızı yatağa atmıştır. Bir zamanlar ona bunun için hayrandım. Şimdiyse tamamen bencil bir piç kurusu gibi davrandığını biliyorum. Üzücü olan bunu şu anda öğrenmem, öldükten sonra. Ona nasıl bir aşağılık olduğunu söyleme şansım olsa çok hoş olurdu. İhanetinin boyutuna inanamıyorum. Bana rağmen Kathy'i seçmek ve hayatımız boyunca yaptığımız arkadaşlığı hiçbir şeymiş gibi feda etmek.

"Üzgünüm." dedi, "Gerçekten." Ve gerçekten üzgündü. Bunu görebiliyordum.

İç çektim. "Bana söyleyecek miydin?"

"Bunu konuştuk ama doğru zamana karar veremedik. Ve ben çocukları etkileyecek bir şey yapmak istemedim. Sadece... Bilmiyorum... Seninle ve ailemle olan ilişkiden ayrı bir ilişki. Paralel olarak varlığını sürdürdü."

"Çok uzun zamandır varmış."

"Evet." dedi. "Uzun zamandır."

O anda, yoldan geçen bir arabanın sesini duyduk, lastikleri ıslak yolda ses çıkarıyordu. Yavaşça geliyordu, farları ağaçları aydınlatıyordu. İç güdüsel olarak ikimiz de çöktük ve o geçerken tamamen hareketsiz kaldık. İyi bakamadım –önümde kalın bir çalılık vardı– gerçi çok da görmeye çalışmadım çünkü içindeki her kimse beni görebilirdi. Tamamen masum olabilirlerdi ama bugün, güvende olmanın sonradan üzülmekten daha iyi olduğunu anlatan birçok zor durum yaşadım.

Arabanın ışıkları karanlıkta kaybolunca Kathy ayağa kalkarak, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye fısıldadı.

"Bu yağmurdan kurtulmalıyız. Sonra polisi aramamız ge-

rek. Çok şeyi açıklaman gerekiyor." Ben de kalktım ve telefonumu çıkardım ama hâlâ çekmiyordu. "Bir şey daha var."

"Ne?"

"Vanessa'nın öldüğü yerde bir çift eldiven buldular. Üstünde de kan lekeleri vardı. Sanırım biri beni tuzağa düşürmek istiyor."

Şok olmuştu. "Oraya nasıl gittikleri hakkında bir fikrin var mı?"

"Hiç yok. Neyseki polis benim olduklarını bilmiyor ama bunu ortaya çıkarabilecekleri testler vardır ve gerçekten de önümüzdeki yirmi yılı yapmadığım bir şey için hapishanede geçirmek istemiyorum." Durdum. "Bu yüzden, bilirsin eğer..."

"Vanessa'nın ölümüyle hiçbir ilgim yok Tom. Sana yemin ediyorum. Ve parmak izlerim nasıl oluyor da bıçağın üzerinde bulunuyor hiçbir fikrim yok. Bana güveniyorsun değil mi?" Gerçekten de bu güvene ihtiyacı var gibi görünüyordu.

"Jack beni neden aradı Kathy? Onun peşindelerken? Ve tüm bunlar hakkında ne biliyorsun?" Sesimi yükselttim ve bir tartışmaya yelken açtığımızın farkındaydım ki bu koşullarda çok aptalcaydı.

"Bunların hiçbiriyle ilgim yok." dedi sertçe, "Ve polisin beni Vanessa'nın ölümüyle suçlamasını ben de istemiyorum."

"Sonunda ikimiz de onlarla konuşmak zorunda kalacağız. Ve bizi kim koruyacak?" Sakinleşerek yürüdüm ve elimi omuzlarına koydum, yüzümü boynuna gömdüm. Islaktı ve her zamanki kokusunu alamadım. Nazikçe onu öptüm. "Her şey yoluna girecek, endişelenme." dedim, her nasılsa iyimser bir şekilde. "Şimdi şu yağmurdan kurtulalım. Sonra ne yapacağımıza karar veririz."

Çalılıkların arasından çıkıp yolun karşısına geçtik ve çiti atlayarak buğday tarlasına girdik. Kısa zaman önce sürülmüş-

tü, çamurluydu ve bizi yavaşlatıyordu. Uzaktaki iki büyük tahta depoyu görebiliyordum. Birincisin önünde bir traktör park etmişti ama herhangi bir hareket yoktu. Tarlayı koşarak geçtikten sonra döndüm ve arkama baktım, palmiye ağaçlarının ilerisinde, evimizin yandığı yerde, gökyüzü alevlerle parlıyordu. Warren ve Midge"yi düşündüm ve olanları öğrendikten sonra yüzlerinin ne hâl alacağını merak ettim. O çeyrek hisseyi aldıktan sonra onlarla görüşmedim çünkü bizi de paramızı da çantada keklik gördüklerini düşündüm ama yine de onlar için üzüldüm. Bu yeri seviyorlardı.

İlk depoya ulaştığımızda yine nefes nefeseydim. Büyük çift kapıya doğru koştum ve kilitli olmamalarına sevindim. Kapılardan birini iterek açtım ve ikimizde içeri girdik. Yer kuru saman ve motor yağı kokuyordu ama bu gece bulunduğum yerlere kıyasla çok davetkar görünüyordu. Duvarın üzerindeki elektrik düğmesini buldum ve ışıkları açtım. İki tarafı da çatıya kadar etajer olan oda mağarayı andırıyordu ve alan bir traktörün kolayca girip çıkabileceği kadar genişti. Metruk bir Land Rover önümüzdeki duvarın önünde duruyordu, ıslak paltomu çıkarırken arkamda Kathy, arabaya doğru yürüdüm.

Tekrar telefonuma baktım. Hâlâ çekmiyordu. Bu beni sinir etti. Burası, ülkedeki cep telefonu sinyali alamadığınız son yer olmalıydı. Buraya geldiğimiz o birkaç hafta sonunda bu durum bir nimet gibi geliyordu. Evimizin telefonunu da hiç kimseye vermemiştik, böylece patronlarımız bize ulaşamazdı, bu da dinlenmek demekti. Şimdi, düşmanca güçler peşimizde, hiçbir yerin ortasında kapana kısılınca, bu durum gerçekten problem oluyordu.

Land Rover'ın anahtarlarının içinde olmasını ummak çok fazla olurdu ama en azından kapısı açıktı ve ön koltuğa atılmış kalın bir süveter vardı. İçeri girdim ve süveteri Kathy'e uzat-

tim. Sırılsıklam olmuş süet ceketini ve bluzunu çıkararırken fısıltıyla teşekkür ederek aldı.

"Telefonun çekiyor mu?" diye sordum ona.

Kafasını salladı, sütyenini çıkararak vişne renkli uçları olan ıslak göğüslerini ortaya çıkardı. Zayıf, solgun, altın renginde bir cildi vardı, o süveterini giyip yan koltuğa otururken, pişmanlıkla bir süre ona baktım.

"Tanrım, yorgunum." dedi, gözlerini kapatarak.

"Burada kalamayız." dedim ona, bu netti ama onun kıpırdamaya niyeti yoktu.

Bitkin, "Düşünmem lazım." dedi.

Benim de düşünmem gerekiyordu ama istemiyordum çünkü Kathy'nin hikâyesinde boşluklar vardı ve bana anlatmadığı şeyler olduğunu biliyordum. Arabanın arkasında ekose kumaştan yapılmış bir battaniye buldum ve her şeyi bu kadar hazır bulundurduğu için sessizce ev sahibine teşekkür ettim. Kıyafetlerimi çıkardım ve battaniyeyi çeneme kadar çekerek, koltuğuma yerleştim. Kathy dalmıştı ve hafifçe ağzından soluyordu. Ona yaklaştım ve sarılmaya çalıştım ama belli ki tam dalmamıştı çünkü geri çekildi.

Birkaç saniye sonra onu ağlarken duydum ve kalbim kararadı. Evliliğim bitmişti ve son birkaç yıldır gerçekten sevdiğim karım, tamamen bir yalanı yaşıyordu.

Soru şuydu; ben bu yalanı tam olarak öğrenebilecek miydim?

BÖLÜM: 2

32

Sümüklü böceği andıran biçimsiz bedeniyle, güçlendirilmiş sandalyesinde kıvrılmış, son moda bilgisayarının önünde oturan yirmi dokuz yaşındaki Dorriel Garham, müşterisinin istediği bilgiyi bulabilmek için sanal dünyada ava çıkmıştı. Müşterisi Lench'ti ama iki adam da ne birbirlerinin gerçek kimliğini biliyordu ne de karşılaşmışlardı. Lench için Garham sadece istediği zaman arayabileceği bir telefon numarasıyken, Lench de Lima 2 diye kaydedilmiş, periodik aldığı hizmetin karşılığını ödeyen ve bu konuda güvenilir olan bir müşteriydi.

Interenetin sanal dünyası Garham'm hayatıydı. O paralı tekno adamdı, özelliği birini izlemek için hacker yeteneklerini kullanmasıydı. On sekiz yaşlarındaki ortalama bir İngiliz vatandaşı, kişisel bilgilerinin bir kısmını, bazen yüzlercesini elektronik veritabanında tutar. Telefon anketlerine cevap vermeyenler, birine bilgi vermekten sakınanlar, olabildiğince az kendi ismiyle kayıt olanlar bile her yerde sanal ayak izlerini bırakırlar. Eğer bir kredi kartı kullanırsanız, birilerinin elinde bir yerlerde, o kartın nerede ve ne zaman kullanıldığına ve ne aldığınıza dair bilgiler vardır. Eğer cep telefonu kullanıyorsanız ve sizi arayan kişide numarasız varsa, bir kayıt var demektir. Sadece bütün hileleri bilen en ciddi ve organize suçlular, her şeyi peşin öder ve tam anlamıyla adlarına kayıtlı hiçbir şeyleri yoktur. Ama onlar bile izlenebilir. Onun kadar dikkatli olmayan ailelerini ve dostlarını kullanmak yeterlidir.

Eğer nereye bakacağınızı bilirseniz, herkesi bulabilirsiniz ve Daniel Garham her zaman nereye bakacağını bilirdi. Bu akşam ona iki isim verilmişti. Thomas ve Katherine Meron. En yakınından başlayarak, akrabalarının nerede yaşadığını bulması söylenmişti. Lima 2 bunun acil bir iş olduğunu da eklemişti; iki saat limit verilmişti. Genellikle müşterisine unut o zaman derdi. Ne de olsa servisine talep çoktu ve istemediği sürece kendisini zora koşmasına gerek yoktu ama bu iş için üç bin gibi büyük bir rakam teklif edilmişti ve Lima 2 bunu öderdi.

Büyük boy Snickers'ı sol elinde, Thomas Meron'la araştırmasına başladı. Hızlı bir Google araştırması onun Harrow'daki Ezyrite Elektronik Yazılım hizmetlerinde çalıştığını ortaya çıkardı. İkinci adım Ezyrite"nin veritabanına girmekti. Dorriel bu bir IT şirketi olduğu için daha zor bir iş olacağını düşündü ama yanılıyordu. Ana güvenlik duvarları boşluklarla doluydu ve Meron'ın bilgilerinin ekrana gelmesi sadece on bir dakika sürdü. Bu bilgilerde Dorriel'a, Meron'ın ebeveynlerinin ve küçük erkek kardeşinin isimlerini verdi. Sonra mükemmel ve yasal bir biçimde seçmen kütüğüne girdi ve erkek kardeşinin Doğu Kent'te yaşarken ebeveynlerinin şu anda Sidmouth Devon'da yaşadığını öğrendi.

Katherine Meron'ı bulmak daha zor oldu. Çalıştığı yeri kolayca belirledi ama üniversitenin çalışan veritabanına şaşırtıcı şekilde girilmesi zordu ve sonuca ulaşmak yirmi yedi dakikasını almıştı. Seçmen kütüğünde ve Google'da bulamadığı kendinden büyük bir kız kardeşi vardı ve Dorriel Yeniden Birleşen Arkadaşlar'a girmek için daha temel taktikler kullanmak zorunda kaldı. Okuldaki eski arkadaşlarını bulmak isteyen birçok kişi gibi, o da siteyi kullanmıştı ve şu anda harika bir eş olan John, bebekleri, Harry ve Spike adındaki iki köpeğiyle Sydney Avustralya'da yaşadığı bilgisini paylaşmıştı.

Bununla birlikte Dorriel istediği her şeyi bulmuştu. Lima

'den aldığı talimatların üzerinden bir saat yirmi dakika geçmişti ve onu istediği bilgileri vermek üzere aradı. Bir kere bile bu bilginin ne için kullanılacağını düşünmedi. Dorriel insanlarla iletişim kurmayı seven biri değildi ve dürüst olmak gerekirse umurunda da değildi. Güvenilir kabul edilmesinin sebeplerinden biri de buydu.

Hattın diğer ucundaki ses, "İhtiyacım olanı buldun mu?" dedi.

Koltuğunda dikleşerek, favori porno sitelerinden birine girerken, "Evet." dedi Dorriel. "Tüm akrabalara baktım ve en yakın olanı Katherine Meron'ın annesi Irene Tyler. Kalemin var mı? Sana adresi vereceğim."

33

Dedektif Mike Bolt Londra'nın kalbinde yaşıyordu. Batı ucunun bittiği ve finans bölgesi Londra şehrinin başladığı Clerkenwell Yolu'nun iki tarafına yayılmış caddelerin biribirine girmiş sessiz bölgelerinin içinde Clerkenwell bir insanın yaşayabileceği en merkezi yerdi. Bir zamanlar basına ve gelişmekte olan sanayilere ev sahipliği yapmıştı ama son yıllarda genç zenginler taşındığı için, eski depoların arasına apartmanlar ve daireler yapımını başlatan kentsel dönüşüme gidilmişti.

Bolt'un evi mücevher bölgesi Hatton Garden'ın yakınlarında ambardan çevrilmiş bir binanın üçüncü katındaki güzel stüdyo dairesiydi. Yaklaşık iki yıldır orada yaşıyordu ve Ivan Stanevic adındaki Ukraynalı bir iş adamından kiralamıştı. En yüksek standartta döşenmiş muhteşem bir yerdi. Cilalı parke yer ve yatak odasının bulunduğu açık asma katıyla uzun ve genişti. Odayı çevreleyen pencereler doğuya İngiltere'nin ışıklarına, karşıdaki binaların arkasından tombul parmaklar gibi yükselen Barbican Kuleleri'ne bakıyordu. İnşaatçı Stanevic o yer için kolayca 500 pound verebilecek birini bulabilirdi belki de daha fazla ama onun yerine 150 pound alıyordu. Sebep: Bir kere Bolt ona büyük bir iyilik yapmıştı. Çok büyük bir iyilik.

İki buçuk yıl önce, Bolt NCS'ye atandıktan kısa bir süre sonra, Stanevic'in on iki yaşındaki kızı, iş rakipleri tarafından Chelsea Okulu'ndan kaçırılmış ve eğer babası Güney Fransa'daki bir otel kompleksindeki hissesini devretmeyi kabul etmezse onu boğacaklarını söyleyerek tehdit etmişlerdi. Karı-

sının olayı öğrenmesiyle, Stanevic isteksizce olayı polise anlatmıştı ve dava Bolt tarafından yönetilen NCS ekibine verilmişti.

Tottenham'da bir kafede Stanevic ve çocuğu kaçıranlarla, neler yapılacağı önceden planlanan bir toplantı ayarlandı. Ne yazık ki, önlerine herhangi bir engel çıkmamasını garanti etmek için çocuğu kaçıranlar Stanevic'i de tutsak olarak, karar verdi böylece süreç ilerlerken yeni hisselerini başkalarına satabileceklerdi. Bolt, müdahale etmektense Stanevic'i almalarına izin vermelerini emretti ve nereye gittiklerini bulmak için çocuğu kaçıranları belli bir mesafeden izledi.

Bolt'un hayatında gördüğü en zor takip oldu. Çünkü hedef takipten kurtulma tekniklerini öğrenmişti ve şehrin merkezinde kırk beş dakika süren seyahat esnasında hızla geri döndüler, yasak yerlerden U dönüşü yaptılar, Islington'ın arka sokaklarında hız limitlerini aştılar, tek yön bir yolda ters yönde bile gittiler. (Neredeyse imkansız bir manevra, Bolt'un daha önce hiç görmediği bir şey.) Hepsi de takip edilmediklerinden emin olmak için. Neredeyse başarıyorlardı da ama bir şekilde kameralardan yararlanarak ve farklı telefonlardan bilgiler alarak, Bolt gidecekleri yere kadar onları takip etmeyi başardı. -Fulham'da bir bodrum.

Bolt tüm müsait memurları daireye topladı ve herhangi bir kurtarma durumunda yardım etmeleri için S019'u aradı.

Çelişki yaşıyordu. Bekle gör yaklaşımını mı benimsemeliydi, yoksa kızın da içeride olduğunu varsayıp, içeriye mi girmeliydi? Çocuğu kaçıranların kızı ve babasını şu an o beklerken bile öldürebileceklerini biliyordu. Rus mafyası acımasız katillerden oluşuyordu.

Sonunda Bolt üçüncü bir yola karar verdi. İngiliz Telekom'una dairenin hattını bağlattı, silahı bir ekip orada bekliyordu ve birinin meraktan telefona bakmasını umarak Scotland Yard'daki kontrol odasından kaçıranları aradı. Doğru tahmin

etmişti. Liderleri bu şerefe nail oldu ve kanunlara çok net bir şekilde aykırı gelerek ona, otelin hisselerini asla alamayacağını, onları asla satamayacağını, şu anda içinde bulunduğu durumdan asla kurtulamayacağını çünkü Britanya'da kimsenin çocuk kaçıranlarla pazarlık etmediğini söyledi ve eğer tutsaklarından birini öldürecek olursa, bir daha hapishanenin dışını göremeyeceğini de ekledi. Ama eğer tutsakları zarar görmeden bırakırsa belki hakimin daha hoş görülü davranacağını anlattı. Tüm bunları karşı taraftaki adamın cevap vermesine izin vermeden söyledi. Bu ağır bir kumardı çünkü kız çoktan ölmüş olabilirdi, çocuğu kaçıranlar polisin gözlerinin üzerinde olduğu konusunda uyarıldıktan sonra ateş etmekle hiçbir şey kaybetmeyeceklerine karar verebilirlerdi. Bolt çok risk alan biri değildi ama kararlıydı ve hareketlerinin sorumluluğunu almaktan korkmazdı. Ve işe yaradı. Çocuğu kaçıranlar çok korkmuştu ve Bolt'un etraflarının çevrili olduğu gerçeğini birkaç kez tekrar ettiği telefon görüşmesinden ve dayanacakları bir şey kalmadıktan sonra, iki tutsağı da zarar vermeden serbest bırakarak teslim oldular.

Stanevic, Bolt'un bu yardımını asla unutmadı. Kendinin ve kızının hayatını kurtardığı için ona hep minnet duydu. Ondan sonra zaman zaman iletişim kurdular ve Stanevic Bolt'un ev aradığını duyunca, kendi dairelerinden birinde, istediği kadar kira vermeden oturabileceğini söyledi. Bolt bunun kurallara aykırı olduğunu ve eğer biri öğrenirse kovulma sebebi olacağını söyledi. Ama aynı zamanda, hayattan bıkmış olduğu, kanunları takmadığı ve daha da önemlisi evsiz olduğu için kabul etti. Bir şartı vardı en azından bir şeyler ödemek istiyordu. Stanevic bir penny bile almak istemedi ama Bolt kendini kimseye karşı borçlu hissetmek istemiyordu ve sonunda Bolt taşındıktan hemen sonra 150 pounda anlaştılar.

Bir paket Tay yiyeceğiyle merdivenlerden yorgun argın

çıkıp, nihayet dairesinin kapısını kapattığında, gece yarısı olmuştu. Özellikle de çok yoğun bir iş gününden sonra evinin karanlık boşluğuna dönmek ona keder verirdi ve bu akşam da o akşamlardan biriydi. Koridorun ışıklarını yakarken Tina Boyd'u, onun siyah gözlerindeki yalnızlığı düşündü ve aynı duygunun onun gözlerine de yansıyıp yansımadığını merak etti.

Paketi metal mutfak tezgahına koydu ve dolaptan bir Stella bira alarak, çok ihtiyacı olan yudumu hemen aldı. Mutfaktan uzaklaştı, odanın ortasına yürüdü ve yarı karanlıkta durup, aşağıdaki insanların ve trafiğin dairesine kadar gelen sesi dinledi. Sanki kederini bastırmak için gittikçe yükseliyorlardı, pencereden gecenin turuncu parlaklığını izledi. Bolt yirmi yıldır Londra'da yaşamaktaydı ve hâlâ burada her durduğunda, dünyanın en eski ve en canlı şehirlerinden birinde olduğunun bilinciyle aynı heyecanı hissediyordu. Çok insan Londra"yı eleştirirdi ve yanlış giden şeyler olduğunu kabul edecek ilk insan da oydu. Birinci olarak korkunç suç oranı ama yine de başka bir yerde yaşamayı hayal edemiyordu. Ona, tam olarak açıklayamadığı, ayağının altında hissettiği yer kadar elle tutulur, katıksız bir güven ve aitlik duygusu veriyordu. Şehir onun koltuk değnekleriydi.

Tek başına kalmaya alışmıştı. Birdenbire ve kimsenin istemeyeceği bir şekilde olmasına rağmen, yalnızlığın aslında ona uygun olduğunun farkına vardı. Geliş ve gidişleri hakkında hesap vermek zorunda değildi, istediğini istediği zaman pişirebilirdi ve istediği kadar gürültü yapabilirdi. Evinin yeri, üç yıl önceki o geceyi düşündüğü zaman hissettiği yalnızlığı ve melankoliyi dindiren bir yerdi. En azından şu an için, burayı değiştirmek gibi bir arzusu yoktu.

Ya da kendini bu şekilde kandırıyordu.

Cep telefonu çaldığında, yemeği hazırlıyor -Hindistan ce-

vizli kızarmış pirinçli demirhindi sosuna batırılmış levreğini ve Stellasını içiyordu.

Arayan Turner'dı. Bolt'a sinemaya gittiğini ve yeni döndüğünü söyledi. Tom Cruise'un yeni filmini görmeye gitmişti. "Film berbattı. Ve sinemaya götürdüğüm kız sinemadan hemen sonra yorgun olduğunu, eve gitmek istediğini söyledi." Sanırım film ilişkilerini erteleme kararı vermesine sebep oldu.

Bolt mutfak tezgahına yaslandı ve biradan bir yudum daha aldı. "Ah, arkadaşım, bu dünyada adalet yok."

"Çok doğru ve hayat akşamları böyle geçirmek için çok kısa. Dava açmalıyım."

"Kime? Kıza mı, film şirketine mi?"

"İkisine de."

Bolt kahkaha attı. Turner'ı severdi. Bu adamı tanıdıkça daha çok seviyordunuz, buna şüphe yoktu ve belli ki bu akşamki kız arkadaşı ona zaman vermemişti. Uzun bir yüzü vardı ve erken kelleşmeye başlamıştı. Çok nadir gülerdi. Bu da genelde alaycı bir tavır göstereceği zaman olurdu. Neden polis olmayı seçtiğini kimse anlayamıyordu. İnsanlarla iletişim kurma zahmetinde bulunmazdı. Ama çok akıllıydı ve bilgisayar konusunda uzmandı. Ayrıca, bir hafta sonu gece yarısından sonra patronunu arayacak kadar da kendini bu işe adamıştı.

"Belli ki mesajımı almışsın. Parnham-Jones'un dizüstü bilgisayarına bakma fırsatı buldun mu?"

"Yoktu ki."

"Bir dizüstü bilgisayarı kullanıp kullanmadığını biliyor muyuz?"

"Şu anda değil, hayır. Kullanmadığını tahmin ediyorum. Bir şekilde kolayca buluruz."

"Yarın onun temizlikçisini arayacağım."

"Ama bir masaüstü bilgisayar vardı. Bu öğleden sonra hız-

lıca bir göz attım ancak bu akşam senin mesajını aldıktan sonra daha dikkatli inceledim."

"İlgini çeken bir şey?"

Turner bir an durakladı ve "Evet." dedi. "Var."

Bolt heyecanlandı. "Devam et."

"Bir e-posta var. Kişisel dosyasında kayıtlı olan tek şey. Dikkatimi çeken dosyanın şifreyle korunuyor olmasıydı. Şifreyi kolayca kırdım -ne yaptığını bilen insanları engellemek için dizayn edilmemişti- ve şimdi okumayı bitirdim. Bir şantaj notu."

"Önünde mi? Ne yazdığını duymak istiyorum."

"Kısa ve konuyla alakalı. 'Sevgili Başyargıç. Her şeyi biliyoruz. Tüm detayları. 1998. Kız. Babası da ölü, değil mi? Kendini hapishanede astı. Eğer hayatınızın geri kalan kısmını parmaklıklar ardında, çürüyerek geçirmeyi istemiyorsanız bazı ayarlamalar yapmamız gerekecek. Aksi taktirde bunları kamuyla paylaşacağız. Çok yakında yine iletişime geçeceğiz.' Turner yeniden durdu ama Bolt hiçbir şey demedi. "Ve hepsi bu." diye ekledi. "Ne yapmış olabileceğine dair bir fikrim yok. Bilgisayarda bununla ilgili herhangi bir şeyi ima eden başka bir şey ve şantajcıdan gelen başka bir e-posta bulamadım."

"Parnham-Jones'un internet geçmişini kontrol ettin mi?"

"Üstünkörü baktım. Çok internette geziniyormuş gibi durmuyor ve hiçbir site de sıra dışı değil. Amazon, BBC gibi yerler. Ve kendi hakkındaki makaleleri okumayı seviyor. Başka bir şeyler bulmayı mı umuyordun?"

"Hayır." diye yalan söyledi Bolt. "Sadece kontrol." Hâlâ dizüstü bilgisayarın neden kayıp olduğunu düşünüyordu. Acaba kötü araştırmaları yaptığı ve takip ettiği siteler için başka bir tane daha kullanıyor olabilir miydi? Muhtemelen katili tarafından çalınan, aynı John Gallan'ın davasında olduğu gibi?

Turner, "Şimdi sana e-postayı yolladım." dedi.

"Kimden olduğuna dair hiçbir fikrin yok sanırım?"

"Adres hotmail hesabından. Çoktan kapanmış ve eğer şantajcı ne yaptığını biliyorsa, bunu internet kafeden göndermiş olmalı ki bu da takip etmenin çok zor olduğu anlamına geliyor."

"Ama ne zaman gönderildiğini söyleyebilirsin değil mi?"

"Evet, 11 Mayıs. 10 gün önce."

Yakın bir zaman ve bu durumda Parnham-Jones'un ölümüyle bağlantılı.

Turner etkileyici bir ses tonuyla, "Sanırım bu bazı şeyleri değiştiriyor." dedi.

"Kesinlikle değiştiriyor."

"O ölü kız ve babası ne anlama geliyor hiçbir fikrin yok mu?"

"Henüz değil." diye cevap verdi Bolt, ikinci kez yalan söyleyerek. Turner'a, intihar notuyla ilgili herhangi bir bağlantı bulup bulamayacağını görmek için bilgisayarın harddiskini aramaya devam etmesini söyledi, teşekkür etti ve kapattı.

İlgisizce yemeğine baktı. Güzel kokuyordu ama bu son bilgi kafasını çok meşgul etmişti. Artık başyargıcın öldürüldüğünden emindi. John Gallon'ın da aynı adam ya da adamlar tarafından öldürüldüğüne neredeyse emindi. İkisinin arasındaki bağlantı göz ardı edilemeyecek kadar güçlüydü.

Gallan'ın yaşamına, pedofili suçlamaları ve Parnham Jones'la olan ilgisi araştırılmasın diye nokta koyulmuştu ama bu da yine Parnham-Jones'un neden öldürüldüğü sorusunu akla getiriyordu. Sebebi onu susturmak ve böylece bomba etkisi yaratacak sırların kamuoyu tarafından öğrenilmesini engellemek olabilirdi.

Bu durumda katilin, pedofili arkadaşlarından biri olması ya

da hükûmet devirecek potansiyel bir skandalı önlemek için kurum içinden birinin yapmış olması muhtemeldi.

Ama bu teori de akla başka bir soru getiriyordu. Parnham-Jones'u öldürmek için en istekli ve motive olan kişi (Örneğin skandalı hasıraltı etmek için.) ona şantaj yapan bir e-posta göndermezdi. Aslında tam tersi. Onu panikletip aptalca davranmasına sebep olacak bir şey yapmamak için önüne çıkmazdı.

O zaman hangi lanet olası bu e-postayı gönderdi?

34

Saat sabaha karşı üçtü ve cadde sessizdi. Irene Taylor'ın ön kapısının yakınlarında siyah bir kedi çalılıkların arasından atladı, karanlığın içinde duran maskeli adama hoşnutsuz bir bakış attı ve hızla ilerleyerek ortadan kayboldu. Lench böyle bir şeyin iyi mi kötü mü şans getirdiğini bilmiyordu zaten takmıyordu da. Batıl inançlı değildi ve olanların saflığına her zaman hayranlık duymuştu. Kişiler kendi kaderlerini kendileri çizer. Şans sadece tesadüftü. Yaşamdan sonra ölüm yoktu, ruhların dünyası yoktu. Eğer olsaydı, Lench'in hayatı boyunca öldürdüğü kırk üç insanın her birinin hayaleti ona musallat olurdu ve ayrıca her akşam rahat rahat uyuyordu ve kendini karanlığın içinde evde gibi hissediyordu.

Maymuncuğu cebinden çıkardı ve ön kapıdaki kilitlerden birine soktu. Açması bir dakikadan az sürdü. Şimdi de sıra yale kilidindeydi ki saniyeler sürdü. Yavaşça, kapıyı açtı. Zincirliydi. Cebinden sürgü kesen aletini çıkardı ve zinciri ortadan kesti. Irene-Taylor güvenliğe birçok kişiden daha çok dikkat ederdi ama bu bir fark yaratmadı. Eğer giren kişi ne yaptığını biliyorsa tüm evlere girilebilirdi ve Lench bu konuyla da ilgili bir sürü ders almıştı. Yaklaştığında evin bir hırsız alarmı olduğunu gördü, bu yüzden şimdi sürgüyü kesmek için çıkardığı aleti cebine koydu ve lazer kalemini çıkardı. Bugünlerde birçok ev sahibi hırsız alarmlarını gece çalıştırıyorlardı, sadece zemin katı aktif hale getiriyorlardı ve kapıyı iki kere kilitleyerek bir de arkasından zincirlediği için Irene-Taylor'ın da aynı şeyi yaptığını düşünmüş olmalıydı. Kapıdan girip koridora yürüdükten

sonra, Lench sağındaki duvarda yanıp yanıp sönen dedektörü fark etti. Birkaç saniye sonra, lazer kalemin ışığı dedektörün kırmızı ışığının merkezini buldu ve onu etkisiz hâle getirdi.

Işığı aynı noktada tutarak, ayağıyla ön kapıyı kapattı, merdivenlere ulaşana kadar her seferinde bir adım atarak ilerlemeye başladı. Lazeri tutabilmek zorlaşıncaya kadar merdiven basamaklarının ilk üçünü çıktı ama artık güvende olduğunu biliyordu. Lazer kalemi kapadı cebine koydu ve merdivenlerden çıkmaya devam etti.

İlk denemede Irene Tyler'ın odasını buldu. Geniş ve sıcaktı. Cadde lambasının mavimsi ışığında onu görebiliyordu. Sola doğru dönmüş yan yatıyordu, çift kişilik yatağının örtülerine sarınmış, gümüş rengi saçları açık hafifçe horluyordu. Arkasından kapıyı kapattı, hayalet gibi yatağa doğru ilerledi, ağır botlarından çok az ses çıkıyordu. Parfüm kokusunu çok hafif alabiliyordu. Muhtemelen altmış beş yaşlarındaydı, kırışıkları ve çenesinde hafif bir sarkma vardı ama çirkin değildi.

Birkaç santim kalana kadar yüzüne doğru eğildi, o kadar yakındı ki derin nefesini içine çekiyordu. Yılana benzeyen dili ağzından çıktı ve hafifçe karga burnuna dokundu. Aynı Bosna'nın anarşi günlerinde kadın kurbanlarına yaptığı gibi umutsuzca onu yalamak ve teninin sıcaklığını hissetmek istedi. Bu onlara daha yakın hissetmesini sağlayan içten bir hareketti ve dolayısıyla sonunda onların canlarını aldığında gücünü artırıyordu.

Ama bu gece dikkatli olmak zorundaydı, herhangi bir DNA izi bırakmamalıydı. Bu yüzden onun yerine, kadının gri saçlarını geriye itip kulak memesine dokundu ve bu işe yaradı. Irene'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, oturmaya çalıştı ama Lench onu geriye itti ve eliyle ağzını kapadı. Diğer eliyle de stiletto bıçağını çıkararak boğazına dayadı.

"Hırsız alarmı açık mı?" diye fısıldadı. "Eğer evetse başını öne eğ, hayırsa başını sağa sola salla."

Bazı sesler çıkardı ve başını öne eğdi.

"Elimi çektiğimde bana şifreyi söyleyeceksin. Eğer bağırır ya da bana cevabı geç verirsen, gözlerinden birini oyar, çıkarırım."

Sakince ve kocaman bedenine hiç yakışmayan tiz bir sesi vardı ki bu onu daha korkunç yapıyordu. Londra çevresindeki ilçelerin aksanıyla konuşuyordu. Boynundaki bıçak, ucu sağ gözünün altına gelene kadar kaydı. Tehdidinin ciddi olduğuna dair hiç şüphe yoktu ve Irene anladığını göstermek için yine başını öne eğdi. Bıçak gözlerini kısmasına sebep olacak şekilde aynı yerde dururken Lench elini ağzından çekti.

"Beş-iki-sekiz-bir."

"Güzel." Bıçağı çekti. "Arkanı dön."

"Ne istersen al ama lütfen çocuklara zarar verme."

Demek çocuklar buradaydı. Bu iyiydi. Onun işbirliği yapmasını garanti altına almak için, "Onlarla ilgilenmiyorum." diye yalan söyledi. "Şimdi söylediklerimi yap."

Yüzükoyun döndü ve Lench iki parça plastik ip çıkardı, biriyle el bileklerini diğeri ile ayak bileklerini bağladı. Kadın yine direnmedi ama torunlarına zarar vermediği sürece istediği her şeyi alabileceğini tekrar etti. "Ağzını aç." dedi ve kadın ağzını açar açmaz Lench bir golf topu koyarak ağzını bantladı.

Etkisiz hâle geldiğinden emin olunca odadan çıktı ve merdivenlerden aşağıya indi. Bu sefer hareket dedektörünün hareketlerini görmesine izin verdi ve alarm çaldı. Hemen alarm düğmelerinin yanına gitti, şifreyi girdi ve alarm otomatik olarak sustu.

Şimdi harekete geçmeye hazırdı. Cebinden telefonunu çıkararak birini aradı. Tekrar yukarı çıkmadan önce telefonun

diğer ucundaki kişiye, "Bir dakika içinde minibüsü evin önüne getir ve motoru durdurma." dedi. Bu akşam kullandığı insanlar güvenilir ve rüştünü ispatlamış katillerdi ama onların çocukların işin içinde olmasından rahatsızlık duyduklarını biliyordu. Lench bunu bir zayıflık olarak görüyordu. Bu dünyada geçilmeyecek bir sınır yoktu. Hangi taraf daha fazla öderse o taraf için savaşılması gerektiği, eski Yugoslavya'nın ölüm alanlarında geçirdiği dört yıl boyunca öğrendiği en önemli derslerden biriydi. Herkes, genç ya da yaşlı potansiyel avdı. Hepsi sadece kan torbalarıydı. Ama bunu herkes anlamazdı ve adamlarının olası karşı çıkışlarını engellemek için bu gece paralarını ikiye katlayacaktı.

Oğlan ve kız duvarları Disney karakterleri ile süslenmiş, oyuncak ve pufidik hayvan dolu olan arka odada bir ranzada uyuyorlardı. Lench gibi biri bile Irene Tyler'ın onların üstüne titrediğini görmüştü. Karanlığın içinde sessizce yürüdü ve üst ranzadan oğlanı aldı. Oğlan döndü ama uyanmadı, Lench onu kucağında taşıdı. Lench, Irene Tyler'ın yatağında sağa sola tepinerek mücadele ettiğini kapı aralığından duyabiliyordu ama onun herhangi bir şey yapacak pozisyonda olmadığını da biliyordu.

Ön kapıya yaklaşırken, Bedford marka minibüsün dışarıya park edildiğini duydu. Irene Tyler'ın ön kapısını ayağı ile sertçe iterek açtı ve kollarında çocuk aceleyle ilerledi. Minibüste iki adam vardı. Bunlardan biri çıktı ve kapıyı açtı. Artık bir kar maskesi giymiyordu ama başında fark edilmemek için alnını tamamen kapatan bir beyzbol şapkası takıyordu. Minibüsün arkasında iki tane şilte vardı. Lench çocuğu bunlardan birinin üzerine koydu, komşu evlerin ışıklarını kontrol ederek tekrar içeri girdi. Hiç ışık yoktu.

Lench alt ranzaya yaklaştığında kız döndü ve uykusunda huzursuzlandı. Uyanabilir gibi görünüyordu. Eğer mecbur ka-

onun ağzını bantlar ve onu bağlardı ama bunu yapmak istemiyordu çünkü yanındakilerle arasında probleme sebep olabilirdi. Zaten Lench onu kucağına alıp aşağı indirirken uyanmadı. Çocuklar güvenli bir şekilde içeri konulduktan sonra minibüsün kapısını kapatan beyzbol şapkalı adam, "Bundan hoşlanmadım." diye homurdandı.

Lench, "İyi olacaklar." dedi, "Ama her şeyi berbat etme, kaybedecek çok şeyin var." Lench'in elinde iki adamı da ömür boyu hapse sokacak şeyler vardı ve onlar bunu biliyordu.

Beyzbol şapkalı adam kendi kendine söylendi ve karavana bindi. Bir saniye sonra karavan yavaşça caddeden aşağıya doğru inmeye başladı ve gözden kayboldu. Evlerin hepsi hâlâ karanlıktı, hareket eden bir perde bile yoktu. Lench sokak lambasının ışığının altından çekildi ve hayalarının üstünde dans eden soğuk ve yumuşak parmakların verdiği gibi bir heyecan hissederek yavaşça eve doğru yürüdü.

Irene Tyler'ı öldürmesine gerek yoktu. Ne de olsa yüzünü görmemişti, sesinden başka hiçbir şeyi tanımlayamazdı ki bu da pek işlerine yaramazdı. Onu orada bir domuz gibi bağlanmış alarmı çalıştıramaz hâlde bırakabilirdi.

Bu çok kötü bir kayıp olurdu. O günlerde haz alma şansı çok nadir oluyordu ve Batı Bosna'da yanmış bir Müslüman köyünde üst üste yığılmış, son yığının on kişilik bir aileye ait olduğu cesetleri incelerken kumandanının söylediği gibi:

"Ölü hedef gösteremez."

35

Karanlık, rüyasız bir uyku uyudum. Bir ara hayal meyal omuz ağrısıyla uyandığımı hatırlıyorum ama çok önemsemedim. Bunun için çok yorgundum ve saniyeler içinde tekrar uykuya daldım.

Uyandığımda, bir gün önce üniversitenin kütüphanesinde bıçakla kesilen yüzümün sızısını hissettim. Karımın parmak izlerini taşıyan bıçak. Kathy, başı cama dayalı, koltukta kıvrılmıştı. Battaniyenin çoğunu o almıştı -evliliğimiz boyunca hep böyle yapmıştı- ve rahat bile görünüyordu. Bunun uykunun verdiği bir masumiyet olup olmadığını merak ettim.

Esnedim, biraz üşüyerek ve midem bulanarak saatime baktım. Yediye yirmi vardı. Dışarısı aydınlıktı. Susamış ve acıkmıştım. Dün öğleden beri hiçbir şey yememiştim, sanki bir ömür sürmüş bir zaman dilimiydi. Gece uyumadan önce, gömleğimi ve pantolunumu çıkarıp kuruması için Land Rover'ın arkasına koydum ama yeniden giydiğimde hâlâ ıslak ve nemlilerdi.

Kapıyı açtım ve ayaklarımı gererek ahırın taştan yerine bastım. Kathy neden polise gitmek istemedi? Bu düşünce beni başka her şeyden daha çok endişelendiriyordu. Gerçekten Vanessa'nın ölümüne karışmış mıydı? Nasıl olabileceğini hâlâ anlamıyordum ama kaçınılmaz büyük soruya geliyordum: Parmak izlerinin bıçağın üzerinde ne işi vardı? Bu polisin soracağı ve onun cevap vermeyi istemediği bir soruydu. Ama ikimiz de bir yerde gerçekle yüzleşmek zorundaydık ve bu şu anda olabilirdi. Kathy bu fikre karşı çıksa bile ben kendimi ihbar

edecektim. Bu şekilde en azından biraz korunabilirdim, hem ben hem de çocuklar.

Çocuklar. Dün yaşanan trajedi sırasında tamamen aklımdan çıkmışlardı. Şu anda onları özlediğimi fark ettim. Bütün bunlara son noktayı koymanın zamanı gelmişti.

Arabanın yolcu kapısı açıldı ve Kathy mahmur gözlerle Land Rover'dan aşağı indi. Bana doğru yavaş adımlarla yaklaşarak, "Günaydın." dedi.

"Merhaba."

"Bak..."

"Polise gitmemiz gerekiyor." dedim.

Bunu bir süre düşündü.

"Sen gelmezsen bile ben gideceğim."

Yavaşça başını salladı. "Seninle geleceğim."

Bütün olanlardan ve arabada geçirilen çok kötü bir geceden ve uykusuzluktan sonra bile iyi görünüyordu. Ona acıdım, bu his boğazımın kurumasına sebep oldu. Sanırım becerebilseydim ağlardım ve bir sebeple ailevi konular olunca gözyaşlarım akmıyordu. Çok nadir ağlarım ve bu da genellikle bir konu hakkında hiçbir şey yapamadığım zamanlarda olur aynı on beş yıl önce büyükannemin ölümünde ya da çok önemli bir futbol maçının kötü bir skorla sonuçlandığında olduğu gibi ve sadece çok içtiğim zaman ki bu da benim hakkımda bir fikir veriyor. Orada yüz yüze dururken evliliğimizin hangi noktada kötüye gitmeye başladığını düşündüm. Ne zaman beni sevgilisi olarak görmekten vazgeçti? Eğer kendime dürüst olmam gerekirse, muhtemelen Jack Calley'le karşılaşmadan çok önceydi.

"Karakola nasıl gideceğiz?" diye sordu.

"Hyundai'nin anahtarları hâlâ sende mi?"

"Paltomun cebindeler. Eve gizlice girip, arabayı almamızı

mı söylüyorsun? Polis orada olacak zaten değil mi? Dün gece bir sürü silah sesi vardı, yangından bahsetmiyorum bile."

"Eğer oradalarsa, bu sorunumuzu çözer değil mi?"

Başıyla onayladı ama tam ikna olmuş görünmüyordu.

Evimizden geriye kalana ulaşmak on beş dakikamızı aldı ve gördüğümüzde ikimiz de şok olduk. Üst kat tamamen yok olmuştu. Kalan tek şey, sadece birkaç metre uzunluğunda, parmparça ve yanık izli dört dış duvardı. İçeriden hâlâ ince ince duman çıkıyordu. Sarı polis cinayet mahalli bandı evin tamamını çevreliyordu.

Evin önüne gelene kadar çalılıkların arasından yürüdük. Evin önünde bir polis arabası vardı ve boştu, her kim kullandıysa hiçbir yerde görünmüyordu. Kathy'nin Hyundai Coupe'u da oradaydı, dumandan dolayı kestane rengi arabası pis ve mat görünüyordu ama büyük ölçüde zarar görmemişti.

Elimi uzatarak, "Anahtarları ver." dedim.

Hemen, "Asla olmaz." diye cevap verdi. "Ben kullanıyorum. Hadi gidelim."

Ben karşı çıkamadan, ince uzun bedeni yolun karşı tarafına, topuklarıyla çakıl taşlarını ezerek koşmuştu. Onun peşinden gitmekten başka çarem yoktu. Onu yakaladığımda yüzünde muzur bir gülümse görmek beni şaşırtmıştı.

Solumuzdan bir bağırma sesi geldi ve evden geriye kalanının sol tarafından üniformalı bir polis çıktı. Kilolu, pembe yuvarlak yüzlü bir adamdı ve Güney İngiltere'deki suçla mücadelenin geleceği ile ilgili pek güven vermiyordu. Görünen o ki dinlenirken onu rahatsız etmiştik.

Anahtarlar Kathy'nin elindeydi ve arabanın kilidini açtı, şoför tarafına koştu.

Polis, bize doğru hantal hantal yürürken, "Hey durun!" diye bağırdı.

Ben durdum ama Kathy durmadı. Arabaya atladı ve motoru çalıştırdı.

"Kathy, Tanrı aşkına ne yapıyorsun? O polis."

Polis Kathy'nin kapısına doğru koşarken nefes nefese, "Lütfen mam orada kalın." dedi.

Hyundai geri vitese alındı, polis peşinde yolda geri geri gi derken etrafa taş parçaları sıçradı.

Hızlı bir karar verdim. Ne oluyorsa hâlâ anlamıyordum ama Kathy ile ilgili güçlü duygularım vardı ve eğer onunla gitmezsem bir daha gerçeği öğrenmemin mümkün olmayacağını düşündüm. Bu yüzden arabanın peşinden koştum.

Benim de olduğum yerde durmadığımı gören polis, bir basketbol oyuncusuna savunma yapar gibi kollarını açtı. Komik bir bakış attığını söylemek zorundayım ve içimden gelen kahkaha atma isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Onu kolayca geçtim ve hatta ceketimden tutmuş olmasına rağmen, elinden kurtuldum ve koşmaya devam ettim, bir gece önce karakoldan çıktıktan sonra hariç, okul yıllarımdan beri hiç koşmadığım kadar hızlı koştum.

Kathy geri geri gitmeye devam etti, aynı zamanda eliyle bana gelmeye devam etmemi işaret ediyordu On metre sonra yavaşlayıp ön yolcu kapısını aniden açtı. Polisin arkamdan geldiğini duyabiliyordum ama onunla mesafeyi açtığımı da biliyordum. Hyundai yürüyüş hızına geçmişti ve kapıyı tutup içeri girdiğim anda Kathy aniden hızlandı, lastiklerin patinaj sesleriyle geri geri yola çıktı. Polisi en son gördüğümde, çaresiz bir şekilde yolun ortasında durmuş hararetli hararetli telsizle konuşuyordu. Sonra Kathy vitesi bire aldı ve manyak bir kahkaha atarak yola çıktı.

Sabahın erken saatlerinde karanlıkta uyandığınızda hissettiğiniz o duyguyu bilirsiniz, o birkaç dakika içinde rüya görüp

görmediğinizden emin olmazsınız. Şu anda o duyguyu hissediyorum. Otuz beş yaşındaki öğretim görevlisi ve iki çocuğumun annesi karım bir deli gibi hareket ediyordu. Başka bir açıklama yapamıyordum, daha da ötesi ben de deliriyor olmalıydım.

"Neler oluyor Kathy? Teslim olmamız gerekiyor, lanet olası Telma ve Louis'cilik oynamak değil?"

Bana sırıttı. "Arada sırada risk almayı sevmez misin Tom? Sevmezsin değil mi? Sen hiçbir zaman riski göze alan biri olmadın."

"Hayır polisten kaçmam. Özellikle de onlarla konuşmamız gerektiğinde. Unutmuş olabilirsin ama iş arkadaşın ve sevgilin öldü."

Aniden yüzündeki gülümseme kayboldu ama arkasında bıraktığı sert ifade ve kararlıydı, tamamen benim tanıdığım Kathy'den farklıydı. Ya da tanımadığım, ki bu durumda öyle olabilir. "Polise teslim olduğumuzda bunu kendi şartlarımla yapmak istiyorum." dedi. "Karakola görgü şahitlerinin gözü önünde girmek istiyorum ki bana bir şey olmasın. İlk gördüğüm şişman bir polise teslim olmak istemiyorum. Anlıyor musun?"

"Hayır." dedim. "Anladığımı sanmıyorum."

İkimizden biri konuşamadan önce, telefonum çaldı. On saniye sonra Kathy'ninki de çaldı. Kesinlikle çeken bir alandaydık. Telefonumu cebimden çıkarıp açtım. Bir sesli mesajım ve bir de video mesajım olduğunu gördüm. Gönderen numarasını gizlemişti. Ekrandaki bir yazı izlemek isteyip istemediğimi sordu. Acaba spam mi diye düşündüm. Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Oynata bastım.

Bir saniye sonra iki küçük çocuğumun şaşırmış ve korkmuş yüzleri ekranda belirdi. Chloe ağlamış gibi görünüyordu. Tanımadığım bir odada çift kişilik bir yatağın üzerinde oturu-

yorlardı. Arkalarındaki duvar turuncuya boyanmıştı ve görünürde herhangi bir resim ya da süs yoktu. Video yaklaşık beş saniye çocukların yüzünü gösterdi. O süre boyunca hareketsiz ve sessiz durdular. Sonra kamera, baştan aşağı siyahlara bürünmüş ve standart olduğu üzere siyah bir kar maskesi takmış, bir başka boş turuncu duvarın önünde duran adama döndü. Geçen akşamki adamlardan biri olabilirdi, anlaması zordu. Önemli de değildi ayrıca. Mesaj netti: Çocuklarım şu anda çok acımasız birkaç insanın elindeydi.

Video bitti ve ben çöktüm. İçimi kara bir keder, çaresizlik ve korku doldurdu, ağırlığı altında ezildim. Çocuklarım değil, lütfen her şey olabilir ama çocuklarım değil. Hayatımdaki en değerli ve en masum insanlar değil. Bir ebeveyn için çocuğunun tehlikede olduğunu bilmekten ve elinden bir şey gelmemesinden daha kötü bir duygu yoktur. En önemli önceliğiniz sizi mahveder. Tüm direnme gücünüz buhar olur. Artık söz dinleyen ve yalvaran bir enkazsınızdır ki sanırım onların da yapmak istediği bu.

Kathy arabayı kenara çekti ve telefonundaki videoya bakarken acıyla inlediğini duydum. Ona bakamadım bile. Tüm enerjim gitmiş gibiydi ve bu sefer gerçekten ağladım. Ben de dua ettim. Zarar görmemeleri için, şu ana kadar inanmadığım Tanrı'ya, onları bırakırsa ne isterse yapacağıma dair söz verdim. Kiliseye giderdim, yardım kuruluşlarına tüm paramı verirdim, Afrika'da fakirlerle çalışırdım... Herhangi bir şey. Ama onlar zarar görmesin.

Kathy'nin, "Aman Tanrım." dediğini duydum. "Oh Tanrım, benim bebeklerim değil."

Gözlerimi sildim ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Şu ana kadar Max ve Chloe zarar görmemişti. Onları tutan insanların istediklerini almalarını sağlamalıydık ve bu sefer herhangi bir saçmalık olmamalıydı. Videoyla beraber bir mesaj gön-

derdiklerini düşündüm, bu yüzden 121'i çevirdim ve kesinlikle tanımadığım ses konuşmaya başladı. "Elimizde ne olduğunu biliyorsun." dedi, mağazasında depoda olan mallardan bahseder gibi bir ses tonuyla. Sesi biraz tizdi ama sıradandı. "Eğer onları tek parça hâlinde geri almak istiyorsan hemen bu numarayı ara." Bir telefon numarası söyledi ve kapattı. Bir kalem ve kağıt için torpido gözüne bakarken, mesajın saati sabah 5.53 olarak verildi. Kalem bulabildim ama defter bulamadım, bu yüzden mesajı tekrar dinleyip, Hyundai'ın ruhsatının arkasına yazdım.

Kathy'e, "Onları aramamızı söylüyorlar." dedim, ön camdan boş üç şeritli yola bakarak.

Sessizce ağlayarak, "Sen ara." dedi.

"Ne istiyorlarsa, ne biliyorsan ver onlara. Tamam mı?" Konuşurken hâlâ ona bakmıyordum.

"Tabii."

"Evet de. Evet demeni istiyorum."

"Evet, evet, evet. Sadece ara onları... Lütfen."

Ona, bunun onun hatası olduğunu söylemek istedim ama sustum. Derin bir nefes aldım ve numarayı çevirdim. Açılmadan önce beş kere çaldı.

Hattın diğer ucundaki adam, "Aramana sevindim." dedi. Bu sesli mesajı bırakan adamdı. "Bu olayı olabildiğince çabuk sonlandırmalıyız."

"Çocuklarımız iyi mi?"

"İyiler." Sesi güven veriyordu ama ona inanmalı mı bunu bilmek imkansızdı. "Şimdi söyle bana. Neredesiniz?"

"Bolderwood yakınlarındaki kır evinin yaklaşık bir buçuk kilometre uzağında. Arabadayız."

"Kimin arabasında?"

"Karımın. Oraya arabayı almak için geri gittik."

"Ve görünmediniz?"

"Sanmam hayır."

"İyi. Size birkaç talimat vereceğim. Eğer harfiyen bunlara uyarsanız, çocuklarınız sağ salim serbest bırakılacak. Bu telefon konuşması biter bitmez, video mesajını sileceksin ve hemen telefonunu kapatacaksın. Karında aynısını yapacak. Sonra onları bulunmayacakları bir yere atacaksın. Ve sakın telefonu saklamak ya da açık tutmak gibi numaralar yapmaya kalkma. Kayınvalidenin kimliğini ve adresini veren kişi, periyodik olarak numaraları arayacak. Telefonunuzun sinyal verip vermediğini gösterebilecek teknolojiye sahip. Eğer talimatlarımı yerine getirmediğinizi fark ederse, çocuklarınızdan biri bir kulağını kaybedecek. Hangisini tercih edersiniz?"

Hiçbir işe yaramayacağımı bilsem de, onları tutsak eden kişinin gözünde ete ve kemiğe bürünmeleri için isimlerini söyleyerek, "Lütfen Max ve Chloe'ye zarar verme." dedim. "Bu sefer kimse işlerini karıştırmayacak, yemin ederim. Bizden ne istiyorsan alacaksın." Gözümün ucuyla, yüzünden yaşlar akan Kathy'nin, başıyla beni onayladığını gördüm.

"Söylediklerimi yaparsan, onlara hiçbir şey olmayacak. Kalemin ve kağıdın var mı?"

"Bekle." Boşta kalan elimle kalemi ve ruhsatı tekrar aldım. Ellerim titriyordu ama ona hazırım derken sesimde sahte bir sakinlik vardı.

"Dikkatli dinle. Telefonlardan kurtulduktan sonra M3'e Basingtoke'a doğru süreceksiniz, sonra Reading'e doğru A33'ten geleceksiniz. Reading boyunca ilerleyin ve Thames'deki Henley yoluna çıkın. Henley'den Marlow'a dönün. Beş buçuk kilometre gittikten sonra, sola doğru Hambleden adında bir köye dönüş var. Hepsini yazdın mı?"

Öfkeyle yazıyordum. "Evet. Evet, yazdım."

"Köy meydanına park et. Orada bir telefon kulübesi var. Sekizi çeyrek geçe, çalacak. Sana acele etmeni tavsiye ediyorum çünkü eğer telefonu açmazsan, çocuklarının bu gecikmenin bedelini ödeyeceğinden emin ol."

"Biz orada olacağız tamam mı? Lütfen onlara bir şey yapma. Orada olacağız."

Benim yalvarmalarımı hiç takmayarak, "Diğer talimatları orada alacaksınız." diye devam etti. "Bir pazar sabahı bu saatte, sekizi çeyrek geçe oraya ulaşmak konusunda sorun yaşamazsın ve eğer her şey plana uygun giderse öğleden önce çocuklarına kavuşacaksın. Ama şunu aklında iyi tut: sana söylenilenlerden birini bile yapmazsan, buraya gelmeden polis tarafından yakalanırsan ya da birinden yardım almaya çalışırsan, çocuklar yalnız ve çığlıklar ölecekler."

Kelimelerinin her biri gücümü bitiren yumruklar gibiydi ve beni gittikçe hiçbir kurtuluş yolu göremediğim bir karanlığa sürüklüyorlardı. Bir kurbağa vıraklaması gibi, "Anladım." dedim.

Kathy, "Annem iyi mi?" diye sordu, sanki sesi çok uzaktan geliyordu. "Ona annemin iyi olup olmadığını sor."

Onu duyan hattın diğer ucundaki adam, "O soruyu sormak için kendini yorma." dedi.

O an Irene'nin öldüğünü anladım ama tam anlamıyla idrak edemedim. O an düşünülmesi gereken çok şey vardı.

"Şimdi telefonlardan kurtulun ve Hambleden'a gidin. Sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum." Bunu söyledi ve kapattı.

Kathy beni kolumdan tuttu, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Onun siyah gözlerinde daha önce hiç, -benim de gözlerimde olduğuna inandığım- böyle bir acı görmemiştim.

"Ne dedi?" diye sordu.

"Çocuklar iyi. Ama anneni bilmiyorum."

"Aman Tanrım. Onu öldürdüler, değil mi? Değil mi?"

"Bilmiyorum. Şimdi bana telefonunu ver. Polis onları takip ederek bizi takip etmesin diye telefonları kapatmamızı istedi. Sonra da Henley yakınlarındaki Hambleden'a gitmemiz gerekiyor."

Kathy telefonunu cebinden çıkardı ve bana uzattı. "Bizi öldüreceklerini biliyorsun. Oraya vardığımızda. Asla gitmemize izin vermeyecekler, bundan sonra olmaz."

"Başka şansımız yok Kathy." dedim, gözlerine bakarak. "Bu sefer bizi köşeye sıkıştırdılar."

Arabadan çıktım ve yolun kenarındaki ağaçlara doğru yürüdüm. Telefonumu kapattım ve çalılıkların arasına attım. Sonra onunkini kapattım. İşkencecimizin ki ben bunun Daniels'ın Lench dediği adam olduğunu düşünüyordum, istediği yere vardığımızda ihtiyaçlarını karşılayacaktık ve icabımıza bakılacaktı. Ama canımı sıkan bu değildi; Max ve Chloe'den kurtulacakları gerçeğiydi. Tüm ailemiz sanki hiç var olmamış gibi silinecekti. Kimin yardım edebileceğini bilmiyordum. Ama Kathy'nin telefonunu atarsam, bunun hayatımızın son kurtulma şansını atmak olduğunundan şüphem yoktu.

Onu cebime koydum ve arabaya döndüm.

"Otobana çık." dedim ve tek kelime etmeden arabayı çalıştırdı, kuzeye doğru sürdü.

Saat yediyi on geçiyordu.

36

Bolt, yatağının yanındaki komidinde şevk veren bir seks oyuncağı gibi titreyerek cıyak cıyak çalan telefonun sesine uyandı. Uzunca esnedikten sonra uzandı ve telefonu açtı. Telefonundan gelen, hemen tanıyamadığı öfkeli sesi duyduğunda bile gözlerini açamadı.

"Sanırım bana lanet olası bir özür borçlusun Dedektif Bolt. Senin sorunun nedir? Kenar mahallelerde çalıştığımız için tamamen yeteneksiz olduğumuzu ve bizi takmayacaklarını mı düşünüyorsun? Bizim soruşturmamızın içine dalabileceğini ve buldukların hakkında bize bilgi verme zahmetinde bulunmayabileceğini mi sanıyorsun?"

Bolt gözünü biraz araladı, saatin 07.17 olduğunu gördü ve Jack Calley cinayetinden sorumlu dedektifle konuştuğunu fark etti.

"Ah Dedektif Lambden. Erkencisiniz bayım."

"Canımı sıkma Bolt. Şimdi Calley'nin komşusu Bernard Crabbe ile konuştum. Senin bir meslektaşınla birlikte, dün akşam elinde Tom ve Kathy'nin fotoğrafı, onu görmeye geldiğini söyledi."

Bolt yatakta oturdu, tamamen uyanmıştı artık. "Onlara nasıl ulaştın?"

"Senin aracılığınla değil kesinlikle. Sanırım seninle aynı yolu takip ettik. Bay Calley'nin telefon kayıtlarını kontrol ettik ve en son Meron'ın arandığını gördük. Bahse girerim bunu yapabileceğimizi düşünmedin, değil mi?"

"Dinle, hiçbir şeyi saklamaya çalışmıyorum..."

"Ayrıca Bayan Meron'ın dün işlenen Vanessa Blake cinayetiyle bağlantılı olarak arandığını da öğrendik." diye devam etti Lambden, hâlâ son derece sinirliydi. "Yani senin düşündüğün kadar da boş değiliz."

Bolt gözlerini ovuşturdu. "Hiç öyle olduğunuzu söylemedim."

"Hareketler sözlerden daha yüksek sesle konuşur."

"Eğer bana bir saniye verirsen, sana bildiğim her şeyi anlatacağım."

"İyi. Konuş."

"Öncelikle özür dilerim. Dün her şey o kadar hızlı gelişti ki çizgimi aştım. Seni bu sabah arayıp bilgilendirecektim."

Saniye kaybetmeden, "Özür kabul edildi." dedi. "Şimdi Calley'i her kim öldürdüyse onu daha kolay bulmamı sağlayacak ne söyleyebilirsin?"

Bolt, eğer kendi tarafında kalmasını istiyorsa Lambden'a geçerli bir şeyler anlatması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden yataktan çıkıp, banyoya doğru yürüken Parnham-Jones'un intiharının cinayet gibi göründüğünün ve ölmeden önce de şantaj edildiğini söyledi. Henüz elle tutulur bir kanıt olmadığı için çocuk istismarı suçlamalarından bahsetmedi. "Parnham-Jones'un ölümüyle Jack Calley'nin ya da Meron'ların nasıl bir bağlantısı var bilemiyorum ama zamanlama büyük tesadüf." diyerek bitirdi.

Lambden, "Birileri Meron'ları arıyor." dedi. "Bu sabah, New Forest'ta bir kısmına sahip oldukları evin geçen gece yandığını öğrendim ve silah sesleri duyulduğuna dair de raporlar var. Yerel polis enkazdan kalan ne varsa incelemeleri ve ceset var mı diye kontrol etmeleri için olay yeri ekiplerini göndermiş."

"Eğer öldülerse, başımız belada. Başka hiç kimsenin Jack

Calley ve Vanessa Blake'in neden öldürüldüğünü açıklayabileceğini düşünmüyorum. Cep telefonlarının izini bulabildin mi?"

"Seni bir diğer arama sebebim bu." dedi Dedektif. "İzleme için izin almanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Bir tane Kathy Meron için ihtiyacımız var ve sen bir NCS olarak bunu benden daha kolay yapabilirsin. Eğer bu konuda bir şeyler yapabilirsen, büyük yardımın dokunur."

Bolt kendine bir bardak su koydu. "Bunu bana bırak. Ayrıca neler yaptığım hakkında da seni bilgilendiriyor olacağım, tamam mı?"

"Teşekkür ederim."

"Dargınlık yok değil mi?"

"Yok." Lambden gerçekten de bunu ima etti ve bu Bolt'a kendini biraz suçlu hissettirdi. Belki de dün onu çok sert yargıladı. Lambden ona Kathy Meron'ın telefon numarasını verdi ve kapattı.

Eğer Kathy'nin ya da Tom'un telefonları yanındaysa ve açıksa, yerlerini tespit etmek çok kolay olacaktır. Jean Riley'nin bağlantıları sayesinde hemen yapabileceği bir şey. Ama Britanya Polis Teşkilatı'nda her zaman aşmanız gereken engeller olur ve Bolt böyle bir izin almak için zincirin tepesindeki adama NCS'nin başı Başkomiser Dedektif Steve Evans'a başvurmak zorundaydı. Şimdi Evans'ı arıyordu.

Başkomiser erken kalkanlardandı, daha önce orduda edindiği bir alışkanlık. Sanki aramamı bekliyormuş gibi telefonu ikinci çalışında açtı. Bolt konuya hep direkt giriş yapar. Meron'ların telefonları için izleme izni istedi ve sebeplerini açıkladı.

Evans sabırlı bir şekilde dinledi ve bitirdiğinde Başkomiser de hiç dolandırmadan konuyla ilgili fikrini söyledi. "Sana Kat-

hy'nin telefonunu izleyebilmen için sözlü izin vereceğim ama Tom'unki için değil." dedi. "Onunla ilgili yeterli sebep yok."

Bolt tartışmadı. Anlamsız olurdu. Evans her zamanki gibi kendini riske atıyordu. Patronuna yardımı için teşekkür etti.

"Gelişmelerden beni haberdar et." dedi Evans, "Kâğıt işlerini sonra hâllederiz."

Sonra Bolt, Jean Riley'i arayarak uyandırdı. Sesi berbat geliyordu, cümle kurmakta zorlanıyordu. "Şef saat yediyi yirmi geçiyor. Ne yapıyorsun? Sadece üç saattir uyuyorum." Yirmi dört yaşındaki Jean Riley iş dışında saçlarını açmayı seven bir parti kızıydı. Matt Turner'ın tam zıttıydı ki çok iyi anlaşamamalarının sebebi muhtemelen buydu.

Bolt, soğuk bir şekilde, onun geceden kalma inlemelerini ve öksürük krizini önemsemeden, "Acil Jean." dedi ve istediklerini anlattı.

Sonunda uyanarak, "Vay canına, bu dava kontrolden çıktı, değil mi?" dedi. "Neler olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Çok var ama doğrular mı bilinmez. Kathy Meron'ın izini bulur bulmaz beni ara."

Hızlıca sabahlığını giydikten sonra kendine sert bir kahve yaptı. Mo'yu aradı ve onu, Turner'ın keşfettiği Parnham-Jones'un bilgisayarındaki şantaj e-postasından, New Forest'ta yanan kır evine kadar son gelişmelerden haberdar etti. Khan'ların evinde kahvaltı saatiydi, Mo'nun çocuklarının etrafta yaramazlık yaptığını ve Saira'nın onları nafile bir çabayla durdurmaya çalıştığını duyabiliyordum. Yüksek ve korkunç gürültü Bolt'un sessiz mutfağıyla tam bir kontrast oluşturuyordu.

"O zaman P-J'in eğilimini biri daha biliyor?"

"Öyle görünüyor. Turner e-postanın kaynağını bulmaya çalışıyor ve bana dönecek. Seni aramamın sebebi olaylardan

haberdar etmek. Bugün herhangi bir şey yapmanı istemiyorum. Ailenle biraz vakit geçir."

Mo, "Teşekkür ederim." dedi ve ona bir dakika beklemesini söyledi. Bolt bir kapının kapandığını ve arkada gürültünün azaldığını duydu. Mo, "Dinle patron." diye fısıldayarak konuştu. "Ben özellikle böyle büyük bir davada hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum. Eğer bana ihtiyacın olursa, lütfen söyle. Biz sakin bir sabah planlıyoruz o nedenle hiçbir şeyi bozmuş, bizi rahatsız etmiş olmazsın."

"Anlaştık. Eğer ciddi bir şey olursa arayacağım ama şimdi git ve keyfine bak tamam mı?"

"Meron'ların öldüklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Olabilir." dedi Bolt, "Çünkü ne biliyorlarsa belli ki onları öldürmeye değer. Ve ölürlerse, sır da onlarla birlikte ölecek ve bunun bizi başladığımız yere götüreceğine dair kötü bir hissim var."

Bir süre konuşmadan durdular.

Sonunda Mo, "Neyse..." dedi, "Nerede olduğumu biliyorsun."

37

M27'den, Southampton'a, M3'e doğru ilerlerken sonunda, "Sanırım bana bir açıklama borçlusun." dedim. O saniyeye kadar yirmi dakika boyunca rahatsız edici bir sessizlik içinde yol aldık.

Kathy iç çekti ve gözlerini benden kaçırarak koltuğunda huzursuzca kıpırdadı. Bundan sonraki hayatı boyunca bakışlarımdan kaçacağını hissettim. Ne kadar uzun bir hayat olacaksa...

"Dün Jack'teyken, bana bir anahtar verdi. King's Cross'da bir kasanın anahtarı."

"İçinde ne var?"

"Bana söylemedi. Eğer ona bir şey olursa oraya gitmemi, içindekileri almamı ve ifşa etmemi istedi. Kendisinin yapamayacağını çünkü bunun etik olmayacağını söyledi."

"Ne zamandan beri etik olmayı önemsiyor? Mesela arkadaşının karısıyla yatmak etik değildir. Bu onu hiç rahatsız etmiş gibi görünmüyor."

"Sana söylediklerini anlatıyorum tamam mı?"

"Bunun peşindeler, değil mi? O kasada her ne varsa?"

"Bilmiyorum. Öyle sanıyorum."

"Ve içinde ne olduğunu ona hiç sormadın?"

"Sordum ama sadece bir müşterisine ait olduğunu söyledi ve sen sormadan önce söyleyeyim, müşterisinin kim olduğunu bilmiyorum."

İnanmadığımı göstererek kafamı salladım. "Ve sen aldın?

Anahtarı? Neden buna dahil olmak zorundaydın? Bunun hangi bölümünün seninle alakası var?"

"Dinle, Tom bir hata yaptığımı biliyorum tamam mı?"

"Tüm bunlara sadece hata mı diyorsun? Lanet olası bir hata? Bu hatadan birazcık fazla canım. En az üç insanın öldüğünü biliyorum ve çocuklarımız sadist bir piç kurusunun elinde. Bunun hepsi de o adi yalancı piç kurusuyla ilişkiye girmek zorunda olmandan kaynaklı."

"Biliyorum Tom, lanet olsun biliyorum. Bunu sürekli hatırlatmak zorunda değilsin."

Sakinleşmeyi dileyerek derin bir nefes aldım. "Ve kasada ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

Kathy de sakinleşmiş gibi görünüyordu ve cevap verdiğinde sesi daha yumuşaktı. "Bilmiyorum ve bilmeyi de istemiyorum. Her neyse alabilirler."

"Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Ne zaman söyleyecektim? Jack öldürüldükten sonra ne yapacağımı bilemedim. Panikledim ve kır evine gittim. Ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Sonra polis olduğunu iddia eden o adamla gelince..."

"Daniels." Tüm bu heyecan içinde, onu tamamen unutmuştum. Önceki akşam hayatımızı kurtarmıştı, o da kurtulabildi mi diye merak ettim.

"Evet, o. Onun sesini Jack'in evinde duyduğumu hatırlayınca tamamen kontrolden çıktım. O kasada her ne varsa onun peşinde olduğunu biliyordum ve onu bulduğu anda, ona artık bir faydamız olmayacağını ve bizden kurtulacağını düşündüm."

Makul bir hikâye gibiydi ama o kutuda ne olduğunu sadece Tanrı biliyordu. Skandal yaratacak bir şey. Bu konuda şüphem yoktu ama Jack neden anahtarı Kathy'e verdi. Bahaneye bak,

etik. Ona vermesinin bir sebebi vardı ve yine bana tüm gerçeği anlatmadığını hissettim.

Ona yeniden parmak izlerinin nasıl o bıçağın üstünde olduğunu sordum.

Gerçekten bilmediğini söyledi. "Vanessa'nın ölümüyle ilgim olmadığına inanmıyorsun değil mi?" dedi. "Onu öldüren adam sana saldırdı. Ama hâlâ bana inanmıyorsun!"

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum." diye cevap verdim ve bu doğruydu. Bilmiyordum.

Her ikimizin de aklı tek bir şeye odaklandığı için sessizliğe büründük: Çocuklarımızın iyiliği.

38

Bolt iki kahve içti, dünden kalan Tay yemeğini ve muzunu yedi, duş aldı ve tam üstünü değiştirirken telefon çaldı.

"Kötü ve iyi haberlerim var." Arayan Jean Riley'di ve sesi sabahkinden daha canlı geliyordu.

"Kötüyü söyle."

"Kathy Meron'ın telefonundan sinyal alamıyorlar. Kapalı."

"Ve iyi olan?"

"Hayatta olmaları muhtemel ya da en azından Tom Meron'ın. Telefon kayıtlarına bakma imkânı buldum ve bu sabah saat 07.08'de telefon görüşmesi yapmış. New Forest'da Bolderwood yakınlarında. Aradığı numara konuştukça öde numarası ve herhangi birinin adına kayıtlı değil."

Bolt saatine baktı. Bir saatten daha az bir zaman önce. "O konuşmayla ilgili bir takip yapabilir misin?"

"Bunun için büyük patronla konuşman gerek."

Bolt, Başkomiser Evans'ın, Tom'un kendi numarasını izlemesine izin vermezken, onun aradığı bir numaranın izlenmesine izin vereceğinden şüpheliydi. Ve eğer numara, Meron'ların peşinde olan insanlara aitse, muhtemelen çoktan kapatılmıştır. Yine de bir görüşmenin gerçekleşmiş olması biraz iyimser bakabilmesi için ona bir sebep veriyordu.

"Bana bir iyilik yap Jean."

"Bir tane daha?"

"Son, söz veriyorum. Kathy Meron'un telefonundan en son ne zaman sinyal alındığını öğren ve hemen bana söyle. Eğer biraz yalvarıp kendini acındırarak, bağlantından Tom telefonunu açtığında sana haber vermesini söylersen harika olur."

"Bu iki iyilik eder."

"Şey son iki. Doğru olmadığını biliyorum ama ne yapabilirsin bir bak. Bir sonraki çıkışımızda sana bütün gece içki ısmarlayacağım."

"Biliyorsun..." dedi, "Meron'ların başyargıcın intiharıyla ne ilgileri var öğrenmek için her şeye razıyım."

Bolt telefonu kapatırken "Hepimiz öyleyiz." dedi.

39

Cotswold tepelerinin kenarında yer alan Hambleden Köyü, tam İngiliz özelliklerini taşıyan, birçok filmin ve televizyon programının seti olarak kullanılmış bir köydü. Biliyorum çünkü birkaçını izledim. 14. yüzyıla ait bir kilise, bir dükkan, bir aile kasabı ve köşede Stag and Huntsman adında bir barın bulunduğu küçük, hoş bir meydanı var. Evler eski ve çok hoş. Hatta birkaç tanesinin sazdan çatıları var.

Kathy kenara çekip, telefon kulübesinin yanında durduğunda saat 08.13'tü. Ona bakmadan arabadan indim ve telefon kulübesine girdim. İçerisi biraz idrar kokuyordu ama Londra'da sürekli burnunuza gelen idrar kokusu kadar kötü değildi. Muhtemelen burada tuvalet kullanmayı tercih ediyorlardı.

Orada, saatimin bir sonraki saniyeyi vurmasını kaskatı bekledim. Yelkovan on ikiye geldi ve dönmeye devam etti. 8.14. Bir dakika daha. Tanrıya şükür Kathy bir manyak gibi sürüyordu ama çok geç olmuş olabilir mi diye kendimi düşünmekten alamıyordum. Çocuklarım, kıymetlilerim, çoktan ölmüş olabilirdi. Biri beş yaşında, diğeri dört yaşında. Benim her şeyim ama onları elinde tutan adam için sadece bir pazarlık aracı. Ve bu duruma önce eski arkadaşım sonra da karımın ihaneti sebebiyle düştüler. King's Cross İstasyonu'ndaki lanet olası kasada ne olduğu umurumda değildi. Bana hiçbir anlam ifade etmiyordu. Tek istediğim her şeyi eski hâline çevirmekti,evliliğimin iyi gittiği ve çocuklarımın güldüğü mutlu zamanlara. Ama yelkovan altıya geldiğinde, geçmişte yaşananların geçmişte

kaldığını biliyordum. Ve gelecek hepimiz için karanlık ve kısa olabilirdi.

Telefon çaldı, cırtlak ve yüksek tiz sesiyle beni korkuttu. Kathy'e baktım. Ön camdan bana bakıyordu, son bir saatte dört yıl daha yaşlanan yüzü gergin ve kötü görünüyordu. Telefonu açtım. Boğazımın kuruduğunu hissettim ve konuştuğumda sesim bir kurbağanın sesi gibi çıktı.

"Tom Meron."

"Tam vaktinde." dedi daha önce konuştuğum adam. "Talimatları yerine getirdiğine inanıyorum."

"Evet getirdim."

"Telefonları kapatıp, onlardan kurtuldun mu?"

"Evet. Çocuklarımın hayatını riske atacak bir şey yapmam."

"Çok akıllıca. Başka talimatlarım da var. Köy meydanından kuzeye, Stag ve Huntsman Barı'na doğru yürüyeceksin. Yürürken bar sağında kalacak. Yol tepeye doğru gidiyor, tepeyi çıkmaya devam et ve yolda seni biri karşılayacak. O kişinin kim olduğu gizli ve sen onunla gideceksin. Eğer biri seni izliyorsa, bunu öğreniriz ve ceza olarak çocuklarından biri kurban edilir."

Söylediğini yapacağını bildiğim için, titredim ve korkudan midem bulandı. "Hiçbir şey yapmayacağız. Söz veriyorum." Ama çoktan kapanmış bir telefona konuşuyordum.

Telefon kulübesinden çıktım ve Kathy'e düzgünce park etmesi için işaret ettim. Köy mezarlığının yanındaki duvarın önünde bir yer buldu ve dışarı çıktı. Hareketleri, yıkılacakmış gibi dengesizdi ve yüzü kül gibiydi ama hiç üzülmedim. Bizi bu olayın içine o sokmuştu.

"Bu taraftan." dedim, barı ve aile kasabını geçince görünen tepeyi işaret ederek. "Acele etmemiz gerek."

Yanıma geldi ve sessizce yürüdük. Evlerden birinin önünde yetmişlerinde beyaz saçlı bir adam ortaya çıktı. Tüvit bir ceket ve kravat takıyordu. Bize gülümsedi ve hafifçe el salladı. İçgüdüsel olarak, birinin bu günde gülümseyecek bir şeyi olmasını kıskanarak, karşılığında el salladım ve hafifçe gülümsemeye çalıştım.

Barı geçtikten sonra, üzerinde ağaçların yere doğru eğildiği yol daha da dikleşti ve daha sonra teraslı evlerin yerini meşe ve kayın ağacından oluşan ormanlık aldı. Diğer tarafta yeşilliklerin içinde ara ara birkaç ev görebiliyordunuz. Duyulan sesler sadece sülünlerin cıyaklaması ve üzerimizdeki beyaz gökyüzünden geçen uçakların sesiydi. Sonra aniden evlerden birinin bahçesinden küçük çocukların kahkahaları duyuldu. Üstümde öyle bir ağırlık hissettim ki zor nefes aldım. Bacaklarım titriyordu ama bu sesten ve bana hatırlattıklarından olabildiğince çabuk uzaklaşmak için kendimi yürümeye zorladım. Kathy hızını korudu, yüzünde donmuş bir ifade vardı, derin bir acı ifadesi. Bunun benim içimi parçaladığı kadar onunkini de parçaladığını biliyordum.

Yürüdükçe yol o kadar dikleşti ki bu neredeyse bir tırmanışa döndü. Elimi hâlâ nemli olan ceketimin cebine soktum ve Kathy'nin telefonunu hissettim. Etrafımızdaki ağaçlıklar şu anda sessizdi, evler kaybolmuştu ve yol yavaş yavaş çukurlu bir patikaya dönüşüyordu. İlerleyişimizi izleyen biri var mı diye etrafa baktım ama çok iyi saklanmışlardı. Kathy'nin telefonunun kapağı da benimki gibi bir düğmeyle açılabilen bir telefondu. Düğmeye bastım, açılış düğmesi olduğunu umarak birine daha bastım ve ufak bir bip sesi gelene kadar baş parmağımı üzerinde tuttum.

Arabadan çıktıktan dört dakika sonra tepenin zirvesine ulaştık ve artık önümüzdeki yol düzdü. Hâlâ her iki tarafta da ağaçlar vardı ama daha seyreklerdi ve bu gizlenmeyi zorlaştırı-

yordu. Onların ötesinde, birkaç çiftlik binasıyla tarlalar görülebiliyordu. Hâlâ hiç kimseyi göremiyordum.

Parmağımla, iki tuşunu buldum. Kathy numaraları hatırlamakta hiçbir zaman iyi değildi. Bu yüzden SIM kartının kilidini açması için kullandığı şifre 2222'ydi. Numaraya dört kez bastıktan sonra telefon sinyal vermeye başlayacaktır. Bir yerlerde, bunun bir telefon şirketinin izlemesi için yeterli olduğunu ve genelde birkaç metre yakınına kadar takip edilebildiğini okumuştum. Çok kötü bir risk alıyordum ve kafamın içindeki ses çocuklarımı ölüme mahkum ettiğimi söylüyordu. Daha derinlerde içgüdülerim nerede olduğumuz hakkında bir ipucu bırakmazsam ailece yok olacağımızı söylüyordu. Ama eğer beni ararlarsa ve telefonu bulurlarsa, işte o zaman kurtuluş yoktu. Bir yerde ondan kurtulmalıydım ama bulunduğumuz yere de yakın olmalıydı. Şu anda bile birileri beni, her hareketimi dürbünle izliyor olabilir.

Numaralara bastım, telefonu kapadım, avucumun içine aldım. Sonra elimi cebimden çıkardım ve yolun kenarında çimlerin üzerinde kalın bir tabaka hâlinde olan çamurun yanından geçerken telefonu bıraktım. Aynı anda, Kathy'e doğru yaklaştım, kolumu omzuna koydum ve gerekenden daha yüksek sesle, her şeyin yoluna gireceğini söyledim. "Lanet olsun, tabii ki yoluna girmeyecek." diye cevap verdi bana bakmaya bile zahmet etmeden ama en azından telefonun yere çarpışını duymadı.

Yaptığım şeyden anında pişman oldum ama şimdi endişelenmek için çok geçti. Saniyelik kararlar verirsiniz ve bazen hayat değiştiren sonuçları olabilir ama asıl sorun o kararları vermek zorunda olmanızdır. Yürümeye devam ettim, hızımı kesmeden, beni izleyen biri varsa, bir şey yaptığıma dair en ufacık bir ipucu vermeden. Kathy'e başka bir şey söylemedim, o da bana.

Orman bitti ve tarlalara geldik, patika tarlalar içinden devam ediyordu. Yüz metre uzakta tek bir ev vardı.

Sağımdan birkaç feet uzakta, tanımadık bir ses, "Tamam durun." dedi.

Bana söylenileni yaptım ve arkasında birkaç metre uzaktaki ahşap tek katlı evi kapatan, kalın bir çalılığın arkasından Homer Simpson maskesi giyen bir adam çıktı. Sigara şeklinde bir susturucusu olan tabancası vardı. Kot pantolon ve fermuarı sonuna kadar çekilmiş, üzerinde gösterişli harflerle SÖRF yazan siyah kapüşonlu bir mont giymişti. Yüzünü göremedim ama genç olduğunu anladım. Muhtemelen yirmilerin başlarında. Hareketlerinde bir şey vardı. Biraz beceriksiz ve ürkekçe. Bu da yaptığından tam emin olmadığını gösteriyordu.

Bize silahıyla işaret etti ve yanma vardığımızda, yoldan görünmeyelim diye çalılığın arkasına itti.

Konuşurken silahını sallayarak, "Ceplerinizi boşaltın." dedi.

Dediğini yaptık. Çok bir şey yoktu. Kalemim, biraz bozuk para ve kredi kartı cüzdanım vardı. Kathy'nin hiçbir şeyi yoktu. Kişisel eşyalarını çantasında taşırdı ki çantayı kır evinde bıraktığını düşünüyordum ve büyük ihtimalle kömüre dönmüştü.

"Hepsini yere boşalt."

Elimdeki eşyaları bıraktım, ellerimi kaldırdım, dikkatini Kathy'e çevirmeden önce amatör bir şekilde beni yere eğdi. Kathy ona dik dik baktı ve onu daha detaylı aradığı için, bacaklarını sıkıca birleştirdi.

Bitirdiğinde eşyalarımı tekrar toplamamı istedi, tek katlı eve doğru önce Kathy'i sonra beni iterek "Tamam, içeri girin." dedi. Sırtıma silahını sertçe dayadı ve ben elindeki güçten biraz zevk aldığını düşündüm. Dünyanın, acı vermekten zevk alan ve hoşlanan insanlarla dolu olması beni depresyona soktu.

Yapı belli ki yeni ve para harcanılarak ahırdan dönüştürülmüştü, lüks ahşap bir evdi. Ön pencereler büyük ve çift camdı ama perdeler çekiliydi, bu da içerde kim olduğunu görmeyi engelliyordu. Ön kapıya kadar çakıl bir yolu takip ettik ve kapıya iki adım kala, savrularak açıldı. Bir gece önce kır evimizin yatak odasına gelen, bize doğru pompalı tüfek tutan adam şu anda silahsızdı. Daniels'ın Lench dediği adam. Hâlâ aynı siyah kıyafetler içindeydi ama şu anda çamur lekeleri vardı, aynı topa benzer kaslarla şişmiş olan maymun gibi kolları ona ortaçağ tarih kitabından fırlamış bir cellat görüntüsü veriyordu. Maskenin ardında, karşı tarafın kendini zayıf hissetmesini sağlayan tamamen doğal soğuk bir özgüven yayıyordu. Hiçbiri bu büyüklükte olmasa da bu tip nadir adamlarla iş dünyasında da karşılaştım. Her zaman çok başarılılardı ve her durumda psikopatlardı.

"Gir içeri." dedi etrafındaki o tehditkâr havadan hiçbir şey eksiltmeyen çok sıradan ve feminen bir tavırla.

İlk içeri giren bendim ve beni ortasında meşe ağacından yapılmış sekiz kişilik bir yemek masası olan modern bir mutfağa doğru yönlendirdi. Duvarda büyüklüklerine ve malzemesine göre sıralanmış tencereler ve tavalar vardı; her şey çok temiz ve düzenliydi. En uzaktaki pencereye gittim ve tarlanın karşısına baktım. Lench masanın ucuna bize dönük bir sandalyeye otururken, Kathy beni takip etti. Bizi arayan daha genç olan adam, silahı yanında sersemce gülen Homer Simpson maskesiyle kapıya yakın durdu. Herhangi bir açılış konuşması yapmadan, "Ne istediğimi biliyorsunuz." dedi Lench. "Ve ikinizden biri nerede olduğunu biliyor. Ortak arkadaşımız bu kişinin sen oluğunu söyledi Tom ama birini korumuş olmak isteyebilir diye düşünüyorum."

Kar maskesinin arkasından güldü ve Kathy'e baktı. Kathy de ona baktı ve az önce yüzüne hakim olan korku gözlerinin

derinliklerinde öfkeye dönüşüyordu. Bedeni gerilmişti ve bir an için aptalca bir şey yapabileceğini düşündüm, onu suçlamak gibi ama olduğu yerde sessizce durdu.

"Dün öğleden sonradan beri bunu düşünüyorum. Jack onu öldürmek üzereyken, becerdiği kadını korumak için bir yol bulmaya çalışıyordu, bu yüzden de bize bu bilgiye sahip olan kişinin onun kocası olduğunu söyledi. Bu şekilde her şeye dahil oldun Tom. Gerçekten çok talihsiz." Dirseklerini masanın üzerine koyarak, sandalyesinde öne doğru eğildi. "Ve şimdi gerçeğin vakti. Bir çocuk ölsün mü yoksa siz bana nerede olduğunu söyleyecek misiniz?"

Kathy'e baktım ama o Lench'e bakmaya devam ediyordu.

"Vanessa'yı sen öldürdün, değil mi?" dedi.

"Üniversitedeki kadından mı bahsediyorsun? Orada bir karışıklık oldu. Korkarım ki ben değildim. Meslektaşlarımdan biri onunla ilgileniyordu. Seni ararken onunla karşılaşmış. Senin kim olduğunu ve nerede çalıştığını bulmak çok zamanımızı almadı. Ama bunu tartışmak istemiyorum. Ne istediğimi biliyorsun. Şimdi, nerede olduğunu bana söyleyecek misin?"

Kathy'nin yüzünden nefret geçti ve bir kez daha aptalca bir şey yapabilir diye korktum. Yaklaştım ve elimi omuzuna koydum.

"Kathy, çocuklarımızın hayatı sana bağlı, unutma."

Eğilip pantolonunun paçasını yukarı çekmeden önce ona birkaç saniye daha meydan okuyan gözlerle baktı. Botlarından birinin fermuarını açtı ve çorabının içinden sarı bir anahtar çıkardı. Masaya koydu ve Lench'e doğru itti. "Jack, dün, siz onu öldürmeden önce bunu bana verdi. King's Cross İstasyonu'ndaki bir kasayı açıyor. İstediğinizin ne olduğunu bilmiyorum ama sanırım orada."

Anahtarı incelerken sessizce, 8-3-2-8 dedi. Elini ceketinin

cebine götürdü ve telefonunu çıkardı. Onu izlerken bir numarayı çevirdi. Karşı taraf telefonu açınca, arkasını dönerek ve sessiz bir şekilde bir dizi talimat verdi bu nedenle söyledikleri ni duyamadık. Birkaç saniye sonra telefonu cebine geri koydu. "Adamımız yaklaşık 40 dakika içinde kasanın yanında olacak. İçindekileri onaylar onaylamaz sizin ve çocuklarınızın gitmesine izin vereceğiz. Ama herhangi bir konuda bize karşı dürüst olmadıysanız..." Bunu söylerken direkt benim gözlerimin içine baktı. "O zaman hepiniz öleceksiniz."

Elli metre ileride, çamurun içinde duran telefonu düşündüm ve bizi kurtaracak mı yoksa mahkum mu edecek diye merak ettim.

40

Jean Riley, Mike Bolt'u aradıktan yirmi dakika sonra, onu tekrar aradı. Bu arada Bolt, hiçbir şey yapamıyor olmanın verdiği umutsuzlukla mutfağın önünde volta atıyor, arada sırada Sky News'e bakıyordu. Sunucular bir gün önceki maçı yorumluyorlardı. Her zaman olduğu gibi zayıf defans karşısında İngiltere 2-0 kaybetmişti. Bolt son golü kaçırmıştı, neyseki Sky göstermişti. Kalecinin korkunç hatası nedeniyle kıl payı giren bir gol. "Öğrenci gibi bir savunma." dedi sunucu, bu çok kullanılan bir tabirdi ve Bolt da bunun uygun bir tanımlama olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Şu ana kadar, Jack Calley cinayetinden hiç bahsedilmemişti ya da Kathy Meron'ın üniversitedeki meslektaşından. Belli ki medya Parnham-Jones'la Jack'in cinayeti arasında henüz bir bağlantı kurmamıştı ve diğer ölüm ise Londra'da sık rastlanılan sıradan bir bıçaklamaydı, yerel haberlere çıkması bir şans olurdu. Bolt telefon ilk çalışında açtı.

Jean, "Kathy Meron'un telefonundan sinyal aldılar." dedi. "Buckinghamshire'da M40'ın on bir kilometre uzağında Hambleden diye bir yer."

"Orayı biliyorum." Bolt oraya eski karısıyla ara sıra yaptıkları şehir dışı gezilerinden birinde gitmişti. Orayı güzel yürüyüşler yapılabilecek hoş bir köy olarak hatırlıyordu. "Ne kadar yakınını belirleyebiliyorsun?"

"Sinyali, köyün kuzey ucundaki Ranger's Tepesi'nden aldık. Tam yer için haritaya bakman gerekecek. Oraya arabayla mı gideceksin?"

Tabii ki buna Bolt'un hayır diye cevap verme ihtimali yok tu. "Evet, sanırım gidip bir bakacağım. Büyük patrona nereye gittiğimi söyleyeceğim ve Kathy Meron'ın yerini bulursam, destek için arayacağım. Herhangi bir değişiklik olursa beni haberdar et."

Sadece Kathy Meron'ın telefonunun sinyal bilgisiyle, onu ek yardım göndermeye ikna etmeye çalışmanın bir anlamı yok tu. Ayrıca, çiftin tehlikede olması ihtimalini düşünerek ve onların güvenliklerini riske atmamak için bölgeyi yerel polisle doldurmak istemiyordu.

Kapattıktan sonra Başkomiser Evans'ı aradı ama hattı meşguldü, o yüzden detaylı bir mesaj bıraktı ve bu yeni gelişmeyle ilgili bilgi vermek için Keith Lambden'ı aradı.

Lambden, "Kestane rengi bir Hyundai Coupe kullandığı kesin." dedi. "Bir görgü tanığı az önce olay odasını aradı. Aracı bir saat önce Calley'nin evinden yaklaşık yirmi metre ötede ağaçların arkasında park hâlinde gördüğünü söyledi ve sadece yoldan görülebiliyormuş. Bu dün yaklaşık bir buçuk civarındaydı."

"Komşular onu arabayı kullanırken gördükten hemen sonra. Bu garip. Komşular, Crabbe'ler, fotoğrafta Kathy Meron olarak tanımladıkları kadını, Jack Calley'le daha önce de birkaç kez gördüklerini söyledi, sanırım bir ilişkileri vardı."

"Evet bence de bu sonuca varılabilir."

"Ama öyleyse neden evin önüne park etmedi? Orada üç arabalık yer var ve Calley'nin sadece bir arabası var. Neden arabanı yirmi metre öteye gözlerden uzak bir yere park edersin?

"Belki de orada başka biri daha vardı."

"Ya da..." dedi Bolt, "Görünmek istemedi."

41

Bekleyiş sanki sonsuza dek sürdü, dakikalar ağır ağır ayak sürüyerek geçiyordu. Kathy ve ben birbirimize bakmaktan kaçınıyorduk. Zamanın çoğunda ikimiz de çaresiz olduğumuz yerde durduk ama arada sırada ikimiz de, olduğumuz yerde bir iki adımlık daire içinde adım attık. Sonra sandalyelerden birine oturduk ama hep Lench'in o alaycı bakışlarından kaçındık.

Lench hiç konuşmadı, oturduğu yerde hemen hemen hiç hareket etmedi. Aynı bir kedinin avını beklediği gibi bekledi. Ona merhamet için yalvarmanın bir anlamı yoktu. Sanırım ikimiz de bunu biliyorduk. Burada zalimliğinden zevk alan bir adam vardı. Biz onun için hiçbir şey değildik. Çocuklarımız da. İstediği bilgiyi vermek dışında, konuşmaya bile değmezdik. Bu dünyada onun kadar katı kalpli çok insan var mı diye merak ettim ve yollarımızın birleşmesine sebep olan kötü şansıma lanet ettim. Parke zeminin üzerinde yüksek ses çıkararak geriye giden sandalyesinden kalkıp bir süre sonra odadan çıktı. Sadece elinde silah olan Homer Simpson maskeli adam odada kaldı. O da sessizdi.

Pencereye doğru gittim, yine dışarıya baktım. Manzara yeşil ve hoştu. Normalde bu çok hoşuma giderdi. Bugün çirkin bir şeye bakmak istedim, duygularımla daha uyumlu bir şeye. Bir hurdaya, mal yığınına ya da çöp alanına. Birinin benim SOS'ime cevap verip vermediğini ve bize doğru gelip gelmediğini merak ettim. Kendi kendime, "Gerçekçi ol." dedim. "Hiç kimse gelmiyor. Tek başınasın. Hep tek başına oldun."

Yeniden saatime baktım. Dokuzu on geçiyordu. Kırk dakika dolmuştu. Lench'in King's Cross'a gönderdiği adam oraya varmış olmalıydı ve gerçeğin ta kendisi az sonra bizimle olacaktı. Ve bu da muhtemelen ölüm demekti. Ama benim kafamı meşgul eden bu değildi. Bir şeyler içimi kemiriyordu. Kathy'nin söylediği bir şey doğru gelmiyordu. Daha önce arabada konuştuklarımızı bir daha kafamdan geçirdim. Jack'in kasanın anahtarını verdiğini ve içinde müşterilerinden birine ait önemli bir şeyin olduğunu kabul etmişti. Bunu ve kutunun nerede olduğunu Lench'e de söylemişti. Hayır, başka bir şey vardı...

Ona baktım. Gözleri yerde kafasını hafif eğmiş oturuyordu. İki eli de masanın üstünde, avuçları masaya dönük düz bir şekilde duruyordu. Bir baş parmağı, araba sileceği gibi sağa sola gidip geliyordu, tüm bedenini saran gerginliğin tek göstergesi buydu. O benim gibi huzursuzlanınca yerinde duramayan biri değildi; içten içe sessizce ve hareket etmeden yaşardı. Bu onun beni her zaman sinir eden bir özelliği olmuştur.

Parmak izleri Vanessa'yı öldüren bıçağın üzerinde bulundu. Ama o katil değildi. Katili görmüştüm ve Lench kendi adamlarından birinin yaptığını inkâr etmemişti. Bu yüzden yapan Kathy değildi ama parmak izleri üzerindeydi.

Sonra birden şimşek çaktı. Dün gece bıçak yaralarımın nasıl olduğunu sormamıştı. Daniels da bununla ilgili hiçbir şey söylememişti. O yüzden Vanessa'nın katili tarafından saldırıya uğradığımı bilemezdi. Ama bu sabah konuşurken saldırıdan bahsetti ve hatta saldırganımdan erkek olarak bahsetti.

Bunu nasıl bilmişti?

Ağzımdan kaçırmış olabileceğim bir şeyleri düşünmek için beynimi zorlardım ama bunu yapmak için çok az zamanım vardı ve hiçbir şey kaçırmadığıma da emin sayılırdım. Bu da sadece bir anlama geliyordu.

Dün öğleden sonra o da kütüphanedeydi.

42

Bolt, Clerkenwell'den Angel kapısına doğru sürdü ve sonra batıya, Pentonville yolundan sola saptı. Pentonville yolundan Euston yoluna oradan Marylebone yoluna oradan da A40'a çıktı. Genelde bu yol çok sıkışık olurdu ama bir pazar sabahı dokuzdan önce sessizdi ve Bolt 20 dakika içinde M40'a çıkmıştı.

Saatte 100 kmden daha fazla hızla giderek, on beş dakika sonra High Wycombe'de bir dört yola geldi ve Marlow'a doğru A404 yoluna girdi. Tüm yol boyunca telefon hiç çalmadı ki bu Bolt için biraz rahatlatıcıydı. Demek ki yeni bir gelişme olmamıştı. Ya Jean tekrar uyumuştu ya da Kathy Meron'ın telefonu hâlâ açıktı ve bulunduğu yerde duruyordu.

Hız limitini aşarak sürmeye devam etti. Saat dokuzu on geçiyordu. Habledon köyüne doğru giden yaklaşık bir buçuk kilometreden biraz uzun olan yola girdiğinde, yola çıkmasının üzerinden kırk dakika geçmişti.

O ve Mikaela buraya, öldüğü yılın yazında gelmişlerdi. i.
Hava yumuşak ve güneşliydi ve köyde devam etmekte olan bir kriket maçı vardı. Barda yemek yemişler, barın bahçesinde oturmuşlar ve hayatlarıyla barışık bir şekilde güneşin tadını çıkarmışlardı. Şehrin karmaşası ve gürültüsüyle o kadar büyük bir tezat vardı ki bir an için orada yaşamayı hayal etmişti, her şeyden uzakta. Belli ki Mikaela da aynı şeyi düşünüyordu. "Eğer bir gün çocuklarımız olursa, ben onları böyle bir yerde yetiştirmek istiyorum." dedi, şarabından yudumlayıp, gözlerinin önünde serilen uçsuz bucaksız yeşilliklere bakarak, sarı

saçları güneş ışığında neredeyse beyazdı. "Biraz toprak alabiliriz ve tavuk yetiştiririz."

Çocuk istediğini aylardır biliyordu. Konuşmalarında gittikçe daha sık bundan bahseder olmuşlardı ama Bolt o kadar emin değildi. Onu seviyordu, bundan kesinlikle kuşkusu yoktu ama çocuklar... Çok büyük bir ayak bağıydılar ve yaptığı işi de düşününce, hazır olup olmadıklarından emin değildi. Bir gün bir aile olmak ve onu kaybetmek arasında tercih yapacağı bir noktaya geleceğini bile bile, "Biraz daha bekleyelim. Bir ya da iki yıl daha. Aceleye gerek yok." demişti.

Köy meydanına çıkan eski taş köprüden geçti ve hemen kestane rengi Hyundai'ı gördü. Plakayı not aldı. Kathy Meron'ın arabasıydı. Sağ taraftaki aile kasabını ve barı geçti, yolun köyden geçen kısmının bitip yukarıya tırmanmaya başladığı noktaya geldi. Arabanın uydu navigasyon sistemindeki haritadan bunun Ranger's Tepesi'nin başı olduğunu görebiliyordu ama orada yukarı doğru sürmek yerine, bir grup orta yaşlı gezginin şortları ve yürüyüş ayakkabılarıyla arabalarının yanında yüksek sesle sohbet ettikleri sağdaki park alanına döndü. Bolt yolun geri kalan kısmını yürüyerek devam etme kararı aldı. Böylece daha az dikkat çekerdi.

Arabadan çıktı, telefonunu titreşime aldı ve ne bulacağının merakı içinde yürümeye başladı.

43

Kalbimin göğsümden fırlayacakmışçasına güm güm güm güm attığını hissedebiliyordum. İyi bir doktor kesinlikle nabız düşürücü yazardı. Şu anda her dakika bir ömür gibi geliyordu. Korku, kafa karışıklığı ve ihanet dolu bir hayat. Çocuklarım korkunç bir tehlikenin içindeydi. Karım, her katmanını kaldırdığımda ihaneti gördüğüm, gittikçe büyüyormuş ve karanlıklaşıyormuş gibi görünen bir yalanı yaşıyordu. Bunu nasıl göremedim? Kathy -daha doğrusu önceden- iyi bir insandı. Sevgi dolu bir anne, herkesin seviyor gibi göründüğü iyi bir arkadaştı. Benden daha çok sevdikleri kesindi. Ama tüm bunların derinliklerinde, bir şeyler berbat bir şekilde kötü gitmişti. Dün kütüphanedeydi. Şu anda bundan emindim. Parmak izleri bıçağın üzerindeydi ve bu da benim eldivenlerimin varlığını açıklıyor. Bir kez daha ona baktım ama benim bakışlarımı fark etmiş gibi görünmüyordu, ellerine bakmaya devam ediyordu.

Saatime baktım, dokuzu yirmi geçiyordu. Az sonra öyle ya da böyle her şey sona erecekti. Çocuklarımın gitmesine izin vermeleri benim için yeterliydi. Bu biraz garip gelecek biliyorum ama o anda benim için kafama silahı dayayıp her şeyin bitmesi fikri çok rahatlatıcı geldi. Hayatımın tamamen yoldan çıktığı hakkında daha kötü gerçekleri öğrenmeden önce. Çocuklarımın iyi olduğunu bildiğim sürece sorun yoktu.

Kapı açıldı ve Lench odaya geri döndü. Maskenin ardından ifadesini anlamak çok zordu ama memnun olmadığını hissettim. Masanın öbür tarafında durdu ve Kathy'e baktı.

"Bana, kasanın içinde ne olduğunu hiç bilmediğini söyle-

din." dedim. "Çünkü bilmiyorum." diye cevap verdi yukarıya bakarak. Sesinde haklı bir öfke vardı.

Ama işe yaramadı. Rahatsızlığını gizlemeye çalışmadan, "Adamım kutunun içinde ne olduğunu öğrendi." dedi Lench. "Bu bizim peşinde olduğumuz şey ama daha fazlası olabileceğini düşünüyoruz. Ve bunların nerede olabileceğini bildiğini düşünüyoruz."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Sanırım bana yalan söylüyorsunuz Bayan Meron." Sesinde ürpertici bir şey vardı. Sanki onun itiraz etmesinden memnundu, böylece onu incitmesi için bir bahanesi oluyordu ve bundan duyduğu heyecan sesine yansıyordu. Yavaşça ona doğru yürümeye başladı. Kathy bunu sezmiş olmalı ki, tekrar konuştuğunda meydan okuması daha tereddütlüydü. "Yalan söylemiyorum, yemin ederim. Ben sadece Jack Calley'nin verdiği anahtara göz kulak oluyordum."

"Dinle Kathy lütfen bir şey saklıyorsan ona söyle." Tanrı bilir niye, birdenbire kendimi ona karşı fazlasıyla korumacı hissettim. Bunca olan şeyden sonra olamaz. Lench ondan birkaç metre uzakta durdu. "Başka kopyalar var mı bilmek istiyorum."

"Neyin kopyası? Neden bahsettiğini bilmiyorum, yemin ederim."

"Söyle ona, Tanrı aşkına. Öyle ya da böyle senden bunu öğrenecek." Kolumu omzuna attım ve sıkıca tuttum. "Lütfen."

Lench bana doğru döndü ve omuzunun üzerinden arkaya Homer Simpson'a baktı. İlgisizce beni göstererek, "Onu dışarı çıkar." dedi. Homer Simpson yerinden hareket etti ve bana doğru yürüdü. Yalvaran gözlerle Kathy'e baktım ama o yine benim gözlerime bakmadı. Homer kabaca beni kolumdan tuttu ve susturucuyu sırtıma dayayarak beni kapıya doğru itti.

"Kathy Tanrı aşkına, çocuklarımız elinde! Ne bilmek istiyorsa söyle. Lanet olası senin neyin var?"

İçimde bir şeyler yanıyordu. Öfke. Lenche'e, Kathy'e, beni iten rezil Homer Simpson maskesine duyduğum öfke. Homer beni tekrar çekince, sırtıma dayadığı silahı umursamayarak onu ittim.

"Sakın bir şey deneme." dedi hemen Lench. "Söylediğim gibi veletleriniz elimizde ve mecbur kalırsak onları parçalara ayıracağız." Sonra Homer'a: "Onu buradan çıkar. Eğer canını sıkarsa, öldür onu. Artık ona ihtiyacımız yok. Bu yüzden intihar etmek isterse kendi bilir." Öfkem artmaya devam etti ve Homer beni odadan çıkarırken, Lench'e son bir söz söyledim. "Eğer çocuklarıma bir şey olursa, dünyanın öbür ucuna kadar senin peşini bırakmazlar. Biliyorsun değil mi? Bu ülkede çocuk katillerini sevmezler."

Ama Lench umursamaz bir şekilde artık önemli değilmişim gibi bana arkasını döndü ve o büyük eldivenli eliyle Kathy'e uzandı. Siyah gözleri korkudan çakmak çakmaktı.

Mutfak kapısı açıktı ve beni koridora doğru itti. Homer beni aynı mutfak gibi iki tarafı da pencere olan oturma odasına iteklerken, ona, "Çocuk katilleriyle birlikte mi anılmak istiyorsun?" dedim. Aynı mutfak gibi orası da pahalı deri mobilyalar ve duvardaki plazma televizyonuyla derli topluydu ama ruhu yoktu.

"Umrumda olmaz." dedi Homer rahatça arkamdan kapıyı kapatırken ve gerçekten de takmadığını anlayabiliyordum. Benim çocuklarım ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ne benim acım ne de Kathy'nin acısı. Belli ki ben dünyaya ve insanlara çok fazla iyimser gözle bakmışım. Her zaman insanların iyi kalpli olduklarına inandım. Ama şu an, dışarıda hiçbir pozitif niteliği olmayan, hiçbir kuralı takmayan ve insanları umursa-

mayan piç kurularının olduğu iyice netleşiyordu. Ve bu umursamaz pislik de onlardan biriydi.

İçimdeki öfke patladı. Hareketlerim artık bilinçli düşüncenin ve onunla birlikte gelen korkunun esiri olmaktan çıkıp tamamen içgüdüsel bir hâl aldı. Homer beni, muhtemelen ancak bir aylık maaşımla alabileceğim siyah deri bir koltuğa iterken, aniden döndüm, hızlıca silahına vurdum ve silahını düşürdüm, karşılık vermesine fırsat kalmadan, burnuna kafa attım. Kırıldığı için çat diye ses geldi. Benim kadar yakın olduğunuzda o ses bir silah patlamasına benziyor, burun deliklerinden kan fışkırdı. Sarhoş gibi gözleri açıldı, geriye doğru sendeledi ve başını pervaza çarptı. Ama hâlâ silah elindeydi bu yüzden bileğini yakaladım, hızlıca çevirdim ki silahın namlusu tavanı göstersin, sonra yüzündeki maskeyi yırttım ve üç kere arka arkaya hızlıca yine kafa attım, her vuruşu ilk zarar verdiğim bölgeye yaptım. Kafası çoktan pervazdaydı bu yüzden hareket edemiyordu ve bu yüzden saldırımın tüm şiddetinden etkilendi. Sonra midesine yumruk attım ve hayalarına vurdum. İnledi ve eli gevşedi, bu da bana silahı alma fırsatını verdi. Silahı ona doğru tuttum ve ilk defa maskesiz yüzünü gördüm. Karşımda yarı baygın, çekici olmayan yirmili yaşlarının başlarında bir gence ait olan solgun ve yara izli bir yüz vardı. Şu anda kana bulanmıştı ve bedeni duvardan kayıp, kalın halı kaplı yere düşerken, bir kere daha sertçe vurarak bir kemiğini daha kırdım.

Tüm saldırı bir sessizlik içinde olmuştu ama yeteri kadar sessiz olabildim mi diye merak ettim. Lench'in karımı elinde tuttuğu yerden sadece birkaç metre ve bir iki duvar ötedeydim.

Elimdeki silaha baktım. Birazcık titriyordu. Homer Simpson'a baktım. Nakavt olmuştu. Kendime basit bir soru sordum: Şimdi ne yapacağım? Sonra bir silah sesi, kırılan bir bardak sesi duydum ve soru aniden cevaplanmıştı.

44

Bolt tepenin düzleştiği yere geldiğinde, durdu ve dinledi ama ormanın doğal seslerinden başka hiçbir şey duymadı. Yaprakların hışırtıları, kuş cıvıltıları... Doğru yerde olduğunu biliyordu. Burası Ranger's Tepesi'nin zirvesiydi ve Kathy Meron'ın telefonu buralarda bir yerde olmalıydı. Ama Kathy'den hiçbir iz yoktu. Ağaçların arasından otuz metre ötedeki evleri görebiliyordu ve yoldan ayrılarak, ağaçtan ağaca sessizce ve gizlenerek geçerek onlara doğru ilerlemeye başladı.

Ağaçların sonuna geldiğinde, daha yeni biçilmiş arka bahçesi olan Norveç usulü bir tahta kulübeyle karşılaştı. Ortalarda kimse yok gibiydi. Görünürde bir bina da yoktu. Bolt saatine baktı. 9.20. Telefon buraya yakın bir yerlerden hâlâ sinyal alıyordu. Bu Kathy'nin illa burada olduğunu göstermezdi. Telefon bırakılmış olabilirdi ve eğer öyleyse bir sebepten dolayı bırakılmış olmalıydı. Bir nevi delil bırakmak için. Bu da evi kontrol etmesi anlamına geliyordu.

Ağaçların içinden eğilerek geçti, gizlenmek için de bir çalılığı kullandı, çömeldi ve yavaşça ilerleyerek en yakın pencereye yaklaştı. Eğer ev sahibi tarafından arka bahçesine sızarken fark edilirse tamamen bir aptal gibi görüneceğini biliyordu. Gizlenme endişesi o kadar uzun sürmedi. Neredeyse bir metre kaldığında Bolt dondu. İçeride siyah kar maskesi giymiş bir adam gördü. Adamın elinde bir silah vardı ve belli ki şu anda onun görüş alanına girmeyen biriyle konuşuyordu. Silahı tutan kol düz namluyu birine doğrultmuştu ve tavırları inanılmaz derecede sakindi.

Bolt bir anda sevinçle karışık bir gurur duydu. Önsezileri doğru çıkmıştı. Tam yardım çağırmak için geriye doğru çömelerek giderken, kaderin o aksi cilvelerinden biri, adam bir sebepten dolayı onun tarafına baktı. Gözleri buluştu ve o çift camlı pencerenin ardından bile, Bolt anında bu gözlerin bir katile ait olduğunu anladı. Çaresiz bir şekilde fark edildiğini bilerek, silah sesi duyduğu anda kendini bir kenara attı ve cam kırıldı. Kurşun başını sıyırdı, ağaçların arasında kayboldu. Bolt geriye doğru uçtu. Ardından çimlerde yuvarlandı, ayağa kalktı ve ağaçların güvenliğine sığınmak için koştu. İkinci bir silah sesi geldi ve bu sefer omzuna o kadar yakın geçti ki rüzgârını hissetti. Yana doğru atladı, ağaçların başladığı yere yarım metre uzağa karnının üstüne düştü.

Üçüncü kez ateş edilmesi için, ona sonsuzmuş gibi gelen bir saniye daha bekledi ama silah ateşlendiğinde ses boğuk geldi, evin içinden ateşlenmiş gibiydi. Sırtının üstüne yuvarlandı, telefonunu açtı ve 999'u aradı.

45

Bazen hayatta, hiçbir zaman tercih etmemeniz gereken seçeneklerle karşı karşıya kalırsınız ve bu onlardan biriydi. Eğer elimde silahla mutfağa girersem, ölme riskini zaten göze almış olurdum. Ayrıca Kathy'nin hayatını daha da büyük bir tehlikeye atardım. Eğer başarılı olur Lench'i öldürürsem, çocuklarımı ölüme mahkum etme riskini ortadan kaldırırdım. Eğer olduğum yerde kalırsam tüm bu üçünü de riske atardım. Bu tabii ki bir seçenek değildi. Tüm bu düşünceler bir saniye içinde kafamdan geçti ve değerlendirildi ve beni yavaşlatma şansı bulmadan önce, koridorun karşısındaki salondan geçip, orada neler göreceğimi bilmeden doğruca mutfak kapısından girdim.

Girerken, silahı şiddetli bir şekilde sallayarak çok uygunsuz bir savaş çığlığı attım, o anda ikinci silah sesini duydum. Lench'in arkasının bana dönük olduğunu ve pencereden dışarı ateş ettiğini gördüm. Bu arada Kathy hâlâ koltuğunda oturuyor ama ona uzak duruyordu, korkusu ve kafa karışıklığı yüzüne yansımıştı. Beni elinde silahla görür görmez, "Bunu yapma! Ona ihtiyacımız var." diye bağırdı.

Ne yapacağımı bilemeden tereddüt ettim ve orada öylece durdum. Lench inanılmaz bir hızla döndü ve bir eliyle Kathy'i yakaladı. Onu ayırması mümkün olmayan bir sıkılıkla tuttu ve silahı bana doğru çevirdi.

Namlunun benim göğsümü nişan alışını izlerken dünya yavaşlamıştı. Lench'in o rahat ve dimdik duruşunun aksine, bedenen zayıf ve yorgun düşmüştüm. Eğer ateş edersem çocukla-

rım ölebilirdi ve karım da. Eğer etmezsem, kesinlikle emindim ki ben ölecektim. Refleks miydi değil miydi biliyorum -öyle olduğunu düşünmek istiyorum- ama tetiği çektim. Kathy'nin üzerinden, Lench'in kafasını ve omuzlarını nişan alarak arka arkaya üç el ateş ettim. Kurşunlar silahtan çıkınca, balondan kaçan hava gibi bir fıs sesine sebep oldular, bu arada tüm oda Lench'in üçüncü ateşiyle yankılanıyor gibiydi.

İnanılmaz bir şekilde, ilk ateş eden bendim ve kaderin bir mucizesiyle en az bir atışım hedefi vurdu. Lench sallandı, botları parke zemin üzerinde kaydı ve dengesini kaybetmiş gibi görünüyordu; onun kurşunu ıskalayıp duvardaki tabaklardan birini parçalamıştı. Hâlâ çığlık atmakta olan Kathy'i bıraktı sonra Kathy ben dördüncü kez ateş edince başını sakladı, bu sefer kurşun cama saplandı ve anında örümcek ağına benzeyen bir çatlak oluştu. Lench kaydı ve yan yattı, silahı hâlâ bana dönüktü. Tekrar ateş edince, mutfak ünitesinin içine girmek zorunda kaldım.

Şu anda içgüdülerimize dayanarak hareket ediyorduk. Silahımda kaç kurşun olduğunu bilmiyordum ama böyle kapalı bir yerde sıkıştığım için, hedefimi hareketsiz hâle getirene kadar ya da o beni hareketsiz hâle getirene kadar ateş etmeye devam etmek zorundaydım. Bir insanı öldürüyor olduğum gerçeğini düşünmek istemiyordum. Şu anda bunun çok ötesindeydim ve ne olursa olsun onu öldürmek istemiyordum. Sadece onu o kadar çaresiz bir hâle getirebileyim ki çocuklarımın yerini söylemekten başka çaresi kalmasın istiyordum.

Yattığım yerden, onu mutfak masasının altında bana dönmek için yuvarlanırken gördüm, eldivenli elindeki silah parlıyordu. Kathy'i görmeye vaktim olmadı. Hayal meyal, gözümün ucuyla bir şeyin bana yavaş yavaş yaklaştığını hatırlıyorum, sonra yapabildiğim en iyi şekilde nişan aldım ve ateşledim.

Botunun tabanından, bozuk para büyüklüğünde bir delik

ıçarak onu vurdum, anında dumanlar tütmeye başladı. Acı içinde çığlık attı ve o da tetiği çekti. Başımın üstünde sağır edici bir ses ile tahtanın parçalandığını duydum. Kulaklarım uğulduyordu ve kendimi olabildiğince küçük bir hedef hâline getirebilmek için top şekline bürünüp iki kere daha ateş ettim ama o çoktan hareket etmeye başlamıştı, yuvarlandı sonra ayağa kalktı ve yalpalayarak kapıya doğru yürüdü. Ayaklarına ateş ettim, kurşunlarım mutfak dolaplarını, bulaşık makinesinin kapağını ve buzdolabını vurdu. Onun dışında her şeyi. Masanın ucuna geldiğinde birbirimizden sadece iki metre uzaktaydık. Ateş etmek için döndü, silah tutan eli belirgin şekilde sabitti, namlu direkt olarak gözümü nişan almıştı ama o anda bittiğimi biliyordum. Son birkaç dakikadır ilk defa aşağılık bir korku hissettim. Kathy çığlık attı, sesi Lench'in ayakkabısında delik açtığımdaki kadar tiz değildi ve ben de kendi silahımı korkunç bir umutsuzluk içinde nişan alarak çevirdim.

"Polis! Silahlarınızı bırakın!"

Ses, mutfak kapısının dışında bir yerden geldi ve Lench, başını hafifçe sesin geldiği yere çevirerek bir anlığına tereddüt etti. Bu nedenle, kurşunu beni ıskaladı ve dengesini kaybederek dizlerinin üstüne düştü. Sonra birden sinirlerim boşaldı, benim gibi bir yazılım satışçısının kendinden daha güçlü ve acımasız bir adamla silahlı bir çatışmaya girmesi aniden çok fazla geldi. Masanın altından önüme çıkan tahta sandalyeleri devirerek ve Lench'in bir sonraki kurşununun beni kürek kemiğimden vurduğunda hissedeceğim kaçınılmaz acıyı düşünerek, Kathy'e doğru sürünerek ilerledim.

"Eller yukarı dışarı çıkın! Etrafınız sarıldı."

O kurşun hiç gelmedi. Kathy'i yakaladım, koruyucu bir ır tavırla onu bedenimle bastırdım ve yorgun bir kucaklamayla sardım.

Ve sonra mutfak penceresi patladı.

46

"Polis!" sesini duyduğu anda, Lench yıllardır ilk kez panikledi. Tom Meron'ın aniden gösterdiği direnme bile onu geçici olarak şaşırtmış ve tedirgin etmişti. Yaraları -bıçaklı kolundaki yarası ve ayağındaki kurşun- iyileşecek diye düşünülebilirdi. Meron'ın ateşli bir kavgacı olmasına rağmen profesyonelden çok şanslı bir atışçı olduğunu biliyordu ve silahlı çatışmalarının sonucundan emindi. Lench önce onu bitirecekti, sonra karısını öldürecekti. İstediği şeyi ona çoktan söylemişti, bu yüzden onlara ihtiyacı kalmamıştı. Kadın sakladığı son bilgiyi de verir vermez, öleceğini biliyordu. Lench bu sebeple ona hayrandı. Korkusuzdu. Ama bu bir fark yaratmazdı. Plan onları, bugün yanında getirdiği ve sonrasında Meron'ların ölümünden sorumlu tutulmasını umduğu Homer Simpson maskeli adamı öldürmek üzerine kurulmuştu. Grellier organizasyonda yeniydi, hedefi olmayan ama yeteri kadar kötü bir suçluydu ve bu yüzden gözden çıkarılabilirdi. Ne yazık ki, bu sabah korkmuş bir ofis memuruna yenilerek ve etkisiz hâle getirilerek neden gözden çıkarılabilir olduğunu kanıtlamıştı.

Yine de Lench polisin sesini duyana kadar her şey kontrol altındaydı. Tek büyük korkusu müebbet hapis gözünde yeniden canlanmış ve yüzüne vurmuştu. Kaçınılmaz olan bugünün geleceğini bilerek plan yapmıştı, bu yüzden kendi kendine yapmaya karar verdiği prosedürleri uygulamaya başladı. İlk önce, silahı yere bıraktı. Şu anda hiçbir işine yaramazdı. Sonra bıçağı tutan bileklik bantını açtı ve bıçağı yere düşürdü. Düzenli bir şekilde temizlenir ve sterilize edilirdi ki birkaç saat önce yine

temizlenmişti. Bu yüzden üzerinde kan ya da kurbanlarına ait herhangi bir şey yoktu. Bu da onu polis için yararsız bir hâle getiriyordu. Sonra eldivenler çıkarıldı. Üzerinde barut izleri vardı ama onun olduğunu inkâr edecekti. Şu anda hiçbir suç aleti taşımıyordu. Sadece Meron'lara söylediği sözler vardı. Onu köşeye sıkıştıracakları bir şey yoktu. Ve birkaç saat içinde patronunun avukatları, neyle suçlandığını öğrenmek için karakola ve tutuklayan polislere onu serbest bırakmaları için ısrar etmeye geleceklerdi.

Ama Lench acı içinde ayağa kalktığında, hâlâ bazı problemler olduğunun farkına vardı. Grellier hâlâ hayattaydı ve konuşabilirdi. Tom Meron'ın aradığı telefon hâlâ evdeydi. Olasılıklar dengesi hâlâ onun aleyhineydi. Mahkum etmek için yeterliydi. Patronunun adamları jüriye ulaşsa bile, daha önce yaptıkları gibi, yeterli olmayabilirdi. Kanıtları burada bırakıp, kaçmaya çalışmak en iyisiydi. Böylece yapabileceği her şeyi yapmış olurdu.

"Ellerin yukarıda dışarı çık! Etrafın sarılı!"

Pencereye doğru sendeleyerek yürüdü, yürürken eline bir sandalye aldı. Mutfağın arkasındaki pencereye öyle güçlü fırlattı ki cam parçalandı. Lench o anda, polisin arka tarafı çevirmediğini fark etti. Ya öyleydi ya da silahlı değillerdi, çünkü kimse sandalyenin dışarı fırlamasına tepki göstermemişti. Arkasına bakmadan tezgâha çıktı, boş bahçeye baktı ve sonra kırdığı camdan dışarı çıktı.

Hemen ayağa kalktı ve yarı sekerek yarı koşarak uzaklaştı. Kimse onu durdurmaya çalışmadı. Ne sağından ne solundan, 'Polis!' sesleri duymadı. Acısını önemsemeden gitmeye devam etti.

Özgürlüğü hissetti.

47

Bolt evin içinden gelen silah seslerini duyduğu anda, ayağa kalktı ve telefon kulağında evin yan tarafına doğru koştu. Operatör açar açmaz, adını verdi ve aceleyle Hambleden'daki Ranger's Tepesi'nde bir ekibe ve bir ambulansa ihtiyacı olduğunu anlattı. "Adresi bilmiyorum ama silah seslerini duyuyorum ve bu olası bir kaçırma olayı. Tekrar: Ateş edildi. Buraya hemen ARV'leri göndermelisiniz." Hatta kalmayı istemeyerek, telefonu tekrar cebine koydu. Hemen iki şeye konsantre olmak zorundaydı. Silahsız ve yalnız, şüphesiz hayatını riske atıyordu ama bir şeyler yapması gerektiğini de hissediyordu. Orada insanlar neredeyse ölmek üzereydi.

Ön kapıya ulaştı. Kapalıydı. Mektup kutusunu açarken, blöf yapmanın tek şansı olduğunu düşündü. Bu gibi durumlarda düşünmek için pek zamanınız yoktur. Eğer düşünürseniz, kötü adamların karıştığı işlerin yarısına bile silahsız dalamazdınız.

İçerden, bir susturucuyla kullanıldığı belli olan, daha sessiz bir el daha silah sesi geldi. Kurşunların metale ve tahtaya çarptıkça çıkardıkları sesleri duyabiliyordu. "Polis! Silahlarınızı bırakın." Kelimeleri olabildiğince otoriter bir tonla söyledi ve en iyisini diledi.

Silah sesleri anında sustu. Bolt, birden fikirlerini değiştirmeyeceklerinden ve ona ateş etmeyeceklerinden emin olmak için iki saniye bekledi, sonra sağa ve sola baktı. Kimse onu izlemiyordu. "Şimdi elleriniz havada dışarı çıkın!" diye bağırdı. "Etrafınız sarıldı!" Gerçekten elleri havada dışarı çıktıklarında

ne yapacağını bilmiyordu. Kötü adamların kim olduğunu bile bilmiyordu. Emin olduğu tek şey: Eğer yeteri kadar özgüvenli konuşursa ve gerçekten elleri yukarda ve silahlarını bırakmış olarak çıkarlarsa, birlikler buraya gelene kadar onları tutabilirdi.

İlk çıkan adam, onun silahsız olduğunu görüp sorun çıkarması durumunda iyi bir yumruk atmak için kapıdan uzaklaştı ama bir saniye sonra camın kırıldığını duydu. Uzun bir sessizlikten sonra, bir adam silahsız olduğunu ve istedikleri adamın uzaklaşmakta olduğunu söyledi. Bu bir oyun olabilirdi ama ses samimi geliyordu, bu yüzden Bolt kapıyı açtı ve silah seslerinin geldiği yöne doğru bakarak içeri koştu.

Mutfak masasının arkasında birbirine sarılmış iki kişi hiç doğal olmayan bir pozisyonda yerde yatıyordu. İkisi de gözlerini dikmiş ona bakıyordu yüzleri ürpertici bir korkuluk gibi kirli ve kararmış olmasına rağmen Bolt, onların hemen Tom ve Kathy Meron olduğunu anladı. Yaralanmış görünmüyorlardı ve Tom Meron'ın elinden birkaç feet uzakta on santimetrelik bir susturucusu olan bir Browning ya da ona benzer bir silah duruyordu. Yerde Bolt'un önünde hâlâ ucundan ince bir duman tüten gümüş renginde bir Walther Pkk vardı ile onun yanında yere atılmış bir çift eldiven ve bir bıçak duruyordu.

Meron kendisini karısının kollarından zor kurtararak, gözleri fal taşı gibi ve umutsuz "Kaçıyor." diye bağırdı. "Çocuklarımız elinde. Bir şeyler yapmalısın."

Bolt, maskeli adamın bir veya iki dakika önce kendisine ateş ettiği pencereye baktı. Bir adamın kolayca içinden geçebileceği büyük bir delik vardı. Koştu ve saldırganı, bel hizasında bir çitle çevrili ekilmemiş bir tarlaya ve onun ötesinde ormanlık alanın bulunduğu bir bahçenin sonuna doğru topallayarak yürürken gördü. Yaralandığı belliydi ama hızlı hareket ediyor-

du ve gerçekçi olmak gerekirse yardım en az beş, muhtemelen on dakika uzaktaydı. Kaçmak için şansı vardı.

Tom Meron, Bolt'un yanına gelip onun baktığı yere doğru gözlerini çevirerek, "Devamınız nerede?" diye sordu.

"Bu bir blöftü." dedi Bolt. "Ben tekim."

Kathy Meron ayağa kalakarak, "Onu durdurmalısın!" diye bağırdı. "Eğer kurtulursa çocuklarımız ölür. Bizi bu tehditle buraya getirdi."

Meron, "Ben bu piç kurusunun arkasından gidiyorum." dedi ve döndü.

Bolt onu geri çekti. "Burada kal, ben gideceğim."dedi. "Onu durdurabilirim."

Aceleyle cinayet mahalli yeri eldivenlerini giyerek Walther ve Browning'i alıp ceplerine koydu, silahların aptalca bir şeyler yapabilirler diye Meron'ların yanında kalmasını istemedi. Sonra ön kapıdan koşarak çıktı, evin arka tarafını dolaştı ve siyahlı adamın peşine düştü.

Şu anda, Bolt'un hedefindeki adam çitten atlamaya, yaralı ayağını üstünden geçirmeye çalışıyordu. Biraz zorlanıyordu. Onları yirmi beş metre ayırıyordu. Bolt beş yıl önce sigarayı bırakmıştı, haftada iki veya üç kere spor salonuna gidiyordu ve okulda koşu şampiyonuydu. Avını yakalayacağından emindi ama arkasından gelen ayak seslerini ve hızlı nefes alışverişlerini duyabiliyordu. Tom Meron geliyordu. Belki Kathy de. Eğer dikkatli olmazsa, bu tutuklamanın tamamen içine edebilirlerdi.

Siyahlı adam çitten ayağını attı ve diğer tarafa geçti. Peşinden geleni görmüştü ama şansı olmadığını bilmesine rağmen hâlâ kaçmaya çalışıyordu.

Bolt hızlandı, çite ulaştı. Onu bile etkileyen atletik bir hareketle, tek elini kullanarak çitten atladı. Hedefinin peşinden gitti. Şu anda sadece bir otuz santimetre uzaktaydı. Hedef iri

bir adamdı. Bolt da öyledi ama bu adam ondan birkaç kilo daha fazla duruyordu ve çoğu da kastı. Siyahlı adam döndü ama ayağı altından kaydı ve dizlerinin üstüne düştü. Bolt silahlı soyguncuları kovalayarak Flying Squad'de on yıldan fazla zaman geçirmişti.

Sıra dışı ve zorlu tutuklamalara alışkındı, ilerlemeye devam etti, zıpladı ve adamın kar maskesiyle kaplı yüzünü tekmeledi. Arkasını döndü, Bolt onu tekrar çevirip diziyle böbreklerine vurdu ve çok az bir direnişe maruz kalarak kaslı kollarından birini arkaya doğru kıvırdı.

Hedefin kulağına yaklaşabilmek için eğildi. "Yakalandın oğlum." diye tısladı.

"Tabii." diye cevap verdi. Acı içerisinde olmasına rağmen, sözler bilerek rahat bir tavırla söylenmişti. "Sorun yok."

Polis ihtarlarını söyleyerek devam etti, "Cinayete teşebbüs ve adam kaçırma şüphesiyle seni tutukluyorum."

Sonra Bolt, Tom Meron'ın çitin üzerinden geçerek onlara doğru koştuğunu gördü. "Geride durun!" diye bağırdı. Birkaç metre gerisinde, daha yavaş ilerleyen Kathy'i de görüyordu. Her an yorgunluktan düşecekmiş gibiydi.

Meron onu önemsemedi. Siyahlar içindeki adamın yanında diz çökerek, "Çocuklarım nerede?" diye bağırdı, "Lanet olası çocuklarım nerede? Bana söyle ya da seni öldürürüm!"

Diğer adam sakince, "Lütfen bu adamı benden uzaklaştırın." dedi.

"Onu bırakın Bay Meron. Bırakın ben ilgileneyim."

Yüzleri birkaç santim uzaklıktaydı ve Bolt Meron'ın her yerine sızmış acıyı görebiliyordu. Bolt onun mantıklı hareket etmediğini görüyordu ama onu kim bunun için suçlayabilirdi?

"Onun adı Lench ve çocuklarım onun elinde. Onları bulmak zorundayız. Lütfen!" Meron sonunda vahşice yüzünü tır-

malayarak maskeyi yırttı. "Bana lanet olası çocuklarımın nerede olduğunu söyle! Söyle bana!"

Lench kurtulmaya çalıştı ama yapamadı. Bir an Bolt, ona saldırırken Meron'ı durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Lench Bolt'a bakmaya çalışarak, "Neden bahsettiğini bilmiyorum." dedi. Gözleri tamamen ifadesiz ve duygusuzdu. Bolt daha önce benzerini birçok hücrede ve soruşturma odasında görmüştü. Katilin gözleri.

"Bana sizin gözetiminiz altındayken saldırıyor. Onu durdurun ya da IPCC'ye şikayet edeceğim."

Bolt belli ki kanunları ve sınırları iyi bilen bu piç kurusuna yardım edecek ruh hâlinde değildi ama Kathy Meron yaklaşıp onun kaburgalarına tekme atarak, konuşmazsa onu öldüreceğini söyleyince, işlerin kontrolden çıkacağını anladı.

Bir karar verdi.

"Tom, Kathy'i uzaklaştır." diyerek emir verdi. Gözleri buluştu ve gözleriyle anlaştılar. Mesaj, öyle ya da böyle, Bolt'un deli gibi istedikleri bilgiyi alacağını söylüyordu. "Eve dönün. Hemen."

Lench, "Çocukları hakkında hiçbir şey bilmiyorum." dedi.

Tom Meron, "Lütfen bana yardım et." diye yalvardı.

Bolt başını salladı ve Meron ayağa kalkıp, Kathy ona bir tekme daha atmadan ona kolunu dolayışını izledi. Onu sürükleyerek uzaklaştırırken, "Kathy ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı. "Bilen tek kişi o! Gitmesine izin veremeyiz." Meron onun kulağına bir şeyler fısıldadı ve direnci kırılmış gibi görünüyordu. Bolt beraber çitin üzerinden atlarken onları izledi.

Bolt'un telefonu çaldı. Mesaja düşmesine izin verdi. Henüz siren sesi duyamıyordu. Daha arayalı üç ya da birkaç dakikadan daha fazla olmuştu ama destek ekip az sonra burada olurdu. Özellikle de telefonuna cevap vermeyince.

Adamın kollarını arkasında birleştirerek yukarı kaldırdı ve sakince, "Bana çocukların nerede olduğunu söyle Lench," dedi.

Lench acıyla homurdandı ve karşı koymaya çalıştı. "Bu bir yanlış anlaşılma." diye tekrar etti. "Neden bahsettiklerini bilmiyorum. Şimdi bırak beni gideyim. Bir mahkuma saldırıyorsun."

"Eğer onlara bir şey olursa, hapishanenin dışını bir daha asla göremezsin. Bunu anlıyor musun? Hayatının her günü, manzaranın asla değişmeyeceğini bilerek, dünyaya parmaklıkların arkasından bakacaksın." Bolt kolunu daha da yukarı iterek, baskı uygulamaya devam etti. Çok daha fazla baskı ve kırdı.

"Bana saldırdığın için seni kesinlikle şikayet edeceğim." diye tısladı Lench, sıktığı dişlerinin arasından. "Benim avukatlarım lanet olası Rottweiler'lar. Bunun için seni kazığa oturtacaklar. Benim hakkımda elinde hiçbir şey olmadığını biliyorsun."

Bolt, uzaktan, vadinin karşısından gelen ilk siren seslerini duydu. "Söyle bana yoksa diğer kolunu da kıracağım."

Bir kere daha, "Çocuklar nerede?" diye sordu.

"Kır hayatına ve emekli maaşına hoşça kal de. Kırık bir kolu asla açıklayamazsın." Acı içinde olmasına rağmen, Lench bir şekilde hafif bir kahkaha attı. Bolt'un tehdidinin etkisiz olduğunu biliyordu ve konuşmadığı her dakika onu avukatlarına yaklaştırıyordu.

Dedektif bunun gibi çok insanla karşılaşmıştı. Kaşarlanmış kariyerli suçlular. Sistemin boşluklarını baştan sona bilen, belli seviyede zeki ve kurnaz adamlar. Yapacakları en büyük hatanın herhangi bir şeyi kabul etmek olduğunu, en kuvvetli delilin bile mahkemede akıllı ve iyi eğitimli savunma avukatları tara-

fından paramparça edileceğini bilenler. Birçok davanın yasal teknik sebeplerden dolayı düştüğünü çünkü cübbeleri içindeki peruklu yargıçların, kamu vicdanına ters düşse bile, harfiyen kanuna uyduklarını bilenler. Eğer rüşvet veren ya da korkutan yeteri kadar kararlı olursa yargıçlara rüşvet verilebileceğini ya da korkutulabileceğini bilenler. Kesinlikle kanunun onların lehine çalışacağını bilenler. O zaman herhangi bir şeyi kabul etmenin ne anlamı vardı?

Bolt baskıyı azalttı ve ayağa kalktı. Lench onu tutuklayan adamın yüzüne bakmak için döndü. Yüzü küçük ve yuvarlaktı, hatları sertti ve sağlıksız görünüyordu. Solgun ve ölü gibi görünen derisi kırışıktı ve sivilce izleriyle doluydu. Yüz yüze geldiklerinde, Lench kolunu ovdu ve yüzüne bilmiş bir gülümseme yayıldı.

Şimdi daha net bir özgüvenle, "Bu yaptığının bedelini ödeyeceksin." dedi. "Belki tüm bunlar bittiğinde, geleceğim ve senin çocuklarına bir şeyler yapacağım."

"Benim yok."

"Yazık. Belki bir gün, hı?" Lench kolunu ovalayarak kalktı ve yaralı ayağına baktı. "Bana bir ambulans çağır. Ayağıma baktırmam gerek."

Bolt, yakalananların istismarları karşısında sabırlı olmayı öğrenmişti. Her polis sabırlı olmak zorundaydı. Tepki vermek, özellikle her yerde kameraların olduğu bir devirde, çok zarar vericiydi. Çoğu zaman taciz kuru gürültü olurdu ve Bolt adamın kötüye gittiğini bildiği için bunu dikkate almazdı ama Lench farklıydı. Piç kurusu şansın ondan yana olduğunu biliyordu.

Ayrıca çocuklardan veya nerede olduklarından bahsetmenin onu suçlu yapacağını da biliyordu. Bolt, Meron'ın çocuklarına neler olabileceğini düşündü. Onları elinde tutanlar acımasızdı. Onları bırakmaktansa öldürmek muhtemelen daha kolay olacaktı. Öldür ve cesetlerini yok et.

Bolt, Mikaela'yı gözünün önüne getirdi. Ona ne tavsiye ederdi diye düşündü.

"Bu sirenlerden biri umarım bir ambulansa aittir. Bu ayağa bakılması lazım."

Bolt döndü. Artık Kathy ve Tom Meron'ı göremiyordu. Tekrar eve döndüklerini, ona güvenerek Lench'ten alacağı bilgiyi beklediklerini tahmin ediyordu. Acil servisin köye geldiğini duyabiliyordu. Zaman geçiyordu.

Telefonu yeniden çalmaya başladı.

Çocuklar ölebilirdi. Çoktan ölmüş olabilirlerdi ya da çoktan bırakılmış olabilirlerdi. Bilemiyordu ve önünde ukala bir yüz ifadesiyle oturan adam bu bilgiye sahip tek kişiydi.

Bolt susturuculu silahı cebinden çıkardı, güvenliği kaldırdı ve Lench'in karnının alt bölgesine doğrulttu.

Lench'in yüzünden bir endişe belirtisi geçti ama o kadar hızlı kayboldu ki Bolt bile öyle sanmış olabilirdi.

"Bana çocukların yerini söyle ya da bu kurşunu bedenine göndereceğim."

Bolt'un kolu sabitti ve yüzünde umursamaz bir ifade vardı ama içinde fırtınalar kopuyordu, yapmak üzere olduğu şeyin tüm kariyerini hatta özgürlüğünü riske attığını biliyordu. Bir mahkumu vurmakla tehdit ediyordu. Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştı. Bir kere Flying Squad günlerinde bir adamı öldürmüştü ama o bir pusuydu, kurbanı silahlıydı, tutuklanmaya direniyordu ve Bolt'un kafasına otomatik kısa Bir Remington doğrultmuştu. Başka bir deyişle yaptığı haklı bulunmuştu ama bu... Bu farklıydı. Yine de kolunu kıpırdatmadı.

Lench öğrencisine öfkesini gösteren bir ilkokul öğretmeni gibi iç çekti. "Şimdi de saldırının yanında ölüm tehdidiyle seni dava edeceğim. Başın fena hâlde dertte."

Bolt tetiği çekti ve onu karnından vurdu. Lench'in gövdesi

geriye doğru sarsıldı ama dik durdu. Gözleri fal taşı gibi açıldı, hızlı hızlı öfkeyle nefes alıp veriyordu, acıyı dindirmek için yarayı bastırdı. Sonunda, yüksek sesle inleyerek yan tarafa yuvarlandı.

Bolt eğildi ve onu ensesinden tuttu, onu çevirdi; böylece yüz yüze geldiler. "Bana nerede olduklarını söyle ya da bir sonraki kurşun hayalarına gelecek."

"Lanet olası!" diye tükürdü Lench, ağzının kenarından kan geldi.

Bolt susturucuyu kasıklarına doğrulttu. "Hayatının geri kalanında iki yaşında bir kız çocuğu gibi konuşmaman için son şans." Silahı bastırdı. "Ben zaten bittim. Seni de bitirmek için kimse beni durduramaz."

Gözleri buluştu. Bolt'un yalan söylediği kolayca anlaşılıyordu.

"24 Limestone Caddesi, Hendon. Zemin kat. Oradalar." Lench'in ağzından biraz daha kan geldi, çenesinden aşağıya aktı. Öksürmeye başladı ve ambulansla alakalı bir şeyler söyledi ama Bolt öksürüklerinin arasında ne demek istediğini anlamadı.

Bolt ayağa kalktı. Ambulans şu anda tepeden yukarı doğru çıkıyordu, sadece birkaç metre ötedeydiler. Dört farklı siren sesi geliyordu.

Uyarmadan, "Silahlı polis!" diye bağırdı. "Şimdi silahını bırak, hemen! Şimdi!"

Lench yuvarlandı ve sırtüstü yattı, sakin bir yüz ifadesiyle Bolt'a baktı. Ne olduğunu biliyordu. Bu yolun sonuydu. Bir rahatlama hissetti.

Bolt yine, "Silahlı Polis." diye bağırdı ve Lench"i sol gözünden vurdu. Kafasının arkasından fışkıran kan çimleri kırmızı boyadı ve titremeye başladı.

Dedektif aynı anda, Walther PPK'yı yerde yatan adamın kırılmamış kolunun oraya attı ve cebinden telefonunu çıkardı. Partneri Mo Khan'ın telefonu hemen açmasını dileyerek, hızlı aramadan çevirdi.

Üç çalıştan sonra açtı. Bir kez daha arka fondan çocukların sesi geliyordu.

"Merhaba patron, haber var mı?"

Bolt hızlıca konuştu. "Hemen 999'u isimsiz ara ve 24 Limestone Caddesi Hendon'da iki küçük çocuğun zorla tutulduğunu ve bundan kesinlikle emin olduğunu söyle. Anladın mı?"

"Problem yok. Oraya gitmemi istiyor musun?"

"Evet git ve oraya bir bak ama başka şansın kalmayana kadar olaya dahil olma." Şu anda evin önündeki araba yoluna araçların girdiğini duyabiliyordu. "Ve bir şey daha: Biz bu konuşmayı hiç yapmadık. Anladın mı?"

"Tabii ki patron, nasıl istersen." Başka bir şey söylemeden kapattı.

Bolt yüksek sesle nefes aldı. Mo ondan istenileni yapardı, bundan emindi. Ama o birkaç dakika içinde, ilişkileri sonsuza dek değişmişti.

Telefonunu cebine koydu ve ayakta zor durarak döndü. Yapmış olduğuna inanamıyordu. Kusmak istedi ama ancak kontrolünü kaybetmeyip, aklını kullanarak bu durumdan nasıl tek parça çıkabileceğini düşünerek kendini tuttu.

Çitten güçlükle tırmandı ve ellerinde tüfekleri ona doğru dikkatlice ilerleyen siyahlara bürünmüş iki polise doğru yavaş yavaş yürümeye başladı.

48

Evin önünde Kathy'e sıkıca sarılmış, bizi kurtaran polisin Chloe ve Max'in nerede tutulduğunu öğreneceğini söylüyordum. Bu arada da, arkalarında bir ambulans bulunan iki polis arabası sirenlerini çalarak yol girdiğinde haklı çıkmak için dua ediyordum. Üç araç da durdu ve ilk önce sanki Robocop'tan çıkmış gibi görünen silahlı üç adam arabadan indi.

Otuzlarındaki, küçük yuvarlak başlı adam, "Acil bir çağrı aldık." diye bağırdı. "Ellerinizi başınızın üstüne koyup, ayrılır mısınız?"

Kathy, "Biz değiliz." diye karşılık verdi, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü kirliydi. "Bahçenin aşağısındalar."

Polis altı metre geride durarak, "Lütfen dediğimizi yapın bayan." dedi. Silahı tam olarak bizi göstermese de, başka yere de çevrilmemişti. Arkasından bu sefer silahsız iki polis daha indi. Ambulans ekibi araçlarında kaldı. Yakın mesafeden başka siren sesleri de geldi.

Dediklerini yaptık ve ellerimizi başımızın üstüne koyduk. Birden yirmi dört saatten az bir zaman içinde dördüncü kez birilerinin bana silah tuttuğunu fark ettim.

"Şimdi lütfen ikiniz de dizlerinizin üstüne çöker misiniz?"

Kathy duyulacak şekilde küfretti. Polise karşı her zaman isyankâr bir tavrı vardı ama bu adamlar tartışacak modda görünmüyorlardı ve ben de tartışmaya çok uzaktım. Dizlerimin üstüne çöktüm, arkamdan da o çöktü.

"Yaralı var mı?" diye sordu polis.

"Biz iyiyiz." diye cevap verdim, "Ama bizi kurtaran dedektif, bizi esir alan adamın arkasından gitti."

"Çocuklarımız elinde." diye ekledi Kathy. "Çocuklarımız, bizi tutan adamın elinde. Lütfen onu öldürmeyin."

"Silahlı mı?"

"Evet." dedik ikimiz birden. "Ayrıca evde bir adam daha var." diye ekledim, "Ama o silahsız. Ve yaralı."

"Vuruldu mu?"

"Hayır."

"Bize silahlı çatışma rapor edildi. Başka kim vardı?"

Ona kısaca ne olduğunu anlattım ve benim gibi bir adamı bu olayların içinde hayal edemiyormuş gibi şaşkın şaşkın baktı. Sebebini anlayabiliyordum.

"Tamam, alanı koruma altına alacağız." dedi. Sonra telaşlı bir şekilde diğer iki silahlı arkadaşıyla konuştu ve onlar da evin arkasına giderek gözden kayboldu.

Bu arada dışarıda yolun kenarına, Range Rover marka bir polis arabası park etti ve içinden üç silahlı polis daha indi. Yuvarlak küçük kafalı polisin yanına geldiler, onunla konuştuktan sonra bana geldiler. Ayağa kalkmam söylendi, hızlıca ve sessizce üzerimde silah var mı diye arandım. Polislerden biri, "Temiz." diye bağırdı ve gidebileceğim söylendi, nereye olduğundan tam emin değildim.

İleri doğru yürüdüm ve nereden çıktığı belli olmayan bir kadın polis hızlıca Kathy'i aradı. O da temiz dedi ve ikimiz de nasıl olduğumuzu soran ambulanstaki iki adamın yanına yönlendirildik.

Omzumun üstünden geriye bakarak, "Sadece çocuklarımızı istiyoruz." dedim.

İkisinden yaşlı olanı, "Eminim iyidirler." dedi.

Kathy, "Bunu nasıl bilebilirsin ki?" diye sordu.

Yirmili yaşlarındaki tıknaz, Güney Afrika aksanlı meslektaşı, polisin elinden geleni yaptığını söyledi. Sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı. Konuşurken Kathy'i şoför koltuğuna oturttu, onu kontrol etmek içinde yere kendisi çömeldi. Haklı olmasını umdum. Bizi kurtaran dedektif, Kathy'i eve götürmemi söylediğinde, daha önce çok insanda rastlamadığım gökyüzü mavisi gözlerinde ve zayıf yaralı yüzünde bir şey gördüm. Manevi bir güçtü. Bu adam bana, işleri yoluna koyabileceğine dair işaret vermişti. Bir şekilde kalpsiz haydutu konuşturacağına dair bir işaret. Ondan kesinlikle şüphelenmedim.

Ama başarmış mıydı?

Yaşlı olan ambulans görevlisi omzuma elini koydu ve bana bir şişe su ikram etti. Başımla teşekkür ederek aldım ve kana kana içtim, hâlâ eve doğru bakıyordum.

Sonra, yanındaki iki silahlı polisten birkaç santim daha uzun olan dedektif evin köşesinden döndü. Biri susturuculu silahı tutuyordu. Dedektifle göz göze geldik ve suratı asıktı.

Ambulans görevlisinden uzaklaşarak, "Sana çocuklarımın nerede olduğunu söyledi mi?" diye sordum.

Tabancıyı tutmayan silahlı adam beni uzaklaştırmak için bana doğru uzandı ama onu ittim ve dedektifin önünde durdum.

Dedektif de durdu, birbirimizden sadece beş santim uzaktaydık.

"Silahlıydı. Onu vurmaktan başka çarem yoktu."

İnanamayarak, "Öldü mü?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Sanırım. Üzgünüm."

Diğer iki polis beni durduramadan, dedektifin üstüne atladım, yakasından tuttum ve yüzümü iyice yaklaştırarak, "Piç kurusu!" diye bağırdım ama kulağımın ağzına denk gelmesini sağladım ki söylediklerini duyabileyim.

İçimi sevinçle dolduran üç kelime söyledi. "Hallettim."

Sonra, "Şu anda bir adamım oraya gidiyor." gibi bir şeyler söyledi.

Silahlı polislerden biri beni ondan sertçe ayırdı. Kathy koşarak yanıma geldi.

"Ne oldu? Lanet olası ne oldu?"

Kathy'i, olabildiğince gözden uzaklaştırdım. "Üzgünmüş gibi davran." diye fısıldadım, anlamış gibi görünüyordu. Bu işi hallettiğini, Lench'in ona çocukların nerede olduğunu söylediğini, oraya birini gönderdiğini ve Lench'in öldüğünü söyledim.

"İyi." dedi ve sonra söylemek zorundayım ki beni bile şaşırtan bir oyunculuk yeteneğiyle, dizlerinin üzerine çöktü ve ağladı.

Saniyeler içinde, ambulans görevlisi, onu sakinleştirmek için yanına oturdu, o ve onu birkaç dakika önce arayan kadın polis ile birlikte ayağa kalkmasına yardım ettiler.

Döndüm ve dedektifimizin polis arabasına bindirişini izledim, susturuculu silahın yine aniden ortaya çıkan işgüzar görünümlü, yağmurluk giymiş bir adam tarafından plastik torbaya konulduğunu gördüm. Bir şişe su hâlâ benim elimdeydi ve dedektifin iyi olmasını umarak, başka bir yudum daha aldım.

Ama bahisçi bir adam olsaydım, paramı buna yatırmazdım.

49

Mo Khan, Bolt onu aradıktan yaklaşık yirmi beş dakika sonra, saat ondan önce Limestone Caddesi'ne arabasını park etmişti. Savaş sonrası yapılmış ve muhtemelen daha iyi günleri olmuş yarı müstakil evlerden oluşan bir ikametgâh bölgesiydi. Mo hemen sağ tarafta yan yana park etmiş bir grup polis arabası ve ambulans gördü. Yolu kapatmışlardı ve geçiş olmadığı kesindi ama Mo yine de oraya doğru sürdü.

Genç bir polis, ambulansların arkasında toplanmış küçük bir gruptan ayrıldı ve ellerini kaldırarak yolun ortasına doğru yürüdü. İfadesi rahatsız ediciydi. Mo ondan birkaç metre uzakta durdu ve camını açtı. Memur şoför tarafına geldi ve Mo ona sevimli bir şekilde gülümsedi.

"Afedersiniz memur bey, ben burada yaşıyorum. Bir sorun mu var?"

Memurun rahatsız edici ifadesi kayboldu. Nezaketin, insanları kazanmada her zaman işe yaradığını görmek Mo'yu şaşırtmıştı.

"Üzgünüm bayım, giriş yok. Operasyon var."

Mo şaşırmış gibi göründü. "Umarım ciddi bir şey yoktur? Bu sokak her zaman sakindir ve çocuklarım var. Onları etkileyecek bir şeyler olduğunu düşünmek istemem."

"Endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey yok bayım. Sizi temin ederim."

"Uyuşturucu değil, değil mi? Bana uyuşturucu olmadığını söyleyin."

Memur eğilerek biraz daha yaklaştı, "Dürüst olmak gerekirse bir evde tek başına durumu. İki çocuk aşağıda bırakılmış. Küçük çocuklar."

"Tanrım, ne kadar kötü." dedi Mo. "Hangi lanet olası böyle bir şey yapar?"

"Onların eve sürüklenerek götürüldüğünü söyleyen isimsiz bir ihbar aldık. Bu sebeple bir ekiple geldik.

"Çocuklar iyiler değil mi?

"İyiler. Tahmin edeceğiniz üzere biraz üzgünler ama fiziksel bir zarar görmemişler. Şu anda ambulansın arkasındalar ama onlarla evde kimse yoktu. Arayan endişelenmiş bir komşu olmalı ve bizim geleceğimizden emin olmak için bunun bir kaçırma olduğunu söyledi." Bu açıklamanın yeterli olduğunu göstermek için omuzlarını silkti.

Mo, "İyi oldukları sürece sorun yok." dedi. "Bilgilendirdiğiniz için teşekkürler."

"Hoşça kalın.» dedi ve geri geri gitti. Patronunun ona dediğini yapmıştı ama onu neden iki kaçırılmış çocuğa yönlendirmişti? Bunların Meron'ların çocukları olduğunu tahmin etti ama davanın sürekli yön değiştirmesinden ve geldiği duruma bakılacak olursa eğer çocuklar Başyargıç Parnham-Jones'un, başbakanın karısından olan gayri meşru çocukları çıkarsa hiç şaşırmayacaktı.

Mo, Mike Bolt'u iki yıldan fazla bir süredir tanıyordu. Ona tamamen güvenirdi ve ona her zaman sadık olmuştu. Böyle olmasına rağmen endişeliydi. Patron telefonu, resmi kanallardan etmek yerine, isimsiz biri olarak açmasında ısrar etmişti. Bunun için sadece bir sebep olabilirdi: Bolt kimsenin bu bilgiyi onun edindiğini bilmesini istemiyordu. Bu da bu bilgiyi kanunsuz yollardan aldığı anlamına gelirdi.

Mo, sonuca ulaşırken kanunların çiğnenmeyeceğini düşü-

necek kadar saf değildi. Çiğnenirdi. Kendisi de zaman zaman bunu yapmıştı. Flying Squad'de geçirdiği zamandan dolayı çok tehlikeli suçlularla karşılaşmış olan patronu da. Ama, Mo aradığında sesindeki bir şey, kısa ve sert şekilde verdiği emirlerin altında yatan sessiz çaresizlik, bu sefer onun farklı hissetmesine sebep olmuştu. Sanki bu sefer kanunlar sınırları zorlayıcı bir şekilde çiğnenmişti. Daha fazla şey öğrenene kadar kesin bir yargıya varmayacaktı ama hissettiği duyguyu sevmemişti.

Arabayı sürerken, durum hakkında bilgi vermek için patronunu aradı ama telefonu kapalıydı. Mesaj bırakmadı.

Biri ona bir keresinde, bir adamın öncelikli sadakat göstermesi gereken ailesidir, ikincisi de arkadaşları demişti. Otorite, devlet, hukuk, bütün hepsi listenin alt taraflarında yer alır. Mo Khan'ın bununla ilgili bir tereddütü yoktu. Mike Bolt onun arkadaşıydı ama onu korumak için yalan söylemek zorunda kalırsa ve yalancı şahitlik yaparsa, kariyerini ve bunun sonucu olarak da ailesinin huzurunu riske atmış olmayacak mıydı?

50

Sonraki bir saat hayal gibi geçti. Kathy ve ben, sürekli kendi kendine mırıldanan beyaz saçlı bir doktor tarafından üstünkörü bir taramadan geçtik. İkimizin de, bence birazcık gözlem yeteneği eksikliği sebebiyle, fit ve sağlıklı olduğunu söyledi, sonra Lench'e bakmak için evin arkasında kayboldu.

Kathy, Vanessa Blake cinayeti şüphelisi olarak, yağmurluk giyen bilmiş görünüşlü bir memur tarafından tutuklandı. Direnmeye çalıştı ama bunu bana bakmadan yaptı ve götürülürken karşı koymadı. Ben ayrı bir arabada, o da polis eşliğinde arka arkaya yola koyulduk. Bana Reading Karakolu'nda ayrı ayrı sorguya çekileceğimiz söylendi. Reading CID'den memurlar evde neler olduğunu sormak istiyorlardı; Southhampton CID'de bir gece önce kır evimizde olanlar hakkında konuşmak istiyordu. Görünen o ki, adamın bedeni enkazdan çıkarılmış ve doğal olarak oraya nasıl gittiğini bulmak istiyorlardı. Daniels'ı sordum ama arabadaki iki memur da bu konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu, bunun kaçmış olduğu anlamına geldiğini düşündüm. Öyle olmasını umdum. Onunla ilgili tam yerine oturmayan bir şey vardı ama en az bir kere, muhtemelen iki kere benim hayatımı kurtardı ve bunun için bir insana kredi vermek zorundaydınız.

Karakoldan beş dakika uzaklıkta, arabanın arkasında oturmuş, bir suçluyu kendini kaybedecek kadar dövdüğüm ve bir katille birbirimize ateş ettiğimiz gerçeğini kabul etmeye çalışırken, polis telsizinden bir ses geldi ve hattın diğer ucundaki ses benim arabada olup olmadığımı sordu. Şoför arabada ol-

duğumu söyledi ve sonra ses Max ve Chloe'nin iyi ve güvende, Hendon'da bir adreste bulunduğunu, ihtiyati tedbir olarak Royal Free Hastanesi'ne götürüldüklerini söyledi. Bunu duyduğum anda, söylemekten utanmıyorum ikinci kez ağladım, ne kadar rahatladığımı tahmin edemezsiniz.

Ön koltukta oturan memur elini benim omuzuma koyarak, "Sorun yok. İçini boşalt." dedi.

Ben de öyle yaptım.

51

Karakolda, bir fincan sert kahve verildi ve korkunç kayınvalidemin cesedinin, Kathy'nin büyüdüğü evin yatak odasında bulunduğu söylendi. Daha önce de söylediğim gibi iyi anlaşamazdık ama yine de bu haber bana çok ağır geldi. Beklediğimden daha ağır. Yirmi dört saat içinde yaşadığımız bir trajedi daha. Hâlâ emin olamadıklarından bana nasıl öldüğünü söylemediler.

Kahvemi bitirdikten sonra, bir gün önce akşamüstü serbest kalmamdan itibaren gerçekleşen her şeyi öğrenmek isteyen bir erkek ve bir kadın dedektifin beni beklediği sorgulama odasına götürüldüm. İşim biter bitmez Londra'ya götürüleceğimi ve çocuklarıma kavuşacağımı söylediler. "Peki ya karım?" diye sordum ama cevap vermediler, bu yüzden üzerinde durmadım ve her şeyi anlattım. Nadiren belli detayları almak ya da anlattıklarımı netleştirmek için beni durdurdular ama çoğunlukla dinlediler, hikâyenin benim gözümden anlattığım kısmına şüpheyle baktıklarına dair yüzlerinde hiçbir belirti yoktu, kendimi korumak için Lench'e ateş ettiğimi ve onu ayağından yaraladığımı söylediğimde bile. Bana dedektifle ve Lench'i nasıl öldürdüğüyle ilgili sorular soracaklarını sandım ama bu konuya pek değinmediler, ben de kendi isteğimle dedektifin onu kovaladığını, Lench'in silahlı olduğunu ve ondan sonra ne benim ne de Kathy'nin olanları görmediğini ekleyerek anlattım. Bu şekilde ona yardım edebilmeyi umdum.

Kathy'nin durumu için de, başka bir alternatif göremediğim için gerçeği anlattım. Jack Calley ile bir ilişkisinin oldu-

ğunu, ona müşterilerinden birine ait bir kasanın anahtarını verdiğini söyledim. Diğer insanlarda belli ki bunu ele geçirmeye çok istekliydiler ve bu sebeple kasanın yerini öğrenmek için Jack'e önce işkence etmişler sonra da öldürmüşlerdi. Ardından Kathy'nin ve benim peşime takılmışlar ve sonunda da beni yakalamışlardı.

Kişiliğine hiç uymayan saç kesimiyle kırklarındaki kadın dedektif, "Ama kasada ne olduğunu bilmiyorsunuz?" diye sordu.

Lench'in Kathy'e sorduğu soruları hatırlayarak, "Çoğaltabileceğiniz bir şey." dedim.

"Ve karınızın bunu bildiğini mi düşünüyorsunuz?" diye bastırdı kadın dedektif.

"Hayır." diye cevap verdim ama aslında emin değildim.

"Peki ya müşteri? Müşterinin kim olabileceği ile ilgili bilginiz var mı?"

Başımı salladım. "Duyduğum isimler, Daniels gizli polis, Mantani beni kaçıranlardan biri ve Lench. O da bu sabah öldürülendi."

Bilinen polis mekanlarından daha önemli yerlere gidiyormuş gibi bir havası olan alnı geniş genç erkek dedektif, "Öldürüldüğünü nereden biliyorsun?" diye sordu. Bana birazcık patronum Wesley'i hatırlattı. "Bana Wes O'Shea deyin." Eğer orduda olsa, hiç şüphesiz kendi adamları tarafından vurulacak kadar kendini beğenmiş, insanlara tepeden bakan açıkgöz biri.

"Bizi kurtaran dedektif olay yerinde söyledi."

İkisi birbirine baktı sonra da bana baktı. Ben de saatime baktım. Saat on biri on geçiyordu. Kırk beş dakikadır bu odadaydım ve aniden çok yorgun hissettim.

Yorgun bir şekilde, "Bildiğim her şeyi size anlattım." dedim. "Sadece çocuklarımı görmek istiyorum."

Kadın dedektif başıyla onayladı. "Tamam. Sorguya sabah 11.11'de ara verildi."

"Bu arada..." dedim, "Kaydediciyi kapatmadan önce, karımın Vanessa Blake'in ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığını söylemek istiyorum. Bana kütüphanede saldıran ve cinayet silahını elinde tutan kişi onu öldürdü."

Bana sempatik bir şekilde, "Davayla ilgilenen arkadaşlara söylediklerinizi ileteceğiz." dedi. "İş birliğiniz için teşekkür ederiz."

Başımla onayladım ve uzattığı eli sıktım. Erkek dedektif elini uzatmaya tenezzül etmedi. Belli ki ona anlattığım her şeye inanmamıştı. Cehenneme git çocuk, istediğine inan. Benim yaşadıklarımı yaşamak, hızlı bir mezuniyet, şık bir takım ve kokoş tavırdan fazlasını gerektiriyor.

Karakolun bekleme alanındaki boş koltuklarda, kadın dedektifin bana söz verdiği gibi beni tekrar şehre götürecek arabayı bekliyordum. Sessizdi, sanırım pazar gününün nezaketi – suçun yoğun olduğu bir zaman değil. Etrafta, kefalet memurunu beklediğini tahmin ettiğim, kapüşonlu garip gençten başka kimse yoktu. Yeniden sigara içmeye başladığımı hatırladım ve aniden sigara içme ihtiyacı hissettim. Karakolun bu tarafı sigara içilmeyen bölümdü ki bu bana biraz adaletsiz geldi. Belli bir süre için tutuklandığınızda, insanı karakolda sakinleştirmenin tek yolu sigaraydı. Yakınlarda bir ses, düşüncelerimi bölerek, "Bay Meron, nasılsınız?" dedi. Bu sesin sahibi, beni on yedi saat ve bir ömür boyu görünen süre önce Vanessa Blake cinayeti hakkında sorgulayan Dedektif Rory Chaplin'di. Kırmızı gri saçları her zamankinden daha dağınık görünüyordu, moda olmaktan çok uzak kot ve deri ceket giymişti.

Tüm sabah insanlardan aldığım sempatik gülümsemeyle, "Seni çocuklarını görmen için hastaneye götürmeye geldim." dedi. Ama o da çok da içten görünmüyordu.

Esnedim, "Bunun için senin gibi kıdemli bir polis seçmelerine şaşırdım."

"Meslektaşlarım karını sorguluyor ve iyi iş çıkarıyorlar. Benim tekrar istasyona dönmem gerekli ve yolumun üstü." Elinde anahtarları vardı. "Hadi, bugün yapacak çok işim var."

Birlikte ana kapıdan dışarı çıkarken, "Kütüphanede bana saldıran adamı bulabildiniz mi?" diye sordum.

"Hayır, henüz değil. Herhangi bir görgü tanıdığı çıkmadı ve birkaç ifade aldık." Sesindeki şüpheyi saklamaya gerek görmedi.

"Bunu uydurmuyorum Bay Chaplin. Cinayet silahını elinde tutan adam bana saldırdı. Dün bana sorguda gösterdiğiniz fileto bıçağı."

"Karınızın parmak izlerinin üzerinde olduğu. Evet, biliyorum. Ama henüz onu bulamadık."

Chaplin'in arabasına doğru yürüdük. Kenarlarında çamur izleri bulunan sarımsı yeşil bir Toyota'ydı. Kapıyı açtı ve ikimiz de bindik. Sprey ve duman kokuyordu.

"Sizi katile götürebilecek başka bir ipucu bulabildiniz mi?" diye sordum. Motoru çalıştırıp, geri geri çıkarken, "Evet bulduk." dedi. Bir sessizlik oldu.

"Ayrıntı vermenin bir sakıncası var mı?" diye sordum sonunda.

"Vanessa Blake'in bir ilişkisi vardı. Evinde, evli sevgilisiyle kısa süre içinde birlikte yaşamaya başlayacağını anlatan mektuplar bulduk."

"Ve henüz onu sorgulamadınız mı?" diye sordum yola çıktığımızda.

"İşte şimdi sorguluyoruz." diye cevap verdi gülümseyerek ve bu sefer gülümsemesi içtendi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum Bay Meron ama şu an sorgudaki sevgili karınız."

52

Mike Bolt, yıllar içinde düzinelerce, hatta yüzlerce suçluyu sorgulamıştı ve tüm sorgulama tekniklerini biliyordu. Aynı bir saat önce öldürdüğü adam gibi. Anahtar, anlattığınız hikâyeye inanmanızdı. Ve kafanızda yeteri kadar düşünürseniz, yalanınıza kendiniz bile inanırsınız. Ve Bolt'un anlattıkları kesinlikle yalandı.

Onu Reading Karakolu'na sorgulamak için getirdiklerinde, aslında tutuklanmamıştı ama gerçekçi olmak gerekirse çok fazla şansı olmadığını biliyordu. Reading CID'den adamlar tekrar tekrar hikâyesi hakkında sorular sordu. Bir taraftan arkadaş gibi davranıyorlardı diğer taraftan da herhangi iyi bir polis gibi hikâyedeki boşlukları bulmaya çalışıyorlardı. Ama anlattıklarını değiştirmedi. Vurduğu adam -silahlı ve kar maskesi giymiş olan- mutfak penceresinden atlamış, evin bahçesinden tarlaya doğru kaçmıştı. Şüphelinin silahı olduğunu ve bunu kullanmaya hazır olduğunu bildiği için Bolt da, Tom Meron'ın şüpheliyle girdiği silahlı çatışmada ateşlediğini iddia ettiği susturuculu tabancayı alıp onu kovaladı. Şüpheli daha önce yaralanmış olduğu için yavaş hareket ediyordu ve Bolt çok kısa sürede ona yaklaştı.

Yaklaştığında, tarladalardı ve ona zaten iki kere silahını bırakmasını söylemişti. Sonra, şüpheli ateş edecekmiş gibi elinde silahıyla döndü. Bolt hâlâ ona doğru yürürken, bir el ateş etti ve onu karnından yaraladı ama şüpheli hâlâ ayaktaydı ve silahını Bolt'a doğru çevirmişti. Bolt durdu, nişan aldı ve ateş etti, bu sefer onu başından vurdu. Şüpheli düştü ve polis desteğinin

geldiğini duyunca, Bolt hemen ambulans çağırmak için eve yöneldi.

Makul bir hikâyeydi ve Bolt anlatırken hiç hata yapmadı, sorgulayan memurlara daha ileri gitmeleri için bir boşluk bırakmadı. Sıra dışı bir şekilde doğal olmayan bir olaydı ve İngiliz Polis Teşkilatı'nda kimse bu gibi olayları sevmezdi. Olayın otomatik olarak IPCC'ye, Polis Şikayetleri Bağımsız Birliği'ne yönlendirildiğini ve ona, konuşmak istediklerinde bunun için hazır olması gerektiğini söylediler.

Bolt tüm bunları anladığını söyledi ve ona NCS'den patronu Başkomiser Steve Evans'ın karakola geldiğini, az sonra onunla konuşmaya geleceğini, sorgulama odasında kalması gerektiğini belirttiler. Teklif üzerine, üçüncü fincan kahvesini aldı ve bekledi.

Yalan söylediği için kötü hissetmiyordu ama bu şekilde soğuk kanlılıkla adam öldürmesi gereken bir duruma düştüğü için morali bozuktu. Yaptığının şokunu üzerinden atamamıştı, çünkü ne kadar hak etseler de birinin hayatına son vermek bir insanın vicdanını son derece rahatsız edecek bir hareketti. Birinin hayatını yok ediyordunuz; hayallerini, duygularını ve anılarını elinden alıyordunuz. Dehşet verici bir düşünceydi ve Bolt için daha da çok çünkü kanun koruyucu görevine tamamen tersti. Olan olmuştu ama bunun sonucunda iki masum çocuğun hayatının kurtulduğunu umdu.

Ona Meron'ın çocuklarının sağ salim kurtulup kurtulmadığını söylememişlerdi ve o da sormamıştı çünkü olayların akışında, -onun anlattığı versiyonda- o silahlı adamla konuşmamıştı. Ama içinde onların iyi olduklarına dair bir his vardı. Hiçbir suçlu mecbur olmadığı sürece iki küçük çocuğu öldürmeyi istemez. Sonuçları çok kötü olurdu. Bolt risk almak istememişti. Yine kendi kendine doğru olanı yaptığını söyledi. Bunu tekrarlamaya devam etti. Kahveye gözlerini dikmiş, ka-

fasında sürekli bunu tekrar ediyordu: Doğru olanı yaptın. Hak etti. Doğru olanı yaptın.

Kapı çalındı ve Başkomiser Evans odaya girdi. Kırklarının sonlarında, iyi kesilmiş askerî biçim bıyığıyla kısa ve minyon bir adamdı. Bugün bile, -izin gününde- üzerinde düzgün ütülenmiş bir takım elbise, gömlek vardı ve kravat takmıştı. Eğer ismi ya da soyadı K ile başlamış olsaydı, sonsuza dek 'Kokoş' olarak çağrılırdı ama 'Kokoş Steve' kulağa çok hoş gelmezdi bu yüzden sadece düz bildiğimiz Başkomiser Evans olarak kaldı. Bolt onunla bir çok olayda karşı karşıya gelmişti ve Polis Teşkilatı'ndaki diğer üst yöneticilerin aksine, adamlarıyla gönülden ilgilendiğine ve onlar için gerekeni yapmaya hazır olduğuna güveni tamdı ki bu şartlar altında bu çok iyi bir şeydi.

Evans içeri girince Bolt ayağı kalktı ve el sıkıştılar. Başkomiser bir kez elini sıktı.

"Merhaba Mike." dedi gözlerine bakarak. "Kaldırabiliyor musun?"

"Sayılır. Sorgulamanın yanlış tarafında olmak hiç de eğlenceli değil."

Evans yanından geçti ve masanın diğer ucundaki bir sandalyeye oturdu. Bolt kahvesinden bir yudum aldı. Ilık ve sert değildi ama yine de bir yudum daha aldı.

Başkomiser, "Tetiği çekmeye karar vermek her zaman zordur." dedi. "Çok azımız o pozisyonda kalmışızdır. Daha azı da, iki kere bu durumda kalmıştır."

Bolt hiçbir şey söylemedi. Söyleyebileceği çok şey olduğunu düşünmedi. Evans'ın gençken Falklands'de hizmet ettiğini ve tereddüt etmeden tetiği çekeceği Goose Green Savaşı'nda subay olduğunu biliyordu; bu yüzden diğer yüksek rütbeli subayların söylediği "Acını hissediyorum." saçmalığını yüksek sesle söylememişti.

Evans, "Muhtemelen bu kariyerindeki ikinci vurma vakası." diye devam etti, "Ve ateş ettiğinde onaylanmamış bir silah kullanıyor olduğun için, bu davayı normalde yaklaşacaklarından daha detaylı inceleyeceklerdir. PCC tekrar tekrar hikâyenin üzerinden geçecektir. Buna hazırlıklı olmalısın."

Bolt, "Hazırım efendim." dedi. "Yanlış bir şey yapmadım."

"Yaptığını söylemiyorum Mike. Aslında yapmadığına eminim. On yedi yıllık lekesiz bir kariyerin var ve ekibimizin çok değerli bir üyesisin. Ama herkes bizim gibi düşünmüyor ve şartları göz önünde bulundurursak, şu anda seni uzaklaştırmaktan başka çarem yok ama maaşını tam alacaksın."

Bolt öfkeyle başını salladı. "Bana bunu yapmayın efendim. Soruşturmanın ne kadar uzun süreceğini biliyorsunuz. O piç kuruları hiçbir şeyi hızlı yapmaz. Aylarca çalışmayabilirim. Hatta yıllarca."

"Ortalık durulunca işe geri dönmen için bir dilekçe yazacağız ama kararlı bir biçimde hareket etmeliyiz."

"Adam silahlıydı. Silahı bana doğrultmuştu. Ne yapmam bekleniyordu? İnsanlar kahraman desin diye orada durup beni hedef tahtası yapmasına izin mi vermeliydim? Kendisiyle gurur duyabilirdi ama ne yazık ki öldü."

Evans, öne doğru eğilip sesini yükselterek, "Dinle." dedi "Ben sana hak veriyorum Mike. O piç kurusunun bunu hak ettiğine hiç şüphem yok. İşte söyledim. Ama bu benim kişisel fikrim; resmî politika bu değil ve benim görevim ne yazık ki resmî politikayı izlemek. Üzgünüm ama işler böyle ilerliyor." Arkasına yaslandı ve iç çekti. "Önümüzdeki birkaç hafta içinde uzaklaştırmanın kaldırılması için elimden geleni yapacağım. Dayan tamam mı? Bu arada dinlen ve PCC ile konuştuğun zaman yanında federal bir temsilci olduğundan emin ol. İş birliği yap ama işlerini de çok kolaylaştırma."

Sözleri Bolt'u şaşırtmıştı. Başkomiserin sözleri tartışmalara yol açacağından değil, kafasındakileri söylemeye hazır olduğundan ki buna yüksek rütbeli subaylarda pek sık rastlanılmazdı. Ayrıca Evans'ın bu kadar net bir şekilde onun tarafında olması Bolt'u rahatlatmıştı.

"Tamam." dedi, "Dinleneceğim ama o kadar uzun da dinlenmek istemiyorum. Yapacak çok işimiz var."

Evans başıyla onayladı. "Bilmen gereken başka bir şey daha var." dedi. "Bu davanın çetrefilli durumundan dolayı, tüm kontrolü NCS ele alıyor. Şimdi Jack Calley, Vanessa Blake cinayetlerinin ve başyargıcın şüpheli intiharı da dahil, onlarla bağlantılı diğer olayların soruşturmalarından sorumluyuz.

"Ve ben bunun bir parçası olmayacağım?"

"Uzaklaştırmanı kaldırır kaldırmaz olacaksın."

"Ben herkes kadar, muhtemelen herkesden daha fazla neler olduğunu biliyorum. Bana ihtiyacın var."

"Bunu biliyorum ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Durumu açıkladım."

Bolt tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Kahvesini eline alarak, "Eğer istediğin buysa." dedi

Evans'ın telefonu çaldı. Belli belirsiz utanmış görünerek, "Afedersin." dedi.

En fazla beş dakika telefonda konuştu. O süre içerisinde ifadesi gittikçe daha endişeli bir hâl aldı ve yüzündeki çizgiler derinleşti. "Emin misin?" diye sordu bir kere. Sonra iç çekti, küfretti ve telefonu kapadı.

Bolt merakla, "Neler oluyor?" diye sordu.

Evans ayağa kalktı. Endişeli ve biraz da ne yapacağını bilmez bir hâlde görünüyordu.

"Bir sorunumuz var." dedi. "Ciddi bir sorun."

53

Dedektif Rory Chaplin'in Kathy hakkında açıkladıkları, benim için son vuruş oldu. Sırada ne var diye düşündüm. Geçtiğimiz on yılda El-Kaide'ye para yardımı yaptığı haberleri? Nazi savaş suçlularını sakladığı? Hayatında çok nadir anlarımda olduğu gibi şokla tamamen sessiziliğe gömüldüm.

Chaplin, Reading'in tenha şehir merkezinden M4'e doğru yol alırken, "Üzgünüm." dedi. "Sanırım er ya da geç öğrenecektin ama belki de iyileştiğinde öğrenmen daha iyi olurdu." Donuk kırmızı tuğlalı Huntley ve Palmers bisküvi binasının önünden geçerken camdan dışarı baktım. Görünüşü ruh hâlimle örtüşüyordu.

"Vanessa Blake'in evinde mektuplar bulduğunuzu söyledin."

"Bu doğru."

"Ne tip yazışmalar?"

"Diğer şeylerin yanı sıra, ikisinin adına ve ikisinin de imzaladığı bir kredili ev başvurusu. İmzaları kontrol ettik. Gerçekler. Başka küçük küçük şeyler de vardı. Birlikte çekilmiş fotoğraflar. Bir ya da iki tanesi şey..." Olabilecek en güçlü şekilde boğazını temizledi. "Samimi."

"Tamam, tamam. Anladım."

Ama anlamamıştım. Tam olarak büyük resmi algılayamamıştım. Kathy'nin Jack Calley'e âşık olduğunu düşünüyordum. Bir gece önce o da bunu kabul etmişti. İlişkileri o kadar yakındı ki, o kader belirleyen anahtar için bile Kathy'e güvenmişti. Onun ölümüne ağlamıştı. Ama öyle miydi gerçekten? Belki de

Jack için değil Vanessa için ağlamıştı. Onunla ilgili tek kanıt onun söyledikleriydi ama bu tabii ki yalan olabilirdi. Sonuçta neyin doğru olduğunu anlamak mümkün değildi.

Tek emin olduğum çocuklarımı görmeye, onları öpmeye ve sonra da on iki saatlik bir uykuya ihtiyacım olduğuydu. Belki, sadece uyandığımda kendimi daha iyi hissedebilirdim.

Gözümün önünden aniden hiç hoşuma gitmeyen bir resim geçti; Kathy ve Vanessa yatakta, görüntü beynimde yavaşladı ve orada takıldı. Vanessa hiçbir zaman benim hoşlandığım biri olmamıştı. Bana katlanamadığını ve hayatı ona bağlı olsa bile asla bir erkeğe dokunmayacağını bilirdim ama dürüst olmak gerekirse çirkin değildi. Resimden hoşlanmasam da ikisinin çıplak hâlini birkaç dakika aklımdan çıkaramadım.

Aklımdan geçenlerin rezilliği karşısında kafamı sallayarak, Chaplin'e döndüm. O ve meslektaşının karımın evlilik dışı aktivitelerine gülüp gülmediğini merak ettim. Güldüklerini düşündüm ve Londra'ya kadar onunla bu arabada sıkışıp kalacağım için de utandım.

"Sigaran var mı?" diye sordum.

"İçtiğini düşünmemiştim." diye cevap verdi. Deri ceketinin cebine elini uzatıp, buruşuk bir paket Rothmans ve çakmak çıkardı. Bana doğru uzattı ve kendisi için de bir tane yakmamı istedi.

Yaktım ve onunkini verdim. Ağzına götürdü ve yanaklarını dolduran uzun derin bir nefes çekti. Aynı anda ceketin kolu hafif yukarı çıktı ve yer yer sarı olmuş, üzerinde hâlâ kan lekeleri bulunan kalın bir beyaz bandaj gördüm.

O bandaj dün öğleden sonra sorgu odasında yoktu.

Chaplin sigarayı dudaklarından çekti. Çok hafif acı çekiyormuş gibi oldu ama sonra olabildiğince rahat bir şekilde elini bacağının üstüne koydu. Ceketin kolu yeniden yarayı kapattı.

Başka tarafa bakmadan önce birkaç saniye yaraya baktım. Adrenalinim artmaya başlayınca göğsüm de sıkışmaya başladı.

Kırmızı ışıklara geldik. Önümüzde sıra hâlinde iki araba vardı. Chaplin yeniden sigarasından bir nefes çekti ve elini direksiyonun üstüne koydu. Ceketin kolu bir kere daha yukarı çıktı.

Bandajın bir ucu kararmıştı.

Damla aktı.

Bir damla kan bandajdan pantolonuna düştü. Damlaya baktı. Ben de baktım. Sonra göz göze geldik. Ve ben anında hiçbir şüphe duymadan, onun Kathy'nin bir gece önce kır evinde bileğini kestiği adam olduğunu anladım.

İşte o an her şey netleşti. Aniden Vanessa Blake'i kimin öldürdüğünü, bana kütüphanede kimin saldırdığını ve çocuklarımı kaçırma olayında kimlerin olduğunu anladım.

Ama çok geçti, çünkü tüm bunları bildiğimi anlamış olduğu yüzünden belli oluyordu.

Damla. İkinci kan damlası kot pantolonuna düştü. Yine ikimiz de, Toyota'nın bayat, dumanlı havasının içinden süzülerek düşüşünü izledik. Önümüzdeki ışıklar yeşile döndü ve ilk araba hareket etti.

Hemen kapıya uzandım. Sigara elimden düştü. Yeterince hızlı değildim. Merkezi kilide bastı ve kendimi nafile bir çabayla kapı kolunu çekerken buldum. Önümüzdeki araba ilerledi. Chaplin'e döndüm ve sigarayı ağzına koyarak, cebinde bir şeyler aradığını gördüm. Ne olacağını anlayacak kadar çok şey yaşamıştım. Harekete geçmem gerektiğini anlayacak kadar da çok şey başıma gelmişti. Bu yüzden tabancayı çıkardığında, bir elimle yüzünün yan tarafına vurdum. Diğer elimle yaralı bileğini yakalayarak tüm gücümle sıktım. Silahı da o elindeydi.

Acıyla çığlık attı ve silah sağır edici bir sesle patladı, ön

camda bir delik açtı. Dönerek bana diğer eliyle yumruk atmak istedi ama bu sefer çenesine yumruk atarak ona izin vermedim. Kafası diğer tarafa düştü ve yüksek sesle küfür etti. Avantajımı kullanarak üçüncü kez korkunç bir gurur ve sevinç hissiyle, tüm o zaman boyunca masum olduğumu bile bile, iyi polisi oynayarak beni yirmi dört saatten daha az bir süre önce sorgulayan bu piç kurusunu devirme isteğiyle bir daha vurdum. Onun Irene'nin evinden çocuklarımı aldığını hayal ettim ve bu beni gerçekten çılgına çevirdi. Saçını tuttum ve çok sert bir şekilde çektim sonra başını cama vurmaya çalıştım ama bu sefer silahlı kolunu çevirerek beni savunmasız yakaladı.

Silah yine patladı ve bu sefer kurşun yüzümü sıyırarak geçip arkamdaki camı kırarken havanın hızlanışını hissettim. Ses sağır ediciydi, barutun kokusu ağırdı. Dengemi kaybetmiştim. Bu sefer Chaplin beni yumrukladı ve bu yumruk kafamın kırık pencereye doğru uçmasına sebep oldu. İçgüdüsel olarak silahı tutan kolumu gevşettim ve elini çekerek serbest kaldı.

Arkamızdaki, belli ki cesur bir sürücü en az beş saniye kornasına bastı. Yumruğun acısıyla gözümü açıp kapatırken, Chaplin'in silahı karnıma doğru tuttuğunu gördüm. Garip bir şekilde, korkmadım sadece pes etmiş bir yorgunluk hissi vardı. Artık kavga etmeye enerjim kalmamıştı. Eğer ölme zamanı geldiyse, bırak olsun.

Küçümseyen bir tavırla, "Seni lanet olası aptal!" dedi, "Nerede durman gerektiğini hiç bilmiyorsun değil mi?"

"Kathy hakkında yalan mı söylüyordun?" diye sordum. "İlişkisi hakkında."

Arkamızdaki adam ya vizyonsuzdu ya da intihara meyilliydi, yeniden kornaya bastı.

Chaplin, bu kader anında bu soruyu sormak için deli olmam gerekirmiş gibi baktı. "Hayır." diye cevap verdi. "Söylemiyordum." Sonra garip bir şey yaptı. Özür diledi. "Asla ço-

cuklarının bu işe karışmasını istemedim. Bunu bilmelisin. Ben çocuklara zarar vermem."

Ne diyeceğimi bilemedim. Onun yerine, hâlâ karnıma doğru tutulan silaha baktım. Sonunda içten bir şekilde, "Beni vurma." diye yalvardım.

"Vurmayacağım." dedi. Neredeyse kendi kendine konuşur gibi de ekledi. "Tanrım, seni götürmeyi niye teklif ettim ki?"

Sonra silahı çevirerek kendi ağzına koydu ve tetiği çekti.

54

"Evet, seni nereye götürüyorum?" diye sordu. Bir an düşünmek zorunda kaldım. "Eve." dedim ama evim hâlâ orası mıydı emin değildim. Oraya nasıl gidildiğini bilip bilmediğini sordum.

Bolt başını salladı ve şoför koltuğunun kapısını açtı. "Dün gece oradaydım."

"Ev iyi mi? Lench'in adamlarından biri dün öğleden sonra eve girdi. Onu içerde gördüm."

"Güvenli." diye cevap verdi. "Şu anda evin bir polis tarafından korunuyor."

Ben de diğer taraftan bindim ve motoru çalıştırdı. Arabanın ön panosundaki saat 14.35'i gösteriyordu. Emniyet kemerimi bağladım, Bolt otoparktan çıktı ve Hambleden Köyü'nün içinden geçti. Şimdi etrafta daha fazla insan vardı -küçük gruplar hâlinde sohbet ediyorlardı; bazıları kapı önlerindeydi- ve iki üniformalı polis barın dışında biriyle konuşuyorlardı. Bu sabah burada bayağı bir olay yaşanmıştı. Tablo gibi bir köyde silahlı bir çatışma olabileceğini düşünmezsiniz ama bu günlerde işler değişmiş gibi görünüyordu.

"Sigara içersem sorun olur mu?" diye sordum. Chaplin'in olayından sonra tekrar karakola götürüldüğümde, sempatik bir dedektif bana bir paket Benson ve Hedges vermişti ve şimdi bir tane daha içmek için can attığımı fark ettim. Kötüye işaret.

Bolt bana kibarca yan yan onaylamayan bir bakış attı ve iç çekti. "Sanırım bütün yaşadıklarından sonra içmene izin vermemek çok zalimce olur. Ama pencereyi açabilir misin?"

İstediğini yaptım ve bir tane yaktım, derin bir nefes çektim. Tadı çok iyiydi ama ellerimin hâlâ titrediğini fark ettim. Kathy'i bir saat önce şartsız ve kefaletsiz salmışlardı, sonra eve gelebileceğimi söyleyerek, çocukları almak için Londra'ya gitmişti. Solgun ve bitmiş görünüyordu. Annesinin ve iki sevgilisinin ölümlerinin yarattığı şok yüzüne kazınmıştı ama mantıklı ve sakin kalmıştı. Kendini açıklamadı, sadece başını sallayarak acımı anladığını göstermiş ve peşinde avukatıyla ayrılmıştı.

Dedektif Chaplin ile ilgili soruları yanıtlamak için karakolda kalmak zorundaydım ve ayrıntılı bir ifade verdim. Beni sorgulayan polislerde de, bir gün önce başlayan bu kanlı olaya içlerinden birinin dahil olmasının yarattığı şoku görebiliyordum. Bu şok, onlara Chaplin'in meslektaşı Dedektif Ben Sullivan'ın da olaylara dahil olmuş olabileceğini söylediğimde açıkça dile getirildi. DCI ile yüzleşmemde birden Sullivan'ın bana kütüphanede saldıran adamla, bir gece önce Lench, Mantani ve Chaplin'le kır evinde gördüğüm adamın aynı yapıda ve uzunlukta olduğunu fark ettim. Herhangi birinin onu sorgulamaya ya da tutuklamaya gönderilip gönderilmediğini bilmiyordum, o yüzden Bolt'a sordum.

"Ben bilemem." dedi, "Uzaklaştırıldım."

"Üzüldüm." dedim ve gerçekten de üzülmüştüm. Bolt'a çok büyük bir iyilik borçluydum. Ve her şeyin sonunda, uzaklaştırılmış olsun ya da olmasın, ikinci denememizde, beni Londra'ya götürmesi için güvendiğim tek kişiydi. Reading polisi bundan çok da mutlu olmamıştı ama ben ısrar etmiştim.

Sigaradan bir nefes daha aldım. Konuşmak istiyordum. "Biliyor musun, Kathy"le içinde bulunduğumuz durumla ilgili ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sence iyileşebilir mi?" diye sordu. "Sen ve o?"

"Sanmıyorum. Tüm bunlardan sonra değil. Artık onu tanıdığımı bile düşünmüyorum." O anki duygularımı söyleyebil-

mek için iç çektim. "Çok garip bir duygu. Boş. Hayatım gibi... Bildiğim her şey, sevdiğim her şey, her şey... Sanki hepsi sona erdi gibi."

"Bu bir şok Tom. Ama yeneceksin."

"Senin için söylemesi kolay Bay Bolt."

"Sen benim mahkumum değilsin. Bana Mike diyebilirsin."

"Mike, açık açık konuşalım, ben mahvoldum ve kimsenin tam olarak bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğini sanmıyorum. Senin bile."

Bolt anayola çıkıp kuzeye doğru, High Wycombe ve M40'a dönene kadar, bir süre hiçbir şey söylemedi. Yol daha kalabalıktı, güneş bulutların ardından görünmeyi başardığı için İngiltere'nin bu yeşil alanının tadını çıkarmak isteyen pazar sürücüleriyle doluydu.

Dedektif konuşmaya başladığında, sözleri düşündürücüydü ve onun gibi bir adamdan beklemeyeceğim kadar da melankolikti. "Hayat yıllarca çok iyi gidebilir, o kadar iyi gider ki her şeyi zaten böyle olması gerekirdi diye görmeye başlayıp, çantada keklik olarak kabul edersin. Trajediler uzakta olur ve tanımadığın insanların başına gelir. Sonra hiç beklenmedik bir anda yolda bir tümseğe rast gelirsin ve tüm hayatın tepe taklak olur. Sana olan bu ve üç yıl önce bana olan da buydu. O yüzden benim sözümü ciddiye al Tom. Neler yaşadığını biliyorum."

Rahatsız edici bir sessizliğe büründük. Sonunda merakıma yenik düştüm ve ona ne olduğunu sordum.

Bana bakmadan, "Karım bir trafik kazasında öldü." diye cevap verdi.

"Üzüldüm. Bilmiyordum."

"Sana bunu anlatmamın sebebi; hayat sana geri dönüyor. Zaman alıyor, zor ve yalnız bir yol ama sonunda normale dönmeyi öğreniyorsun."

Yeniden, "Üzgünüm."dedim.

"Ben de. Ben kullanıyordum."

Şok oldum. "Aman Tanrım, çok zor olmuş olmalı."

"Öyleydi. Üç yıl geçti ama şimdi bile hâlâ çarpışmayla ilgili tek bir şey hatırlamıyorum ya da neyin sebep olduğunu. Bir arkadaşımızın yerinde akşam yemeğine gitmiştik. Oraya gidişimizi ve yemeğin yaklaşık ilk yarım saatini hatırlıyorum ama sonra her şey bir boşluk, ta ki on iki saat sonra hastanede uyanana kadar. Çok ciddi yaralandım, iç kanama geçirdim ama karım daha kötüydü, çok daha kötü. Ebeveynleri, üç gün sonra yaşam destek ünitesinin kapatılmasına karar vermişler. Ben karar veremeyecek kadar hastaydım. Yataktan çıkamayacak, onu göremeyecek kadar hastaydım. Dört yıldır evliydik ve iki aylık hamileydi."

"Aman Tanrım, Mike, ne diyeceğimi bilmiyorum."

İçini çekti ve ifadesinin sertleştiğini gördüm. "Bir gün içinde çok kötü olaylar yaşadın. Birçok insanın hayatı boyunca başına gelebileceklerden daha fazlasını. Hayatta olduğun için şanslısın. Ben de. Beni arabanın enkazından çıkardıklarında, çok riskli durumdaydım. Gerçi o zaman şanslı olduğumu düşünmedim. Mikaela'ya ne olduğunu duyduğum zaman ben de ölmüş olmayı diledim. Sorgusuz. Yaralarım yavaş yavaş iyileşirken hastanede geçirdiğim o altı hafta hayatımın en kötü günleriydi. Sonra evde hastalık izniyle, bizi hatırlatan tüm o şeylerle birlikte geçirdiğim altı ay da iyi değildi. Ama sonunda işe döndüm, evi taşıdım... Devam ettim. Hâlâ her gün Mikaela'yı düşünüyorum. Hâlâ o gece evde kalsaydık hayatımız nasıl olurdu diye düşünüyorum. Aile, çocuklar, şehir dışında bir ev. Ama onun üzerinde yaşamamaya çalışıyorum. Hayat devam ediyor. Bununla yaşamaktan başka çaren yok."

"O yaralar bu sebeple mi oldu? Trafik kazasında?"

Çene çizgisinin üzerindeki S şeklindeki yaraya dokunarak başıyla onayladı. "Daimi hatırlatıcı." dedi. "Çok keyiflenme ihtimalime rağmen."

Sigaramdan son nefesimi çektim ve açık pencereden dışarı attım. "Sanırım işimi değiştireceğim." dedim. "Lanet olası bir satış müdürü olmaktan nefret ediyorum."

Wesley'nin yalaka gülüşünü, hiçbir boka benzemeyen motivasyon konuşmalarını düşündüm ve o gün bir adam vurduğumu hatırladım, bu da artık Wesley beni bir daha korkutamaz anlamına geliyordu. Bir sonraki haftalık satış toplantısında ayağa kalktığımı hayal ettim ve onu sakinleştireceğini umduğum hayali iş beklentilerini sıralamak yerine hiçbir beklentim olmadığını söyleyerek yüzümde bir sırıtmayla oturuyorum. Ezyrite Yazılım Servislerinin başkan yardımcısı olarak, otoritesine karşı gelindiğini görünce, yüzündeki şoku hayal edebiliyordum ve bu durumda her zaman olduğunu düşündüğü gibi karizmatik, popüler ve yenilmez görünmeyecekti.

"Polis olmayı seviyor musun?" diye sordum Bolt'a.

Birkaç saniyeliğine düşündü. "Sonuç aldığım zaman seviyorum çünkü o zaman bir şeyleri değiştirdiğini görüyorsun. Ama olanlar hakkında bir şeylere hakim olamıyorsam hoşlanmıyorum. Bağlanması gereken belirsiz uçlar varsa. Aynı bu dava gibi. Neden bana bildiklerini anlatmıyorsun?"

"Uzaklaştırıldığına göre bir işe yaramaz. Tüm bildiklerimi sorguda zaten söyledim."

"Beni eğlendir." dedi. "Önümüzde kırk beş dakikalık bir yol var."

Hikâyeyi yeniden anlatmaya istekli değildim. Tüm detayları hatırlamak istemiyordum. Ama Bolt bana kolayca hayır cevabını kabul edecek biri gibi görünmedi ve isteksizliğimi de suçun işareti olarak göreceğini düşündüm. Bu yüzden krono-

lojik sırayla her şeyi anlattım. Aralarda zekice sorular sorarak, konuşmamı böldü.

Bitirdiğimde, dört yıldır konuşmamamıza rağmen Jack Calley'nin neden beni aradığını sordu, sadece karımla ilişkisi olduğu için mi?

"Ona yardım etmemi istediğini söyledi."

"Sen nasıl yardım edebilirdin ki? Bunu beceremezsin anlamında, seni küçümsemek için söylemiyorum ama kendisinden on altı kilometre uzakta biri ona herhangi bir şekilde nasıl yardım edebilirdi? Eğer onun yerinde olsaydım, 999'u ararım."

Omzumu silktim. "Ben de ama o durumda olan birinin aklından geçenleri kim bilebilir ki?"

"Sen bilmelisin." dedi. "Son yirmi dört saattir bu durumdasın ve sorguya çekilirken işkenceyle tehdit edilirken, seni sorguya çekenlerin ne istediğini bilseydin bunu hemen söylerdim diyorsun. Ama öyle görünüyor ki Jack söylemedi."

"Kathy tarafından kurtarılmış. Ara vermiş oldu."

"Ama ondan önce ve sonrasında işkence yapıldı, telefondayken son söylediği şey neydi demiştin? Adresin değil mi? Onlara adresini verdi."

Yavaşça başımı salladım. "Doğru."

"Neden? Eğer söylediğin doğruysa..."

"Doğru."

"Eğer Calley anahtarı verdiyse, bu adamlar karını arıyorlardı, neden onlara karının evde olduğunu söylemedi? Neden adresini verdi?"

Ben de bir süredir bunu düşünüyordum. "Benim tahminimce onu korumaya çalışıyordu. Yani onları Kathy'den uzaklaştırıp bizim eve göndermeye. Muhtemelen olanları bana anlatırsa, Kathy'nin peşinde olduklarını söylerse, onu oradan kurtarabileceğimi düşünüyordu."

Düşünceli bir şekilde, "Muhtemelen." dedi ama ses tonu tam olarak ikna olmadığını gösteriyordu.

Jack'le son telefon görüşmemizi kafamdan yine geçirdim ve onu kovalayanlara adresimi vererek beni uyarmaya çalışıp çalışmadığını merak ettim. Onların geldiğini söyleyerek benim kaçmamı sağlamak. Bir zamanlar en iyi arkadaşım olan adamın son hareketi. Bu şekilde düşünmek hoşuma gitti ama her şeyde olduğu gibi emin olamıyordum.

Bolt'un telefon görüşmesinin sebepleriyle ilgili aklında kuşkular olduğu için, ona bir soru sormanın vaktinin geldiğini düşündüm. "Sen dedektifsin." dedim. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence..." dedi bana gözünün ucuyla bakarak, "Karın bir şeyler saklıyor."

Donuk bir kahkaha attım. "Bence uzun zamandır çok şey saklıyor."

55

Bolt o akşam kendine makarna sosu pişirdi; domates, İspanyol domuz eti, taze sarımsak ve bahar soğanları, kırmızı biber ve parmesan... Bunu pennenin üstüne döktü ve yanına da bir kadeh Aussie şarabı aldı. O sabah bir adam öldürdüğünü unutmaya çalıştı. Kolay değildi ama en azından yemek lezzetliydi ve şarap iyi gelmişti. Uzaklaştırıldığına göre, ne yapacağını merak etti. Dorset balık avı seyahatini özlemişti; İrlanda'nın doğusunda birkaç günlük somon avı çekici bir plan gibi göründü. Tatile ihtiyacı olduğunu biliyordu, bekâr ve dairesinin kirası da çok ucuz olduğu için nakit sıkıntısı da yoktu. PCC istediği zaman görüşmeye uygun olmalıydı ama bu da evde oturup onların aramasını bekleyeceği anlamına gelmiyordu. Onların çalışma hızıyla, soruları ve katı, bilmiş bakışlarıyla geri dönmeleri muhtemelen Ağustos'u bulurdu. Bu arada üretken bir şeyler yapabilirdi.

Ama Tom Meron'a söylediği gibi, yarım kalmış işleri sevmiyordu ve bu davanın bazı yönleri onu hâlâ rahatsız ediyordu. Çeşitli soruşturma ekipleri tarafından toplanacak bilgiye ulaşamayacak olmak da onu rahatsız ediyordu. Dışarıda kalmıştı. Olanlara çözüm aramaya çalışmak -kasada gerçekten ne vardı, kim onu bu kadar çaresizce istiyordu ve neden- neredeyse imkansızdı.

Şarap kadehini bitirdi ve düşünceleri yine Mikaela'ya kaydı. Meron'la paylaştıklarına kendi de şaşırmıştı. O gece olanlar hakkında konuşmak ona göre bir şey değildi. O genelde yas danışmanlarının söylediğinin tersini yapar, tek başına

kara kara düşünürdü. Ama orada yolcu koltuğunda, hayatında olan sismik değişiklikler nedeniyle yaşadığı şoktan dolayı yüzünde boş bir ifadeyle oturan Meron için üzülmüştü. Gerçi ona her şeyi anlatmamıştı. Kimsenin öğrenemeyeceği sırları vardı. Mikaela'nın taşıdığı bebeği istemediğini, hâlâ kendini hazır hissetmediğini, aile kurmayı kabul etmesine rağmen son haftalarda hiç destekçi bir eş olmadığını, o sıralarda içki içme alışkanlığının normalin üzerine çıktığını, alkol sınırını zaman zaman geçtiğini ve o gece içki içip içmediğini hâlâ hatırlamadığını kimse bilmiyordu. O gece gittikleri evin sahipleri Mikaela'nın arkadaşları Chris ile Sharon'ın ondan nasıl kaçtıklarını ve olanlar için onu suçlayıp suçlamadıklarını asla öğrenemediğini bilmiyorlardı. Hiç kimseye bunları ya da bunları aklından geçirdiğinde zaman zaman hissettiği felç edici suçluluk duygusunu anlatmamıştı. Ve hiç anlatmayacaktı da.

Şu anda yine o his gelmişti, kurşun gibi ağır melankoli onu yavaş yavaş melankoliye sürükleyecekti. Bundan kurtulma çabasıyla pencereye gitti ve şehrin parlak ışıklarına baktı. Bir pazar akşamı olduğu için normalden sessizdi ama insanlar yine de bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Bir otobüs kıvrıla kıvrıla geçti ve arada bir içki içtiği barın, Feathers'ın önünde durdu. İki genç çift indi, kahkaha sesleri Bolt'a kadar geldi ve yoldan otuz metre uzaklıktaki Tay Restoranı'na doğru yürüdüler. Kızlardan biri erkek arkadaşına doğru eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Öpüştüler ve Bolt hemen gözlerini kaçırdı, kendini röntgenci gibi hissetti.

Feathers'ta birkaç kadeh bir şey içmek için aşağı inmeye değer mi diye düşünürken, bardağını tekrar doldurdu ve büyük bir yudum aldı. Sahibinin iyi bir adam olduğunu ve bar sessizken güzel sohbet ettiğini biliyordu. Birinin eşlik etmesi iyi olurdu, kafasındaki düşüncelerden kurtulmasına yardım ederdi.

Cep telefonu çaldı. Salondaki masaya gitti ve telefonu açtı.

Arayan Mo'ydu. "Merhaba patron, her şey yolunda mı?" Sesi her zamankinden daha soğuktu, mesafeliydi.

"Mo, nasıl gidiyor?"

"Ben iyiyim. Meşguldüm. Ya sen? Bu sabahki vurulma olayını duydum."

"Silahı vardı." dedi Bolt, belki biraz fazla çabuk. "Ona teslim olması için bir şans verdim."

"Dedektif Evans kısa zamanda işe dönmeni umduğunu söyledi."

"O ve ben de. Ben evde oturup parmaklarıyla oynayacak bir insan değilim. Sen çocuklar için polisi aradın mı o zaman?"

"Aynen dediğin gibi."

Bolt arkadaşının o bilgiye nasıl ulaştığını sormak istediğini biliyordu bu yüzden anlatmaya başladı. "Vurduğum adam çocukların nerede olduğunu söyledi. Silahını bana doğrulttuğunda, onu karnından vurdum ve yere düşünce nerede olduklarını sordum. Bana söyledi ama sonra yeniden silahını doğrulttu. İşte o anda onu ikinci kez vurdum.

"Neden aramayı sen kendin yapmadın? Ve bu aramanın neden isimsiz yapılmasını istedin?"

"Benim arayacak vaktim yoktu ve insanların bana bilgiyi nereden aldığımı sormasını istemedim. Yaralı bir adamı sorgulaman istenmez."

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu. Bolt, Mo'nun ona inanmakta zorluk çektiğini anlayabiliyordu. Sonunda Mo, "Öldürdüğün adam: Parmak izlerinin teyit ettiğine göre David Harrison. Yugoslav çatışmasında yer almış eski bir asker ve on yıl önce öldüğü sanılıyordu ama belliki ölmemiş. Cinsel tacizden dolayı sabıkası var ve 1995'te Birleşmiş Milletler tarafından savaş suçlusu olarak ilan edilmiş. Görünen o ki, bir-

çok sivil katliamda yer almış. Meron, çalıştığı adam tarafından Lench olarak bilindiğini söyledi ama biz kayıtlarda böyle bir isme ya da bir takma ada rastlamadık."

"Kim için çalıştığını biliyor muyuz?"

"Duyduğumuza göre patronu, Paul Wise adında Londralı bir iş adamı."

"Bu ismi duydum ama nereden duyduğumu hatırlamıyorum."

"Muhtemelen Sunday Times zengin listesinden. Çok zengin bir adam, iş yapış şekli biraz agresif. Ayrıca, yanmış evin enkazından çıkan diğer adamın cesedinin kimliği de DNA'sından belirlendi. Petere Mantani, şiddet sebebiyle kabarık olan bir dosyası bulunan eski bir mahkum. Mantani'nin adı direkt olarak Paul Wise'la bağlantılı olan bir şirketin maaş bordrosunda görünüyor. Çok büyük bir şey değil ve mahkemede çok da işe yaramayabilir ama en azından bir şey."

Bolt'a mantıklı geldi. Lench'in tutuklanacağını düşündüğünde kendine bu kadar güvenmesinin sebebi patronunun çok güçlü olmasıydı. Bolt birkaç yıl önce Sunday Times gazetesinde, Wise ile ilgili bir makale okuduğunu hatırladı. Birleşik Krallığın en başarılı iş adamlarından biri olma öyküsü ve yükselişi detaylı bir şekilde anlatmıştı. Muhabir, Wise'ın karanlık bir tarafı olduğuna dair ipuçları bırakmıştı ama Bolt bunun üzerine çok düşünmemişti. Parasını kötü yollarla kazanan insan az değildi.

"Meron kod adı Daniels olan NCS'den gizli bir polis tarafından kurtarıldığına dair bir şeyler söyledi." dedi Bolt. "Daniels'ı en son gördüğü yer New Forest'taki evleriymiş. Lench ve adamlarının arasına sızmış. Bununla ilgili bir şeyler biliyor muyuz?" Mo, "Wise'a karşı düzenlenmiş gizli bir operasyon yok." dedi. "Daniels her kimse kesinlikle NCS değildi."

"Garip."

"Ayrıca, Kathy Meron'ın çok detaylı bir ifade verdiğini bilmelisin." Bolt aniden bir ürperti hissetti. Bu da ne demekti şimdi? "Bana detayları anlatabilir misin?"

"Senin vurduğun adamın, eğer kasanın anahtarının nerede olduğunu söylemezse kendisiyle birlikte kocasını da öldürmekle tehdit ettiğini, çocuklarını kaçırdığını, silahlı olduğunu söyledi." Bolt oh dememek için kendini zor tuttu. Demek Kathy onu zor duruma sokmamıştı.

"Ayrıca kasada, her ikisi de Calley'e ait bir kaset ve bir dizüstü bilgisayar olduğunu söyledi."

"Gerçekten mi? O zaman içinde ne olduğunu biliyordu?"

"Bu doğru ama sessiz kalmış çünkü eğer kendisinin ya da kocasının herhangi bir şey bildiğini bilirlerse, onları öldüreceklerini biliyormuş."

Bolt meraklanmıştı. "Bana söyleyecek misin? Dizüstü bilgisayarında ve kasette bu kadar önemli ne vardı?"

"Kathy'e göre kasetin bir kısmında Tristram Parnham-Jones'ın, bir çocuğa yapılan taciz zincirindeki yeri hakkında kısmi itirafı var. Gallan'ın araştırmakta olduğu konu. Ayrıca çoğunluğu şu anda ölü olan bir çok ismi de vermiş ama bir tane de hâlâ hayatta olan birinin ismi varmış."

"Ve onun adı?"

"Paul Wise."

"Aman Tanrım, demek o da onlardan biri. O kaseti almak istemesine hiç şüphe yok."

Mo, "Aynen öyle görünüyor." dedi. "Ama Kathy o kaseti hiç dinlemediğini kabul etti. İçinde ne olduğunu biliyordu çünkü Calley ona anlatmıştı. Görünen o ki, tüm suçlamalar dizüstü bilgisayarda tutuluyordu. Birkaç aydır Calley tarafından orada biriktirilmekteydiler."

"Ama Calley Parnham-Jones'un avukatıydı. En büyük müşterisinin aleyhine olan bir davanın delillerini bir araya getirerek ne yapıyordu?"

Mo iç çekti. "Görünen o ki Jack Calley soyu tükenenlerden: Vicdan sahibi bir avukat. John Gallan Ocak'ta üslerine ilk gittiği zaman, Parnham-Jones hakkında resmî bir soruşturma başlattılar ve başyargıç da bu soruşturmaya avukatını dahil etti. Soruşturma, delil yetersizliği sebebiyle birkaç hafta sonra düşmüş olmasına rağmen, Kathy Meron, Calley'nin müvekkilinin suçlu olduğuna ikna olduğunun ve tehlikeli bir pedofiliyi parmaklıkların dışında tutmaya yardım etme fikrinin onu çok endişelendirdiğini söyledi. Parnham-Jones'la yaptığı bazı konuşmaları bile kaydetmiş ve onlardan birinde başyargıç sözü geçen suçlardaki rolü hakkında ağzından bir şeyler kaçırmış. Müvekkil gizliliği sebebiyle, Calley'nin elindeki bilgiler açık bir mahkemede paylaşılamaz ama o kadar endişelenmişti ki o anda ilişkide olduğu Kathy'e anlattı. Kathy de suçlamaları bir şekilde açığa çıkarması gerektiğini düşündü ama sonunda Calley bunu kabul etmedi ve birkaç hafta sonra da ilişki bitti."

"Daha sonra Kathy yeni bir ilişkiye başladı, bu seferki meslektaşı Vanessa Blake'ti. İşte o zaman işler ters gitmeye başladı. Kathy Vanessa'ya Panham-Jones hakkında duyduklarını anlattı ve politik bir aktivist olan Vanessa da kesinlikle bu bilginin polise verilmesi gerektiği konusunda çok istekliydi. Bir muhabire, bu itiraf dolu kasetten bahsetti ve isimleri vermemesine rağmen, muhabir bu olayı araştırmaya ve detaylarına inmeye başladı. Kathy Vanessa'yı daha da ileri gitmekten alıkoyduğunu ama bir kere kaset kelimesinin yayıldığını ve bu işe karışan insanların da, -Wise da dahil- bu kasetin varlığından emin olmak için geldiklerini söyledi.

"Sence Wise'ın Parnham-Jones'un ölümüyle bir ilgisi var mı?" diye sordu Bolt.

"Öyle görünüyor, değil mi? Wise'ın adamlarının John Gallan'dan kurtulduğunu ve başyargıcın hayatta olmasını bir risk olarak gördükleri sonucuna varmak mantıklı. Bildiğimiz, Jack Calley'nin Parnham-Jones'un ölümünü duyduktan sonra Kathy'i aradığı. Bu dün sabahtı. Kathy, aradığında çok endişeli olduğunu söyledi. Bunun bir intihar olmadığından, cinayet olduğundan emindi ve kaseti elinde tutan kişi olarak hedef olabileceğinden endişeliydi. Ayrıca Kathy'nin de bir hedef hâline gelmesinden endişeliydi. Kathy onun fazla paranoyak davrandığını düşündüğünü söyledi ama bu kaseti ve suçlamaları kamuoyuna açıklamak için doğru zaman olduğu konusunda ona destek vermişti ama Parhham Jones'un avukatı olarak bunu yapamazdı. Kathy'nin bunu yapmasını istedi. Bu kaseti ve dizüstü bilgisayarı bir kasaya koymuştu ve anahtarı ona verebilmek için eve gelmesini istedi. Arabayı evin dışına park etmemesini söyledi. Bu kadar paranoyaklaşmıştı ama bu paranoya Kathy'nin hayatını kurtardı. Orada anahtarı alırken Lench ve arkadaşları geldi. Kathy saklandı ama bildiğimiz gibi Calley'i ormana götürdüler ve bilindiği üzere; ölmeden önce onlara Tom'un adını ve Meron'ların adresini verdi."

"Neden Tom'un adını verdiğini hâlâ anlamıyorum. Zavallı adamın bu olanlarla hiçbir ilgisi yok."

Mo cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Belki Calley kurtulabilmek için onlara bir şey vermesi gerektiğini düşündü. Kathy'nin adını vermek istemedi ama o kadar baskı altındaydı ki başka bir isim bulacak kadar hızlı düşünemedi ve o an ağzından Tom'un adı çıktı. Şu anda ölü olduğuna göre sanırım bunu hiç öğrenemeyeceğiz."

"Peki ya Vanessa Blake? Wise'ın adamları onun da bu işin içinde olduğunu öğrenmişler mi?"

"Kathy, Lench'in, Vanessa'nın ölümünün bir karışıklık sonucu olduğunu söylediğini anlattı. Katil üniversiteye Kat-

hy'i aramaya gelmiş ve onun yerine Vanessa ile karşılaşmış. Cinayet silahı olan fileto bıçağı belli ki Vanessa'nın kendisine aitmiş. Calley gibi o da Parnham-Jones'un ölümünden sonra paranoyaklaşmış, özellikle sızıntının kaynağı kendisi olduğu için, kendini korumak için yanında bıçak taşıyormuş. Üzerinde Kathy'nin parmak izlerinin sebebi olması bu. Birlikte oldukları zamanlarda yemek yaparken Vanessa'nın mutfağında kullanmış."

Şimdi iç çekme sırası Bolt'taydı. "Tüm bu ölen insanlar. Biri bunun bedelini ödemek zorunda. Wise'ı sorguya aldılar mı?"

"Neye dayanarak? Kaset ve dizüstü bilgisayarla ilgili hiçbir yerde işaret yok. Kasa kontrol edildi ve boş çıktı."

"Lanet olsun. Yani bu işten sıyrılacak mı?"

"Onun aleyhinde bir delil yok. Ordan burdan gelen söylentiler. Adım atmaya yetecek kadar değil."

Bolt sessizleşti. Kathy Meron'ın hikâyesine inanıyordu. Mantıklıydı. Onun durumunda herhangi bir fark yaratmayacaktı. Hâlâ uzaklaştırması sürüyordu. Öldürdüğü adam -David Harrison, Lench ya da adı her neyse- Wise'a karşı yürütülebilecek bir dava için bazı şeyler anlatır mıydı merak etti. Bu şüpheliydi. Sorgu altında pes edip kendini kurtarmaya çalışacak birine benzemiyordu. Zaten şu anda bunu düşünmenin bir anlamı yoktu. Ölmüştü. Gereksizdi.

"Sana bir soru sorabilir miyim, patron?"

Bolt ne olduğunu biliyordu. "Tabii ki, devam et."

"Başka bir yolu yoktu, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu vurmak zorunda kaldın değil mi? Şu adamı Lench'i. Aksi takdirde o seni öldürürdü. Böyle oldu, değil mi?"

Bolt arkadaşı için bunu sormanın ne kadar zor olduğunu

biliyordu. Birbirlerine güveniyorlardı. Ama bu sabah olanlar bazı şeyleri değiştirmişti.

"Sormazdım, biliyorsun, ama..." Durdu. "Bilmem gerektiğini hissediyorum."

"Başka yolu yoktu Mo. Seni temin ederim." Yalan ağzından, Bolt'un beklediğinden daha kolay çıktı. "Silahına uzandı ve ben de tetiği çektim. Sanırım hapse girmek istemedi."

Telefonun diğer ucunda Mo'nun rahatça nefes aldığını duydu.

"Senden şüphe etmedim patron ama olanlar..." Doğru kelimeyi aradı. "Garipti, değil mi? Ve biraz da şok edici."

"Bu hafta sonu tamamen şok ediciydi. Ailene dön Mo. Rahat ol."

"Sen de patron."

"Benim için endişelenme, iyi olacağım."

Ve olacaktı da, bunu biliyordu. O, Mike Bolt bir hayata tutunma ustasıydı. Daha önce, karısını kaybettiği trafik kazasının fiziksel ve ruhsal enkazından kurtulmuş; uçurumun kenarından dönmüştü ve tüm bunlardan daha güçlü çıkmıştı. Ama hayatını yönlendiren parametreler yeniden değişmişti. Soğukkanlılıkla bir adamı öldürmüştü, kendine göre haklı görülebilir sebeplerle ama mazeretler kurşunun yolunu değiştirmiyordu. Kurbanı hâlâ ölüydü. Ve hâlâ silahsızdı. Birçok insan gibi Bolt'un elleri tamamen temiz değildi. Şu ana kadar bu kadar da kirlenmemişlerdi. Buna alışmak biraz zaman alacaktı.

Telefonu sehpanın üzerine koydu, şarabını aldı ve televizyonu açtı. Bir gün içinde yeteri kadar düşünmüştü.

56

Max ve Chloe'ye kavuşmak, şüphesiz hayatımın en iyi anlarından biriydi. Kapıdan girer girmez kahkahalarla kollarıma koştular ve üçümüz birbirimize sıkıca sarıldık. Bir süre için başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Son yirmi dört saatin lanet olayları bir an için kayboldu; benim yıkılmış, parçalanmış evliliğimin önemi yoktu. Evdeydim.

Chloe sonunda sarılmayı bırakıp kendini geri çektiğinde hafifçe yüzümdeki bandaja dokundu ve kendime nasıl zarar verdiğimi sordu. Düştüğümü ve yüzümü bir çivinin çizdiğini söyledim.

"Ah!" dedi, "Zavallı babacık." ve beni kibarca yanağımdan öptü. Gözlerini açarak, "Bize ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Bilmezden gelerek, "Hayır." diye cevap verdim. "Ne oldu size?"

Heyecanla, "Siyahlar giymiş bir adam geldi ve bizi büyükannenin evinden kaçırdı." diye açıkladı.

Geri çekildim. Henüz büyükanneleri hakkında bir şey söylenmediğini biliyordum. Bunu şu anda yapmak zorunda olmamayı umdum. "Evet, olanları duydum."

"Ağladım. Ama çok az."

Max, "Ben ağlamadım." dedi. "Ona defolmasını söyledim."

"Artık endişelenmenize gerek yok." dedim. "O yaramaz adam hapiste." Ama bunu söyler söylemez, dün akşam kır

evinde bulunan o dört adamın da hesap verip vermediğini merak ettim. Lench, Mantani ve Chaplin kesinlikle vermişti. Hâlâ dördüncünün Dedektif Sullivan olup olmadığını ve eğer öyleyse ona ne olduğunu merak ediyordum.

Ama şu an için, tüm bunları unutma zamanıydı.

Hastanedeki psikoloğa göre, yaşları gereği birlikte oldukları ve alıkoyulma süreleri kısa olduğu için yaşadıkları bu kötü olay sebebiyle çok yumuşak bir travma geçirmişlerdi. Ve o akşam bahçede oynarken, etrafta koşuşturup onları yakalamamı isterlerken kesinlikle aynı eskisi gibiydiler. Bize konu hakkında konuşmalarına izin vermemizi söylediler ama her ikisi de konuşmak istiyormuş gibi değillerdi, bu yüzden tüm olanları tarihe gömmeyi tercih ederek daha doğrusu umarak ben de hiç konuyu açmadım.

Kathy oyunlara katılmadı ve dağılmamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. Ona çok yakın üç kişi arka arkaya kötü bir şekilde öldürülmüştü. Elinde kalan tek şey ailesiydi tabii ben hâlâ bunun içinde miydim bilmiyordum.

İkisini de yatağa yatırıp, onlara hikâyeler okuduktan sonra mutfakta Kathy'e katıldım. Bir şişe kırmızı şarap açmıştı ve bana da bir kadeh doldurduğunu gördüm. Gözleri kuruydu ama gerginlik çok netti. Tüm bu olanlardan sonra bile ne kadar güzel olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

Bana şarabı uzatırken, "Sanırım sana gerçeği borçluyum." dedi.

Bunu hak ettiğimi düşünerek büyük bir yudum aldım. Bardağın üstünden ona bakarken, "Ne zaman hazır hissedersen o zaman anlat." dedim. İlişkimizin düzeltilip düzeltilemeyeceğini çözmeye çalışıyordum. Yüzündeki ifade bana hangisi olabileceği hakkında bir ipucu vermiyordu.

"Şu anda hazırım. Aç mısın?"

Başımı salladım. "Olmalıyım ama sanırım iştahım hiç gelmemek üzere gitti."

"Ben de aynıyım. Tüm hissettiğim bir boşluk. Gel."

"Elimi tuttu, dokunuşu beni biraz heyecanlandırdı ve beni salona götürdü. Yan yana oturduk ve el ele bana her şeyi anlattı. Uzun zamandır ne kadar mutsuz olduğunu ve önce Jack'le daha sonra Vanessa'yla ilişkiye başladığını anlattı. Jack'le olan ilişkileri sırasında en önemli müvekkillerinden biri olan Başyargıç Parnham-Jonesla ilgili suçlamaları nasıl öğrendiğini, -o adamın görünüşünü hiç sevmezdim- kaydedilmiş itiraf herkesle paylaşılmadan önce ele geçirmek isteyen Lench ile Mantani'nin o kayıtı ele geçirmeye çalışan her kimse onların nasıl hedefi olduğumuzu anlattı.

Hikâyeyi anlatmayı bitirdikten sonra, "Tüm bunlara seni karıştırdığım için özür dilerim." dedi.

"Bu sabah arabada Chaplin bana, Vanessa'nın evini ararlarken senin ve Vanessa'nın adına ortak bir mortgage başvurusu bulduklarını söyledi." O samimi fotoğraflardan bahsedemedim.

Kathy hafif bir melankolik gülümsemeyle karşılık verdi. "Hayır o bir mortgage başvurusu değildi. O mortgage soruşturmasıydı." Ben farkı tam anlayamadım ama o açıkladı. "Vanessa ilişkiyi daha ciddi bir boyuta taşımak istiyordu. Aklımı başımdan almıştı. O bana gerçekten aşık olmuş olabilir, bekâr olduğu için de kaybedeceği çok daha az şey vardı."

Vanessa'ya karşı daha az merhamet duymaya başladım ama sonra ölü olduğunu anımsayınca, haksızlık etmek istemedim.

Kathy, "Olayları yavaşlatmaya çalışmam gerektiğini biliyordum." diye devam etti, "Ama diğer her şey çok zordu, bu yüzden ben de her şeyi oluruna bıraktım." Bana baktı, "Gerçekten Vanessa'yı öğrenmeni istemezdim Tom. Sonuna kadar ilişkimizi gizli tutmaya çalıştım, özellikle de Jack'i öğrendik-

ten sonra." Elimi sıktı. İyi geldi. Belki de konu kadınlar olunca biraz saf davranıyorum ama o anda gerçekten hâlâ bir şeyler olabileceğini hissettim.

Kathy konuşmayı bitirdikten sonra, yorgun bir hüzün diye tarif edilebilecek şekilde başımı salladım. Şu anda düşündüğüm Jack'ti. Jack eski arkadaşım. Jack bir hain.

"Hiç benim hakkımda bir şey söyledi mi?" diye sordum.

"Bazen yaptığı için suçluluk duyduğunu söyledi."

Nedense bundan şüpheliydim. Jack Calley gibi birinde suçluluk duygusuna yer yoktu. Yaptığı her şeyde içgüdülerini takip ederdi, genellikle de sonuçlarının onu ve etrafındakileri nasıl etkileyeceğini düşünmeden. Jack'in içgüdüleri ona güçlü olduğunu söylerdi. Bu sebeple Sketty George'un dik yokuşlarında motor sürerdi. O yüzden, ikimiz de dokuz yaşındayken bizden büyük üç çocuk parkta yanımıza yaklaşıp paramızı onlara vermemizi söylediğinde Jack parayı vermek yerine onlara saldırmış ve yumruklamıştı. Ve çoğu kez de içgüdüleri doğru söylerdi. Üç çocuk bizi biraz dövdü -karşı çıktığı için özellikle Jack'i- ama paramızı almadılar.

Ama en ihtiyacı olduğu zamanda şansı onu yalnız bırakmıştı. Parktaki o günü tekrar düşündüm. Eve nasıl hırpalanmış ve morarmış, ellerimiz birbirimizin omuzunda dönüşümüzü, birleşmiş ve muzaffer, arkadaşım olduğu için ne kadar memnun olduğum düşüncesiyle. Şimdi bile, bana yaptığı onca şeyden sonra, arkasından biraz da olsa üzülmekten kendimi alamıyordum. Aslında tüm bunların altında iyi bir adamdı. En büyük müşterisinin işlediği korkunç suçla ilgili çenesini kapatabilir ve parasını almaya devam edebilirdi, doğru olanı yaptı ve doğru olanı yapması hayatına mâl oldu. Ve bu onun ihanetini kabul etmeyi zorlaştırıyordu. Benim durumumda, sanki ben yeteri kadar önemli bir insan değilmişim gibi onurunu bir tarafa bırakmış olduğu bir gerçekti. Ve en çok da bu canımı yakıyordu.

"Geçirdiğimiz son birkaç yıl içinde gerçekten benimle yaşamak bu kadar zor muydu?" diye sordum.

İç geçirdi ve gözünün önüne düşmüş bir tutam siyah saçı geri attı. "Sadece sen değilsin. İkimiziz. Ayrı düştük. Konuşmuyoruz, konuştuğumuzda da genelde bağırıyoruz."

Bunun hiç bu kadar kötü olduğunu hatırlamıyorum ama yine de sanırım benim bu farkında olmayışım, gerçekle yüzleşmektense olaylara daha olumlu bakma isteğimden geliyor. Son zamanlarda bayağı büyük kavgalar etmiştik.

"Sanırım." diye devam etti, "Bir şeylerin olması kaçınılmazdı ama hiç bu kadar kötü olmasını istememiştim. Sana ne kadar üzgün olduğumu anlatamam Tom. Eğer zamanı geri çevirebilseydim yapardım."

"Olduğumuz yere geri dönmemizin bir yolu var mı?"

Altmış dört bin dolarlık soru. O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Her şeyden çok, birbirimizi sevdiğimiz o günlere dönmek istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Tüm aileme ihtiyacım vardı. Onlarsız bir hiçtim.

"Bilmiyorum." diye cevap verdi ki bu tam anlamıyla duymayı istediğim şey değildi.

İlk buluşmasındaki çocuk gibi öne eğilerek, "Tekrar denemek istiyorum." dedim. Dudaklarına doğru eğildim ama o hafifçe başını çevirdi ve yanağını öptüm.

Ruhsuz bir şekilde yanağını öptükten sonra elimi bir kere daha sıktı ve telefon çaldı. Jack'in kader değiştiren telefon görüşmesinden sonra telefonum ilk kez çalıyordu. Şu anda o görüşme sanki bir ömür önce olmuş gibi geliyordu. Yavaşça kalktım, nedensiz bir şekilde endişelendim. Her şeyin bittiğini biliyordum ama tüm yaşadıklarım bana hayatın tahmin edilemez olduğunu öğretmişti. Bolca sürprizler çıkarabilirdi karşınıza ve çoğu da ciddi bir şekilde hoş olmayabilirdi.

"Alo?" Sesimdeki gerginliği hissedebiliyordum.

Yapmacık Amerikan vurgusuyla, yüksek ve özgüvenli bir ses, "Tom, nasılsın?" dedi. Bu konuşma tarzı kişinin orta Atlantik'te bir yerde saplanmış kalmış birine ait gibi görünmesine sebep oluyordu. Wesley O'Shea hep Amerikalı olmak istemişti ve sanırım doğum yerinin Leamington Spa olması onun için bir utanç kaynağıydı. "İyi misin dostum? Olanları yeni duydum. Polisler aradı ve gerçekten nutkum tutuldu." Wesley yaşadıklarım hakkında bitmek bilmeyen sorular sorarak nutkunun ne kadar tutulduğunu gösterdi, ben kaçamak ve kısa cevaplar verince, 1990'larda New Jersey'de kuzeninin başına gelen benzer bir olayı anlatarak devam etti.

SWAT ekibinin tam içeri gireceği bölüme geldiğinde, sözünü keserek "Wesley aradığın için binlerce kez teşekkürler." dedim, "Ama tahmin edebileceğin gibi çok yorgunum. Sonra konuşsak senin için bir sorun olur mu?" Kathy'e döndüm ve evrensel el hareketini yaptım, gülümsedi.

"Tabii Tom. Anlıyorum. Dinle yarın izinlisin. Belki salı bile. Ezyrite Yazılım senin sağlam ve iyi bir şekilde işe dönmeni istiyor."

"Çok naziksin Wesley."

"Lütfen Tom, biz arkadaşız. Bana Wes de."

"Çok naziksin Wes. Minnettarım."

"Şey Tom bir de...." Sesi birden çatlak çıkmıştı.

"Duyduğum doğru mu? Biliyorsun, gerçekten birini vurdun mu?"

"İki kere." dedim ve kapattım.

Telefonu kapattığımda Kathy'e baktım. Öyle ya da böyle atlatmıştık ve uzun bir zaman sonra ilk defa yüksek sesle kahkaha attım.

57

Dedektif Ben Sullivan arabadan indiğinde, onu güvenliğe götürecek merdivenlerden çıkmadan önce gece karanlığındaki tenha caddede bir sağına bir soluna baktı. Ön kapıyı açtı ve içeri girdi, kapı arkasından kapanıp otomatik kilitlendi. Başı dertteydi, çok büyük dertteydi. Chaplin'in ölümünden sonra onu arayacaklarını biliyordu; onu Vanessa Blake'i öldürmekten de yakalayabilirlerdi. Kanıtların yetersiz olduğunu biliyordu ama onların herhangi bir sorusuna cevap vermeden önce biraz düşünmek istedi ve bu da bir süre ülkeden ayrılmak demek oluyordu.

Bir tarafı bunun aptalca bir hamle, suçlu olduğunun net bir beyanı olduğunu biliyordu ama şu anda bir sorguya hazır değildi. Dün öğleden sonra ilk defa, bir kadını para için bıçaklayarak öldürmüştü. Ona bu iş için nakit 20.000 pound teklif edilmişti ve çoktan on binini almıştı. Çok paraydı ama diğer yarısını alamayacaktı çünkü kurbanı Vanessa Blake öldürmesi gereken kişi değildi.

Üniversiteye daha önce hiç tanışmadığı bir kadını Kathy Meron'ı yakalamak için gönderilmişti ve bir kasanın anahtarı ondaydı.

Eğer orada bulursa, anahtarı alması, kasanın yerini öğrenmesi sonra da onu öldürmesi söylendi; eğer anahtar onda değilse, kimde olduğunu bulup ondan kurtulacaktı. Ona kadının evinden alınan kocasının eldivenlerinin verileceği söylendi, böylelikle sonradan suçu ona yükleyebileceklerdi.

Ama Vanessa Blake tarafından engellenince her şey ters

gitti, girdikleri mücadelede kadını kendi mutfak bıçağıyla öldürdü.

Ve şimdi suçluluk duygusu içinde büyüyordu. Hiç karışmamış olmayı diledi. Eski meslektaşı ve koçu Rory Chaplin'i, daha fazla para kazanmak için onu baştan çıkardığından kız arkadaşı Janet'i de pahalı zevklerinden dolayı suçladı. Eğer tüm o kıyafetleri, eşyaları ve egzotik yurt dışı tatillerini istemeseydi, geçinebilirdi. Aslında Ben Sullivan kendinden başka herkesi suçluyordu. İnsanların onu sevmesini engelleyen bir özelliğiydi.

Koridorun ışığını yaktı ve koridordan aşağı yürüyerek bir numaralı daireye Janet'ın odasına geldi. Birlikte yaşamıyorlardı -Sullivan özgürlüğünü tercih ediyordu- ama yerin kirasını o ödüyordu ve otelde işini kaybettiğinden beri, birkaç aydır o ödemekteydi. Aptal inek diye düşündü birden. Bir insan oteldeki resepsiyonist görevinden nasıl atılır? Zor bir iş değil. Tek yapman gereken lanet olası telefona bakmak. Ve burası da ucuz bir yer değildi. Bir aylığı, sadece bir oda olmasına ve Hendon'ın en ucuz bölgesinde bulunmasına rağmen 750 dolardı. Londra'da hayat çok pahalıydı ve daha kazançlı bir iş yapması gerektiğine şüphe yoktu.

Janet bu gece dışarıdaydı, West End'de arkadaşlarıyla buluşuyordu ki şu anda istediği şey buydu. On bin pound gayri resmî patronlarının yaptığı diğer işler karşılığında verdiği dört bin poundla birlikte bir valizin içinde yatak odasındaki gardolabın üzerinde, battaniyelerin altındaydı. Bu ülkeden çıkmasına ve bir sonraki hareketini planlayacağı, sıcak bir yere gitmesine yetecek kadar hatta daha fazlası. Kız arkadaşı kira günü geldiğinde şok olacaktı. Şu andan itibaren artık kirayı ödemiyordu. Lanet olsun. Ne hâli varsa görsün ve oda anahtarları vereceği başka bir iş bulsun. Bunu bir hoşça kal olarak düşün aşkım diye düşündü.

Ama daire birin kapısını kapatıp ışıkları açtığında, bir şeylerin fena hâlde yanlış gittiğini biliyordu. Oturma odasının halısı, ayaklarının altında hışırdayan bir muşambayla kaplanmıştı. Üstelik kapının arkası ve yanındaki duvar da muşambayla kaplanmıştı. Odanın ortasındaki kanepeyi bile kaplamıştı. Bir adam ona doğru dönmüş kanepenin arkasında duruyordu. Gözleri buluştuğunda, adam yüzünde hafif muzip bir gülümsemeyle, ucunda susturucu olan silahı Sullivan'a doğrulttu. Onunla hedefi arasından sadece üç metre vardı.

Saçları şu anda farklı bir renkte olmasına ve kalın çerçeveli gözlükler takmasına rağmen katilini hemen tanıyan Sullivan, "Sen." dedi.

Katil, "Her zaman benim." dedi ve Sullivan'ı dizinin altından, bacağından vurdu. Kurşun çok az ses çıkardı.

Sullivan, bacağını tutarak geriye doğru düştü. Oturur pozisyonda durdu ve acıyla dişlerini sıktı.

Katil sakince, "Sende benim istediğim bir şey var." dedi. "İki şey aslında. Bir kaset ve bir dizüstü bilgisayar. Neredeler?"

Sullivan, "Neden bahsettiğini bilmiyorum." dedi.

"Evet, biliyorsun." Katil onu diğer bacağından da vurdu ve Sullivan'ın acıdan nefesi kesildi.

"Arabamdalar. Onları getirecektim."

"Eminim." dedi katil ve üçüncü kez tetiği çekerek Sullivan'ı alnından vurdu. Ölü polis memuru kafası eğik öne doğru düştü, kurşunun açtığı yaradan fışkıran kan kapının üzerindeki muşambaya sıçradı.

Tom Meron'ın Daniels diye bildiği adam, silahtan susturucuyu çıkardı ve susturucuyla silahı ceketinin cebine koydu. Sullivan'ın, King's Cross İstasyonu'ndaki kasadan aldığı kasetin ve dizüstü bilgisayarının değerini, içinde patronu multi milyarder iş adamı Paul Wise'la ilgili bir şeyler olduğunu bili-

yordu. Bu yüzden en başından beri onları almak istiyordu. Bu yüzden hayatını riske atmıştı. Çünkü onların en büyük maaş gününü temsil ettiğini biliyordu.

Meron'ların kır evinde Lench ve adamları tarafından pusuya düşürüldüklerinde işler korkunç bir şekilde yanlış gitmişti. Kır evinin araba yolunda onu neredeyse vuracak olan Lench gerçekten değerli ve dirençli bir düşman olduğunu ispatlamıştı. Şimdi ise Lench, Mantani ve patronun diğer adamları ölmüştü, artık Paul Wise'ı koruyacak kimse yoktu.

Daniels, Sullivan'ın cesedini poşete sarıp iki ucunu da bağladıktan sonra, biraz zorlanarak Sullivan'ı kendi arabasına taşıdı ve bagaja koydu. Essex de cesetleri hiçbir soru sormadan ve tabii arabayı da ortadan kaldıran bir tanıdığı vardı. Daniels onu daha önce aramış ve bir teslimatı olacağını söylemişti.

Dizüstü bilgisayar ve kaset ön yolcu koltuğunun altındaydı. Motoru çalıştırdı ve kaseti arabanın teybine taktı. Beş dakika sonra ihtiyacı olan her şeyin elinde olduğuna ikna oldu. Kenara çekti ve bir telefon etti.

Eğer Paul Wise sorunlarının bittiğini düşünüyorsa, gerçekten büyük bir şok yaşayacaktı.

Daha yeni başlıyorlardı.

SON

Üç Hafta Sonra

Bolt açığa alındığından beri çok düşünmüştü. Çok boş zamanınız olduğunda düşünmemek imkânsızdı. Bütün gün ve çoğu akşam evde oturduğunuzda, yalnızlığın ne demek olduğunu anlıyordunuz. Cork'a balık tutmaya gitmişti, bu bazı şeyleri zihninden çıkarması için işe yaramıştı ve Fetahers'da eskiden olduğundan daha fazla zaman geçirmişti. Spor salonuna daha sık gitmesine rağmen birkaç kilo da almıştı ve tüm bu zaman boyunca da düşünmüştü. Öldürdüğü katili, içinde bulunduğu davayı, bunların arkasında olduğu söylenen adamı: Paul Wise'ı düşünmüştü. Kurtulan adamı.

Son üç haftada Wise operasyonuyla ilgili yeni detaylar ortaya çıkmıştı. Birkaç ay önce gerçekten iş ilişkilerine NCS soruşturması yapılmıştı ama birden bitti. Bolt, beş cinayete karıştığına dair şüpheleri olmasına -ki bu olaylardan üç hafta öncesine dayanıyormuş- harç sahtekârlık hatta vergi kaçakçılığı yapmasına rağmen soruşturma bitmişti. Böyle hilekâr birinin, sadece bu kadar yükselmesi değil aynı zamanda bu kadar rahat ortalarda kalabilmesi çok şaşırtıcıydı. Toplumun çok destekçisi değildi ama çok uzak da değildi. Fakat Wise'ın çok güçlü arkadaşları vardı, ona çok büyük iyilik yapan insanlar. Bolt en yüksek yerlerde Parnham-Jones gibi sapık zevkleri olan kaç kişi daha var diye merak etti. Bu düşünce canını sıktı çünkü birkaç kişinin daha olduğundan şüpheleniyordu.

Tüm bunların kişisel bir tarafı da vardı. Onu silahsız bir adamı vurarak öldürmesine ve tüm hayatı boyunca koruduğu kanunları çiğnemesine sebep olacak pozisyona sokan, Bolt'a uykusuz geceler yaşatan Paul Wise'dı. Piç kurusuna bunu ödetmek istiyordu ama beklemesi gerekecek gibiydi. Wise akıllıydı

ve özenle ellerini temiz tutmuştu. Ona karşı olan deliller hâlâ yetersizdi. Şu anda güvendeydi ama Mo, yeni bir cinayet serisinden sorumlu tutulduğu için ilişkileriyle ve dikkate değer kaynaklarla ilgili soruşturmanın yeniden açılacağını söylemişti. Bir gün çoğu suçlu gibi, işlediği suçların bedelini ödeyecekti. Sadece kısa zaman içinde olmayabilirdi.

Uzaklaştırmanın üçüncü haftasında, Haziran'ın sıcak bir öğleden sonrasında Bolt, Camden Caddesi'ndeki bir kafeye girdi. İçerisi sessizdi ve bir kez daha ondan önce gelmişti, arkada köşede bir masada oturuyordu. Bolt onu başıyla selamladı, genç Doğu Avrupalı bir kıza kendi için bir filtre kahve ısmarladı. Ve ona doğru yürüdü.

El sıkışırken, "İyi görünüyorsun." dedi.

Ve öyleydi. Yanmıştı ve sağlıklı görünüyordu; siyah saçları biraz daha uzamıştı, daha parlaktı ve kullandığı göz kapatıcısı gözlerindeki parlaklığı ortaya çıkarmıştı. Teninin yanıklığını gösteren kısa kollu beyaz bir bluz giymişti, ucunda Tiffany kalplerinden biri olan gümüş bir zincir kolye takmıştı.

"Teşekkürler." dedi Tina ve tekrar oturdu. "Sen de kötü görünmüyorsun."

"Nerelerdeydin?"

"Tatil. Meksika'da iki hafta. Bir araya ihtiyacım olduğunu hissettim."

"Sanırım vardı. Sana çok iyi gelmiş gibi görünüyor."

"Başına neler geldiğini duydum. Üzgünüm."

"Uzaklaştırma bir formalite. PCC ile görüşmelerimi yaptım ve uygun olmayan herhangi bir şeyler bulmuş gibi görünmüyorlar, bu yüzden haftaya tekrar işe başlıyorum."

"Aynı pozisyon mu?"

"Aynı pozisyon."

Tina gülümsedi. "İyi. Yüksek rütbeli polisler, iyi memurları

dışarıda tutmak için çok fazla zaman harcıyorlar. Ellerinde hiç kaldı mı merak konusu."

"Sen geri dönmeyi düşündün mü?"

Bunu bir an düşündü. "Bir yanım evet diyor ama hâlâ emin değilim." Bir an durdu. "Söyle bana." dedi, konuyu değiştirerek, "Parnham-Jones bir cinayet miydi yoksa intihar mıydı? Her şeyden geri kaldım."

Bolt "Kimse emin değil." diye dürüstçe cevap verdi kahvesi gelirken.

Sonra hikâyeyle ilgili bildiklerini Paul Wise'ın adını vermeden anlattı. Bolt konuşurken, Tina bazı korkunç detaylarda başını sallayarak onu pür dikkat dinledi.

"O zaman John haklıydı. Parnham-Jones'un ve diğerlerinin dahil olduğu bir pedofili zinciri vardı."

"Kesinlikle öyle görünüyor."

"İçlerinden biri hâlâ dışarıda adaletten kaçıyor. Ve sen onun kim olduğunu biliyorsun."

Bolt başıyla onayladı. "John'un cinayetinin ardında kim olabileceğine dair bir şüphelimiz var." dedi dikkatli bir şekilde, "Ama kanıtımız yok."

"Ve sen de Parnham-Jones'un öldürüldüğünü düşünüyorsun. Doğru mu?"

Bolt bir kere daha başıyla onayladı. "Sanırım başyargıç zayıf halkaydı. Gitmesi gerekiyordu. Yıllar önce o çocuğun cinayetine bulaştığını farz edelim. Bundan kurtulduğunu düşündü, sonra birkaç ay önce sırrının öğrenildiği ve ortalarda bir dedektifin dolaşıp sorular sorduğu ortaya çıktı. Parnham bu işe karışmış arkadaşlarından birini aradı -ona da Bay W diyelim- ve bu olayı halletmesini istedi. Birkaç hafta sonra dedektif ölü bulundu. Artık yargıç rahat bir nefes alabilirdi ama uzunca bir süre değil. Çünkü suç itirafının yer aldığı bir kasedin olduğu

söylentileri dolaşmaya başladı ya da en azından çocuk tacizinin ve sonra her şeyin üstünde, suçun tüm detaylarını bildiğini söyleyen birinden isimsiz bir e-posta aldı. Bunu masaüstü bilgisayarında bulduk. Ve daha fazla uykusuz gece. Bence, karanlık geçmişi sonunda onun yakasına yapışınca paniklemeye başladı ve arkadaşları onun canlı kalmasının çok tehlikeli olacağını düşündü. John'u öldüren aynı insanları kullandılar ve suçu işleyenler yöntemlerini çeşitlendirmek yerine, daha önce işe yarayan yöntemlerine bağlı kaldılar ve Parnham-Jones'u da bir intiharmış gibi göstermeye çalışarak aynı yolla öldürdüler.

"Ve birileri bundan kurtuldu." dedi Tina, paketinden bir Silver Cut alarak. "Senin Bay W."

"John'u öldüren insanların çoğu öldü. Bay W›ya gelince artık sicili lekelendi. Sonsuza dek bundan kaçamaz."

Sigarasını yakarken, "Tamam." dedi. "Başyargıcımız kesinlikle hak ettiğini bulmuş, piç kurusu. Bir sürü hayatı mahvetti ama en azından John huzur içinde uyuyabilir."

Bolt başıyla onayladı. Onunla aynı fikirdeydi. "Geriye sadece bir gizem kaldı." dedi, kahvesinden bir yudum daha alırken.

"Nedir?" diye sordu Tina.

"Parnham-Jones'a ölmeden bir hafta önce o e-postayı kim gönderdi? Suçla ilgili her şeyi bildiğini söyleyen e-posta."

Uzunca bir süre birbirlerine baktılar. Tina, hiçbir açık vermeden gözlerine baktı, arkasındaki anlamı görmek imkânsızdı. Sonra hem özgüvenli hem de aynı zamanda yaralı bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Benim gönderdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Bolt, "Bunu çok düşündüm." dedi, neler yaşadığını ve nelerden geçtiğini anladığını gösteren bir gülümsemeyle, "Ve başka kim olabilir bulamadım."

Tina iç geçirdi ve sigarasından bir nefes daha aldı. "Sorun, o anda her şeyden kurtulduğunu düşünmemdi. Ve gerçekten de o anda öyleydi. Sadece benim çektiğim acının birazını çekmesini istedim. Ona sadece bir e-posta gönderdim ve sonra ne kadar aptalca davrandığımı, nasıl bir risk aldığımı fark ettim. İzleyerek beni bulmaları mümkün mü?"

"Nereden gönderdin onu?"

"Bir internet kafeden, hotmail hesabından."

"Bununla ilgilenen adamla birkaç gün önce konuştum." dedi Bolt, Matt Turner'la yaptığı konuşmayı hatırlayarak, "Ve hiçbir şey bulamamıştı. Bu yüzden sanırım mümkün değil."

"İyi. Gönderdiğim için pişman olduğumdan değil. Hak etmişti. Sadece daha etkili bir şey düşünseydim diyorum."

"Sonunda yapmana gerek kalmadı, değil mi?"

"Sanırım kalmadı." Sigarasını kül tablasında söndürdü ve onu dikkatlice süzdü. "Bu bizim sırrımız olacak di mi?"

"İzci sözü." Bolt işareti yaptı. "Ama buraya gelme sebebim sadece bu değil."

İhtiyatla baktı. "Başka ne var? Endişelenmem gereken bir şey mi?"

"Belki." dedi ama bir kez daha gülümsüyordu. "Sana bir iş teklif etmeye geldim."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Ben artık teşkilatta bile değilim."

"Hayır, şaka yapmıyorum. Ekibimde adama ihtiyacım var ve her zaman kapımızın sana açık olduğunu bilmeni istiyorum. Sicilin muhteşem ve sen ihtiyacım olan kişisin. Bir savaşçı."

"Ciddisin, değil mi?"

"Kesinlikle."

Elini saçlarının arasından geçirdi. "İlginç bir teklif ama NCS gelecek yıl lav edilmeyecek mi?"

"O gelecek yıl. Hadi, sen bizim buraya aitsin. Bunu biliyorsun."

"Bunu biraz düşüneceğim. Tamam mı? Ama hemen karar vermek istemiyorum. Bunu anlıyorsun değil mi?"

Hafif hayal kırıklığıyla, "Tabii." dedi.

Onu ekipte istemesinin tek nedeni sadece iyi polis olduğu için değildi. Üç hafta önce onunla ilk tanıştığında, savunmasız ve yardıma ihtiyacı var gibi görünüyordu. Onun acısını, onda kendinden bir parça görerek hissetti ama sonra ondan hoşlandığını da fark etti. Şu anda onu böyle hoş ve yanık tenli görmek o duygularını arttırmıştı.

Hayal kırıklığından kurtulmaya çalışarak ayağa kalktı, tabii çok başarılı olamadı. "Sende numaram var değil mi? Karar verdiğin zaman bana haber ver."

Tina başını salladı. "Teklifin için minnettarım. Sana bu hafta sonu haber vereceğim."

El sıkıştılar ve birbirlerine hoşça kal dediler. Bolt içtiği kahve için masaya bozuk para bıraktı ve dışarı çıktı. Gökyüzü grimsi bir maviydi ve güneş bulutların arasından kendini göstermişti. Hayal kırıklığı geçti. Şimdi devam etme zamanıydı.

Simon Kernick'i yıldız yapan bir kitap.

Cumartesi, öğleden sonra…
Telefon çaldığında, çocuklarla bahçedesiniz.

Arayan okuldaki en iyi arkadaşınız.
Birkaç yıldır görmediğiniz biri.
Bu, eski zamanları yâd edeceğiniz dostça bir arama olmalı.

Ama değil.

Aramasının sebebi farklı. İşkence altındaymış gibi,
kesik kesik, hızlı hızlı soluyor.
Birileri ona korkunç bir acı çektiriyor.

Çığlık atıyor ve sonra hayatınızı tamamen değiştirecek
altı kelime mırıldanıyor:
Adresinizin ilk iki satırını...

facebook.com/ olimposyayinlari

ISBN 978-605-9609-18-0

9 786059 609180

OLİMPOS

₺22

www.olimposyayinlari.com